

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

မမာသွါပျော်

မညာတတ်ဖို့ တာအမှန်ပါ

ဒို့တာဝန်အရလုံးပါး

ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း	ဒို့တာဝန်
နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းဝင်သူများ	ဒို့တာဝန်
အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့ဝင်များ	ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအဖွဲ့အစည်းနှင့် အဖွဲ့အစည်းဝင်သူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား တိုရိုက်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချမှတ်နိုင်ကြား

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု၊ နိုင်ငံထုထောင်စုနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကွင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသား၊ ဓာတ်ပုံကုန်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြတ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

မမသဒ္ဓါဗောဏ်

၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀ ၀၀

“မညာတတိဒုတာ အပ္ပနိပါ”

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၇၂၀၇၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၇၁၀၈၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဘွမ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

၁၀...

မမသဒ္ဒါမောင် ၈၉၅-၈၃
မညာတတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
၂၉၂ စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) မညာတတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ

အခန်း (၁)

မျက်နှာကိုစုပုပ်ပြီး ခြေကိုဆောင့်လိုက်မိစဉ် မာမာ့လက်ခေါက်က 'ကဗျာ'ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ခနဲကျလာပါ၏။ အဲဒါပဲ 'အမရာ'နဲ့ မတူတဲ့ ဂွမ်ကန်ကန်အမှုအရာကြောင့် မကြာခဏအချိန်ခံရတာလေ။ ကဗျာထက် (၂)လသာ ငယ်သည့် ညီမဝမ်းကွဲ 'အမရာ'က လူကြီးတွေရဲ့ အထာကို ညက်လိုက်သမှ ပြာမှုန်တမျှ ခူးညှံလွန်းပါသိ။ ကဗျာမှာသာ...

"တွေ့လား... ပြောလိုက်ရင် ပေကပ်ကပ်နဲ့ ကိုကိုသမီးဟာလေ၊ ခေါင်းကိုမာလွန်းတယ်"

"မာမာကလည်း ကဗျာမှ ယောက်ျားမယူချင်တဲ့ဟာကို"

“ဟဲ့...ညည်းကို ယောက်ျား အတင်းပေးစားနေတယ်ထင်ရ သလား။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် စေ့စပ်တဲ့သဘော မျိုးဖြစ်အောင် လွှတ်နေတာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အပြင်းအထန်ငြင်းနေ ရတာလဲ မိကဗျာရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ သမီးလေးလေးက သူ့သမီးအမရာကို ဆရာဝန်လောင်းနဲ့စေ့စပ်ပေးတော့မှာလို့သတင်းထိုတာ သမီးသိသားပဲ”

ဘာဖြစ်လဲ။ အမရာကိုစေ့စပ်ပေးမှာထက် ဟိုဘက်ဒီဘက်ဆွေ မျိုးတွေ ဂုဏ်နေပြိုင်မှာက ပိုအဓိကကျနေတာကို သိသားပဲ။ လူကြီး တွေ ဆွေမျိုးတော်ကြပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အပြိုင်အဆိုင်တွေ မသိ မသာရှိကြတာမှန်ပေမယ့် ကဗျာရော အမရာပါ အဲဒါပကာသနတွေ ကို မမက်မောတဲ့ ခပ်အေးအေးညီအစ်မတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရတာလေ။

“အမရာက အမရာ၊ ကဗျာက ကဗျာပဲ။ တူမှမတူတဲ့ဟာကို”

“ဘာလို့မတူရမှာလဲ။ မောင်မောင်က သူ့သမီးကို အဖိုးတန်စိန် တုံးလေးလို လှပုံအလယ်ပြောပြီး ကြွားကြွားနေတာကို နားကလော လွန်းလို့ပါ။ ဒါကိုသဘောပေါက်ရမှာပေါ့ မိကဗျာရဲ့”

“ပါပီတို့ညီအစ်ကိုတွေ စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပဲကြာခဲ့ပြီ ဟာကို၊ ကဗျာနဲ့ အမရာကိုတော့ ရန်တိုက်ပပေးကြပါနဲ့ပါပါရဲ့။ ကဗျာ

တို့က ညီအစ်မတွေလို ချစ်ကြတာကို”

“အံ့ဟာ! မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြနေပြန်ပါပြီ။ ညည်းလေးလေး လောက် လျှို့ဝှက်ချက်တွေများတဲ့လူ မရှိဘူး။ ဒီလိုကောင်ရဲ့သမီးက ညည်းကို အစ်မလိုချစ်လိမ့်မယ်ထင်နေလား။ မောင်နှမအရင်းမရှိလို့ နင့်ကို မရှိသုံးချစ်ပြတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလောက် မအစမ်းပါနဲ့သမီးရာ”

“ဟင်! ပါပီကလည်း အမရာက ကဗျာကို တကယ်ချစ်တာပါ။ သူဘယ်လောက်ချစ်ပြီး သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကဗျာတောင်း ခင် မငြင်းဘဲ ပေးတာ ပါပါရဲ့။ မနှစ်က ကဗျာတို့ (၂၁)နှစ် မွေးနေ့မှာ သူ့ဆွေလာတဲ့ လော့ကက်လေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်တောင်းလို့ ပါပီတို့ရှေ့မှာပဲ ဖြုတ်ပြီးပေးခဲ့တာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါတကယ်ပါပဲ။ ကဗျာတို့နှစ်ယောက်အတူ Shopping ထွက်တိုင်း ဘာလေးပဲဝယ်ဝယ် Fancy ပစ္စည်းကအစ ‘ကဗျာရော ကြိုက်လားဟင်’ လို့မေးပြီးအမြဲဆင်တူနှစ်ခုဝယ်တတ်တာကို ကြည့်ရင် ကဗျာထက် အမရာက ပိုပြီးအချစ်ပိုမှန်း သိသာလွန်းသည် လေ။ ဒါကိုဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်တာလို့ ပြောရက်ရတယ်လို့။

“အို... အဲဒါ မောင်မောင်တွေနဲ့ဝယ်ပေးထားတာမှီ ဘယ်နှမြော ပါမလဲ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ဆိုရင် ကပ်စေးနဲ့ပြီး ပေးမှာမှမဟုတ်တာ”

“ကဲ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဆွေရယ်၊ မင်းသမီးက ခေါင်းကိုမာ လွန်းပါတယ်။ လူကြီးက ဒါဆိုရင် ဒါပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ လိမ္မာတဲ့နေရာမှာ နင့်ညီမခြေဖျားကိုမမိဘူး”

တွေ့လား၊ ချီးမွမ်းစရာရှိရင်တော့ အမရာဟာ ကဗျာထက် စံပြ ဖြစ်နေတာအမှန်ပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အနိတိသက် (ဒေါ်သက်သက် ဝေ)ရဲ့ အိမ်ရှင်မ၊ ပီသလွန်းတဲ့ Lecture တွေကို ကကြီးမှ အ အထိ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မအေတူသမီးချင်းအတူတူ ကဗျာက မာမို့လို့ ခြေဖျားမီးမလောင် လက်ဖျားမီးမလောင် နေခဲ့ရတာ ကို တလွဲဂုဏ်ယူနေခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ကဗျာနဲ့ အမရာဟာ ‘ဗိုင်းကောင်း ကျောက်မီး’ဆိုတဲ့အသုံးမျိုးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အကွာကြီးကွာခြားလာတော့ တာပါပဲ။ Major ရိုးရိုးနဲ့ ဘွဲ့ယူတာ တူခဲ့ပေမယ့် အပြင်ပန်းကြည့်ရုံ နဲ့ အချင်းရှိခြင်းကွာတာကို သိသာလွန်းစေတာလေ။

ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ အမရာ ဆေးကျောင်းသားနဲ့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စ ကို မနာလိုဖြစ်စရာတဲ့လား။

“ကဗျာက ဘယ်မှာဆိုနေလို့လဲ”

“ဟဲ့၊ မိဘစကားနားမထောင်တဲ့ကိစ္စက မဆိုလို့ ဘာကဆိုရ

မှာလဲ။ လူကြီးက ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထပေါ့ ‘ဆောင်းကဗျာ’ရဲ့”

“မာမာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူနဲ့တစ်ခါမှမပြင်ဖူးဘဲနဲ့ သူ့အိမ် မှာ သွားနေရမယ့်ကိစ္စကြီးက ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ။ စေ့စပ်ထားတာ ဆိုရင်တောင်မှ မိန်းကလေးဘက်က အတော်သိက္ခာကျနေပြီဟာကို”

“ဪ၊ လူကြီးတွေ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့နှစ်လလေး အိမ်သွား စောင့်ပေးရမှာကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဟိုကလေးက မိုးလင်းက မိုးချုပ် ကုမ္ပဏီအလုပ်နဲ့ ရှုပ်နေတာ။ အိမ်မှာ စားသောက်ရေးအဆင်မပြေဖြစ် မှာရိုးလို့ အဖော်ရအောင် စီစဉ်ပေးနေတာကို”

“အာ၊ ကဗျာက ဘာမှမချက်တတ်မပြုတ်တတ်တဲ့ဟာကို”

“အဲဒါ ပိအေးလုပ်ပေးမှာပေါ့။ လူငယ်ချင်းရင်းနှီးပါစေတော့ဆို ပြီး စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ဒင်းက ဖျက်ချင်နေရတယ်လို့။ ဟိုဘက်က လူ ကြီးတွေလည်း သဘောကျ၊ ကောင်လေးလည်း နစ်မြိုက်မှ မာမာတို့ သမီးက အမရာထက် ပိုပြီးဂုဏ်ရှိတော့မပေါ့ သမီးရယ်၊ ဟိုဆရာဝန် ကောင်လေးထက် အဲဒီကောင်လေးက အများကြီးချမ်းသာတာကွယ်။ လက်မနှေးစေနဲ့ မိကဗျာရဲ့”

ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို အတင်းကြီး ထိုးပေးနေမှန်း မသိကြဘူးတဲ့လား။ ‘ဦးနှင်းမောင်မောင်’နဲ့ ‘ဒေါ်သက်

သက်ဝေသာ သိလိုကတော့ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြမယ့်ဖြစ်ခြင်း နော်။ ကံများ မကောင်းချင်တော့ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်ကောင်လေး အိမ်မှာ အခိုင်းအစေလို သွားနေပေးရမတဲ့လေ။

“သူက... ဖြူမှန်းမသိ မဲမှန်းမသိဘဲ။ ကဗျာမှမကြိုက်တာ မသွားဘူး”

“တယ်! ငါ ထ,တီးလိုက်ရ အသံမြဲကြီးနဲ့ ထအော်တော့မှာပဲ။ မိကဗျာနော်”

“ပါပါကလည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်လေးရှိတာကို မနုမြောဘူး လားလို့၊ ပြီးတော့ သူ့အိမ်မှာ ကျွန်လိုသွားလုပ်ပေးရမှာကိုလည်း ထည့် တွက်ပေးဦးမှပေါ့။ ကဗျာကို မညှာမတာနဲ့ခိုင်းနေကြတာကိုတော့ မသိ ကြဘူး”

“သမီးရယ်... ဟိုက အိမ်ထယ်ထားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ တစ်မိသားစုလုံး နိုင်ငံခြားက ပြန်လာကြာမှာ။ အိမ်အလုပ်သမားတွေ လည်း သူ့ဟာသူရှိမှာပါပဲ။ သမီးက စီမံပေးရုံပဲ သက်သာပါတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကောင်လေး လောလောဆယ်မရှိသေးဘူးပေါ့”

“မရှိသေးဘူး၊ နောက်နှစ်လနေမှာ။ နှစ်ပတ်အလိုမှာ မိဘတွေ ရှေ့က ကြိုပြီးပြန်ရောက်မှာ။ သမီးနဲ့ဆုံရရင် အလွန်ဆုံဆယ်ရက်ပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ်၊ ဟာမာတို့သမီးက ကောင်လေးရှေ့အလိုက်သင့်လေး ပြောဆိုဆက်ဆံပြလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှမခက်ဘူး”

ဒါဆိုရင်တော့ မထူးပါဘူး။ ဒီနှစ်ပတ်အလိုမှာ ကဗျာရောက်သွား ရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ။ ခနဲဦး... ဒီကိစ္စ အမရာကိုတိုင်ပင်ဦးမှပါလေ။ ဒါမှ နှစ်ယောက်ပေါင်းညာဏ်နဲ့ ဒီစီမံကိန်းကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်နိုင်မှာ လေ။

“ကဗျာနဲ့သူ့ကို သဘောတူထားမှန်း သူသိလားဟင်”

“သိတယ်”

“ဟင်! လူရော နာမည်ပါ သိနေရင် ကဗျာဘက်က ဒီကိစ္စကို သဘောတူတယ်ထင်တော့မှာပေါ့ မဟာရဲ့”

“အဲဒီလိုတော့ သူ မထင်စေရပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့မိဘတွေနဲ့ ဟာမာတို့လူကြီးတွေတိုင်ပင်ပြီး ဒီကိစ္စကို စီစဉ်တာပါ။ သူနဲ့စေ့စပ်ပေး မယ့် သမီးပုံကိုရော နာမည်ကိုပါ ပေးမသိထားပါဘူး။ လူငယ်ချင်း ရင်နှီးစေလိုတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် စီမံပေးတာလေ။ သမီး ကို သူသဘောကျတယ်ဆိုတာနဲ့ OK ပြီပေါ့”

ဘာထူးလို့လဲ၊ သူ့အိမ်မှာ ရွယ်တူသူစီမံပေးကလေးတစ်ယောက်

ရောက်နေမှတော့ သံသယဝင်မှာအမှန်ပါလေ။ လူမမြင်ဖူး၊ နားမည်မကြားဖူးဝေမယ့် ဒါကို သူ ဘာကိစ္စမှန်း တွက်ဆမိမှာ အသေအချာပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်မှာ ကဗျာကိုမြင်မှတော့ သူနဲ့ပတ်သက်မယ့် လူမှန်း ခိုင်မိမှာပဲ ဟာမာရဲ့”

“သိပါစေပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါကိုကြိုမြင်လို့ ကြိုစိစဉ်ထားတာပဲ ဥစ္စာ”

သက်ပြင်းကိုသာ ဆောင့်အောင့်ချလိုက်မိတော့၏။ နောက်ဆုံးတော့ မြို့ပတ်ရထားစီးရသလို ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်ရတာလေ။ အတော့်ကိုကောင်းတဲ့ Plan ပါပဲ။ အမရာသာသီရင် ပြုံးစိစိနဲ့ လှောင်ရယ်တော့မှာလေ။

မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ အရင်းနှီးဆုံးတီးတိုးဖော်ဆိုလို့ ဒီညီအစ်မလေးပဲရှိတာ။ ကဗျာကိစ္စကို အစအဆုံးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိထားမှ အမရာလည်း လိုသလိုကူညီနိုင်မှာလေ။

“အဲဒါဆို သူ့အိမ်ကို ကဗျာ ဘယ်တော့သွားနေပေးရမှာလဲ”

“နောက်လဆန်း”

“ဟာမာတို့ ပို့ပေးမှာလား”

“မပို့ပါဘူး။ ဒီအသက်အရွယ်ပဲရောက်နေပြီ။ ကိုယ်ဟာသာကိုယ်

သွားမှပေါ့။ အဲဒီလမ်းထဲမှာ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့တိုက်ဆိုလို့ အဲဒီတစ်တိုက်ပဲရှိတယ်။ သွားရှာပြီးနေတော့။ ဟာမာတို့က သူ့မိဘတွေပြန်လာပြီဆိုတာနဲ့ သမီးကိုလာပြန်ခေါ်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူလည်း သမီးကိုတွေ့ ဖူးရင်းနှီးပြီး စေ့စပ်ချင်လောက်ရောပေါ့။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်အစီအစဉ်လေ”

“ဒါပဲနော် သမီး၊ တော်ကြာ တွေ့တာနဲ့ နှစ်ရက်တောင် မနေဘဲ ကောင်လေးကိုထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်တဲ့အသံမျိုး ပါပါတို့လုံးဝမကြားချင်ဘူး။ ကြိုပြောထားပါရဲ့”

ကောင်းရေး၊ ဘာများထူးလို့လဲ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ သူ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လိုသွားနေခိုင်းတာနဲ့ ဘာခြားလို့လဲ၊ သူ့မိဘတွေကိုက အရင်ခေတ်ကလူကြီးတွေလို အိမ်ရှင်မပီသတဲ့ခွေးမရွေးပွဲလုပ်သလိုမျိုး ကဗျာကို စိမ့်ပေးလိုက်တာပဲမဟုတ်လား။

အိမ်မှုကိစ္စ အသာထား။ ထမင်းကို ဘယ်လိုချက်ရမှန်းတောင် မသိတဲ့ကဗျာအတွက် ဒီစာမေးပွဲကိုကျအောင်ဖြေဖို့က ရာနှုန်းပြည့်ပါပင်။ ကဲ၊ ‘ဝေယံပိုင်’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးရေး ရှင်နဲ့ကဗျာကို စေ့စပ်ပေးချင်တဲ့ Plan က ပျက်ကိုပျက်ရမှာ အသေအချာပဲ။

“နှစ်လတောင်နေရရင် ပျင်းလို့သေရချည်ရဲ့ ဟာရယ်”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ဟိုမှာ အိမ်အသစ်ကိုပြင်ဆင်ပေးရမှာ အလုပ် အများကြီးရှိမှာပေါ့။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် Decoration ဆင်ဖို့တွေ၊ ခြံထဲ ပန်းပင်တွေ ပန်းအိုးတွေဝယ်စိုက်ဖို့ လုပ်ရမှာတစ်ပုံကြီး”

“ဟင်! အဲဒါတွေ အကုန်လုပ်ရမှာလား”

“ဪ... သမီးကလည်း အလုပ်သမားတွေကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ခိုင်းရုံပါဆိုနေမှ စိုးရိမ်နေပြန်ပါပြီ”

“ကဲကဲ၊ ဒါဆိုရင်လည်း တော်ရိရော်ရိအဝတ်အစားတွေထည့်သွားချေ။ တောက်တောက်ပပတွေဝတ်နေရင် သမီးကို ဘယ်သူဆိုတာ နှိပ်မိသွားမှာပေါ့။ အနေကြာမှ သမီးကို သူနဲ့သဘောတူထားတဲ့မိန်းကလေး လို့ အလိုလိုသိသွားလိမ့်မယ်။ ကဲ၊ မပိုင်ဘူးလား”

“ဟတို့ Plan က စုံထောက်စာရေးဆရာရေးထားတဲ့ဇာတ်လမ်းလို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နဲ့ ဘာကြီးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ တကယ်ပဲ၊ ဟင်း...”

စည်းဝေးပွဲက ပြီးချေပြီ။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်လာပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ကုတင်ထက် ပစ်လွဲချလိုက်၏။ သာမန်အဝတ်အစားတွေ ရှာသွားတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ ကဗျာမှာ ပါချီပါချက်အင်္ကျီမျိုးဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ Design ဟောင်းသွားတာနဲ့ အိမ်က ကောင်

မလေး ပီအေးကို ပေးပစ်လိုက်တာလေ။

အိမ်နေရင်း အဟောင်းဆိုတာလည်း ရှားပါးလွန်းပါတီ။ အခုမှ ‘ငါ့ကိုပြန်ပေး’ ဆိုပြီးတောင်းရင် ကဗျာမျက်စိ စွဲရချေရဲ့။

စဉ်းစားစမ်း! စဉ်းစားစမ်း!

ဒီဦးနှောက်က အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆိုရင် စက္ကူစုတ်လို သုံးမရဖြစ်နေတာလေ။ ဘယ်လိုကြံရပါ့မလဲ။

ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုပဲစီစဉ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

အတွေးဖြင့် တစ်ယောက်တည်းကြိုက်ပြီးရင်း တီးတိုးရယ်လိုက်မိတော့၏။ နင်တော့ မျက်ခုံးတွေ လှုပ်နေပြီမဟုတ်လား ‘အမရာ’။

အခန်း (၂)

ခုံမှာထိုင်နေရင်း လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက် မှန်းမသိ လုံးချေနေမိ၏။ အနေခက်လိုက်တာနော်။ မခက်ဘဲရှိမလာ။ ရှေ့တည့်တည့်ထိုင်နေသည့်လူက အမရာကို ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်နေ၊ နေတာလေ။

“စကားလေးဘာလေးပြောပါဦး သမီးရယ်၊ ဘယ်နှယ် ရေငုံနှုတ် ခိတ်ပြီး ထိုင်နေရတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ မေမေရဲ့”

လေသံက တိုးသဲ့သဲ့မျှသာ ထွက်လာပါ၏။ အိမ်မှာ ဒီလိုပဲပြောနေကျမို့ ဖေဖေနဲ့ပေမေတို့က အမရာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံနဲ့ ဘာကိုပြော

သလဲဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်ပေးမယ့် တော်ရုံညွှန်စီမံကတော့ နားမလည်နိုင်ပါလေ။

“တစ်ခုခုပြောပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီမှာ သမီးရဲ့ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးပြီးပြီဟာကို”

အမယ်လေးနော် ‘ကိုကို’ တဲ့။ လျှာယားစရာသညာကိုမှ သုံးရ တယ်လို့၊ မေမေတို့မိတ်ဆက်ပေးနေတဲ့သူ့ကို တစ်ချက်သာ မျက်လုံးလှန် ကြည့်မိပြီး မျက်လွှာကိုချထားလိုက်တာ ဘယ်နှနာရီတောင် ရှိနေပြီ မသိ။

“ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦး” . . . တဲ့။ တကယ့်ကို တင့်တယ်လွန်းတဲ့ အမည်တစ်ခုပါ။ လူပုံကိုက လေးစားစဖွယ်ဖြစ်အောင် ခန့်ထည်နေ သလို သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့လူငယ်တစ်ဦးမှန်း မြင်ရ ဖြင့် သိသာစေတာလေ။

ဒါ အမရာနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့် ဒေါက်တာတဲ့။ ဒုက္ခပဲ၊ အမရာက ဒီလိုကိစ္စမျိုး စိတ်ကူးထဲတောင် ရှိမနေတဲ့ဟာကို၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘာမှန်းသေသေချာချာတောင် မသိသေးခင် သူ့ဆီမှာ အမရာတတ်ပုံ နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ File က ရောက်နှင့်ပြီးသားတဲ့ . . . ကဲ။

ဘယ်လောက်တရားမမျှတလိုက်ပါသလဲ။ အမရာမှာတော့ သူ့ကို

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလည်း မသိ၊ ပုံတူတတ်ပုံလည်းမရှိ၊ ဖြူလားမဲလား မှန်းသိဖို့ ဝေးစွ၊ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှ လူချင်း ဘွား ခနဲဆိုရတာ၊ အံ့ဩတာရော၊ လန့်တာရော၊ ရုက်တာပါ၊ ပေါင်းပြီး ကတုံ ကရင်ဖြစ်နေလို့ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းနေတာမှ စကားပြောဖို့ စရ တယ်လို့။

“သမီးက လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့ စကားမပြောတာများလား သက် ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ထားရဲ့၊ သမီးက နုပိုက်တည်းက အရမ်းအေးတာ။ စကားလည်းသိပ်မပြောဘဲ အိမ်အလုပ်တွေပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့လုပ်နေ တာလေ”

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ချင်တယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ ဒေါက် တာရယ်၊ ဒီလောက်အေးလွန်းတဲ့သမီးကို စိတ်မချတာနဲ့ ဝင်မလုပ်ခိုင်း တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုမောင်ရယ်၊ သမီးက ချစ်စရာလေးဆိုတော့ လည်း မိဘတွေ ဘယ်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလဲ။ မြင်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း . . . သက်ရဲ့လက်ထွက်မို့ သမီးကို မိန်းကလေးပီသ မှန်း ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်ရှင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ သဲ့သဲ့ထွက်လာလေ၏။ အထွေထွေ ပါရဂူဒေါက်တာမင်းမင်းဦးနှင့် ဒေါ်ထားထားရီတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားက အမရာထက် (၆)နှစ်ကြီးတဲ့သူဖြစ်ပြီး လိမ္မာတဲ့အရာမှာရော မိဘစကားနားထောင်တာကအစ အမရာနှင့်တူညီနေတာနဲ့ အမရာနှင့် လိုက်ဖက်တယ်လို့ တပ်အပ်ပြောနေကြတယ်လို့။

ဟိုဘက်က သားရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ပညာရှိပီပီ မသိမသာလေး ပြောနေသလို မေမေကလည်း ဒီသမီးလေးအကြောင်းကို ပြန်ပြောနေ တာပါ။ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးဆိုမှာ ပြောစရာဘာစကားမှမရှိသည့်နယ် နှစ်ယောက်သား နှုတ်ပိတ်တိတ်ဆိတ်လို့လေ။

“သမီးကလည်း အိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေရတာကိုပဲ ငါသနာပါ တာပါ ထားရယ်၊ အခု ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်ပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ TV ခုံ ပေါ်တွေမှာရှိသမျှ အလှဆင်ပင်ပင်တွေကို သူချည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုးထားတာပေါ့။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဇက်မညောင်းလက် မညောင်း လုပ်တတ်တာ”

“တော်လိုက်တာ၊ အဲဒီလိုသမီးမျိုးပဲ ထားတို့လိုချင်နေတာ သက် ရဲ့။ အိမ်မှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေးပါလျက်နဲ့ အပြင်ထွက် လမ်းသလားတဲ့ ဒီခေတ်ကလေးမတွေနဲ့ ထားရဲ့သားကို တွေ့သွားမှာ

စိုးရိမ်နေတာ။ အင်း၊ ကြားထဲက ဆုံပေးတဲ့ မသန်းမြင့်ကို ကျေးဇူးတင် ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေသန်းကလေး၊ 'တွေ့ပါဦး သက် ရယ်၊ ကြားထဲက ပွဲစားအတင်းလုပ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုလို့ အားနာ နာနဲ့ပဲ လက်ခံခဲ့တာ။ ပထမ၊ ထားနဲ့စကားပြောရတာတည်းက ထား လိုပဲ သားကို ရည်မှန်မယ့်ကလေးမှန်း ကြိုသိလိုက်ရတာလေ”

အင်း၊ ငါးခြောက်ကြော်နဲ့ ပဲဟင်းလို့၊ အသားပြုတ်ကြော်နဲ့ ချဉ် ရည်ဟင်းလို့မျိုး၊ အစစ်အဟင်တည့်နေကြတာပါပဲလား။ အမရာကတော့ စကားပုံတွေကို ကိုယ်ချက်လေ့ရှိတဲ့ဟင်းလျာမျိုးနဲ့ပဲ အနီးစပ်ဆုံးပေး တတ်တာပါလေ။

ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် သဘောမပါဘဲနဲ့များ စကားတွေက အပိုအပင့် သေသပ်လှပပါတိ။ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို သိဖို့မလိုဘူးလို့ ဘဲ သတ်မှတ်ထားကြလေသလား။ ဘာမဆို မိဘစိတ်တိုင်းကျ နေခဲ့ ပြောခဲ့ရတာမို့ ပုံသွင်းခွက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်လို မလှုပ်မယှက်တောင့် တောင့်လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ကြရတော့မှာပဲထင်ပါရဲ့။

“သားက ဖအေတူအတိုင်း ချွတ်စွတ်ကြီးကို ကြီးပြင်းလာတာ သက်ရဲ့၊ အမြဲတမ်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စားသောက်သွားလာတတ်တာ သင်

ရော့လို့တော့ဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဦးရဲ့၊ ကျွန်တော့်သားမှ ဖအေ အရှိန်နဲ့မဟုတ်ဘဲ သူ့ဟာသူ တိုဖောက်ပြီး ဒီဆေးလောကမှာ နာမည် ရှိနေတာ။ တက်သစ်ဆရာဝန်ပေါက်စလို ဘယ်သူမှမထင်ဘူး။ လက်စ လက်နဲ့လည်းရှိတော့ Operation ဆိုလည်း သူ့ကိုစိတ်ချကြတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်”

အမယ်လေးနော်၊ ပလာတာပေါ် သင်္ကြာဖြူသလို အကြိုက်ကို တွေ့နေကြတာပါပဲလား။ တစ်ယောက်ဆီ မြောက်လိုက်ပင့်လိုက်နဲ့ ပြော နေကြပုံက ရှေးခေတ်မင်းသားမင်းသမီးတွေလို တင်စားနေသည့်နယ် ပင်။

ညနေစောင်းနေပြီမို့ ဧည့်သည်များနဲ့အတူ ညီညီမိမိနဲ့ သတိပင်မရတော့ သလို စကားတွေဖောင်နေကြတာလေ။ အမေ့က နဂိုကတည်းက သိမ် မွေညင်သာသည့်မိန်းကလေးမို့ မိဘတွေရှေ့မှာ မကျေနပ်တာကို ဘယ် လိုအမှအရာမျိုးမှမလုပ်ရဲ့။ စိတ်ခုစရာနဲ့ကြုံတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းကို ပိတ် ပြီး ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ဆန္ဒပြသည့်အကျင့်ဆိုးလေးတစ်ခုသာ ရှိတာ ပေါ့လေ။

အခုလည်း ဒီလိုတိတ်တိတ်လေးနေပေမယ့် မေမေတို့က ဂရု

မထားဘဲ သူနဲ့ စကားတွေ အတင်းကြီးပြောခိုင်းနေတော့တာပါပဲ။

“သမီး အမေရာ”

“ရှင်၊ မေမေ”

“ဒီမှာမပြောချင်ရင်လည်း သမီးကိုကိုကို ခြံလဲခေါ်ပြီး စိုက်ထား တဲ့ပန်းပင်လေးတွေ လိုက်ပြလိုက်လေကွယ်”

တွေ့လား၊ တစ်ခုမရတော့ နောက်တစ်နည်းနဲ့ စီစဉ်ပေးပြန်တာ လေ။ အပ်ကိုင်တဲ့လူနဲ့ ပန်းပင်တွေက ဘာများဆက်စပ်မှုရှိလို့လဲ။ မဆီ ရယ်မှ မဆိုင်တာကို ဦးတည်နေတယ်လို့။

“မေမေပြောတာ ကြားလား၊ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် သားလိုက်သွားလေကွယ်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ပန်းမကြိုက် ပေမယ့် အိမ်မှာ ထား၊ စိုက်စရာရှိရင် သားပဲ အမြဲကူပေးတာ သက်ရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

တော်ပြန်ချေပြီ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ် ပြောနေရတာပါလိမ့်။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ မျက်စောင်းခဲလိုက်ရ ပြာကျ သွားတော့မှာပါပဲ။

မေမေက အမေ့ခါးကို အသာတို့လိုက်တာမို့ ဖျတ်ခနဲထရပ်

လိုက်ရပါ၏။ အမရာက ခါးထိရင် ယားတတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ အခုလိုပဲ လုပ်ကြံရသလော။

“သား၊ လိုက်သွားလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါလည်း ရှင်ရှင်တွေထဲကလိုမျိုး လမ်းကြောင်းအတိုင်း မေမေတို့ စီစဉ်ပေးကြတာကို ကဗျာသာသီရင် လှောင်ပြီးရယ်လေမလော။ ကဗျာက ဘာမဆို မရှက်မကြောက်ရင်ဆိုင်တတ်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိနေတာလေ။ အမရာကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ သူစိမ်းတွေရှေ့ရောက်ရင် နဂိုကတည်းက မထွက်တဲ့အသံက ပိုမထွက်တော့တာ အကျင့်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေရှေ့မှာလေ။

သစ်ခွရုံထဲကို မရည်ရွယ်ပါဘဲ ခြေလှမ်းတို့က ရောက်သွားပါ၏။ အိမ်ဘေးဘက်မို့ မမြင်ကွယ်ရာများဖြစ်နေပြီလော။ စိတ်ထဲထင်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်ကာ လှည့်ထွက်မိစဉ် နောက်မှပါလာသည့်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အတော်နီးကပ်သွားရလေသည်။

“အို!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

ငါ့နယ်နန်း၊ ဒီဒေါက်တာနဲ့အတူလျှောက်လာတဲ့ကိစ္စကိုမှပေးပြီး နောက်ပြန်လှည့်မိရတယ်လို့။ သူက အမရာသိပ်ကြိုက်သည့် ဝါဖန်ဖန် သစ်ခွအိုးလေးကို အသာလှမ်းကိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါ၊ အမရာ စိုက်ထားတာတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားစတော့ ရှာတတ်သားပါပဲ။ အင်းပေါ့လေ၊ လူနာတွေက ပေးနေတဲ့ဆရာဝန်ဆိုတော့လည်း ညာသာတဲ့ပြုမပြောဆိုမှုမျိုး သူ ကျွမ်းကျင်မှာပါ။

“အမရာစိုက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေက လှတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပျိုးတဲ့လက်ကလေးတွေနဲ့တော့ မယှဉ်သာပါဘူး”

“ဟင်!”

ဘာသဘောပါလိမ့်။ အမရာသိပ်ချစ်တဲ့ပန်းလေးတွေကို ကိုယ့်လက်လောက်တောင် မလှဘူးလို့ ပြောရတယ်လို့။ စိတ်ထဲခုသွားရတာမို့ မျက်မှောင်အနည်းငယ်ကြိုတ်သွားရပါ၏။

“တကယ်ပြောနေတာပါ။ ယုံဘူးလား... ပန်းကလေးတွေက အမရာအလှကို ဘယ်လိုမှမမိနိုင်တာအမှန်ပဲ။ အဟင်း၊ ကိုယ် အပိုတွေ တစ်ခါမှမပြောဖူးသလို အခုလို နုနုရွှရွစကားလုံးလှလှမျိုးတွေလည်း

တစ်ကြိမ်မှမပြောဖူးခဲ့ဘူး။ အခုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောဖြစ်နေတာလဲ”

ဟော၊ သူ့ဖာသုတ်နောက်ကိစ္စကို အမရာကိုတိုင်တည်သလို ပြောနေတာလေ။ သူ့အသံက သြပြီး ကြည်လင်ပီသပါတယ်။ ဆရာဝန်ထက် ရှေ့နေလို တရားသူကြီးလို သြဖာသံပေါက်တာ တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့အသံမို့ ပထမဦးဆုံး နှစ်သက်သွားတာကို အမရာဝန်ခံချင်ပါတယ်လေ။

“ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးမှာ ဆိုင်သူများရှိနေမလားဟင်၊ ကိုယ်သိချင်လို့ ပြောပြပါဦး”

“ရှင်!”

တအံ့တသြဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် အရည်လေးတွေလဲ နေသည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တိုးလေ၏။ ရင်ထိတ်မှုနှင့်အတူ မျက်လွှာကို ချလိုက်မိစဉ် သူက အမရာ၏အေးစက်စက်လက်ဖျားလေးကို အသာခပ်ဖွဖွကိုင်လိုက်လေသည်။

ရဲတင်းတာများလား၊ ဒါလည်းမဟုတ်ပါ။ မထိမကိုင်ရက်သလို ခပ်ဖွဖွလေးကိုင်သလိုမျိုးမို့ လက်ကိုပြန်ရုန်းလိုက်ရမှာကိုတောင် အားနာနေသလိုဖြစ်နေတာလေ။ ဒုက္ခပဲ၊ ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်ပြန်ယူလိုက်ရမှာကို အားနာမိတာ အမရာတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ထူးဆန်းလိုက်တာနော်၊ ဒီလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက

ဒီလောက်နုဖတ်နေပြီး ပန်းပင်တွေကို ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်တယ်တဲ့”

‘ဟင်းနော်၊ ကျွန်မက ချက်တာပြုတ်တာတွေပါ ဝါသနာပါသေးတာရှင့်’လို့ ပြောချလိုက်ချင်ပေမယ့် ရေလာမြောင်းပေးသလို ဖြစ်သွားမှာမို့ နှုတ်ခမ်းကိုသာ အသာလေးကိုက်ထားလိုက်ရပါသည်။ အမရာတော့ ကိုယ့်စိတ်နှုတ်ကိုယ် ရန်ဖြစ်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မေးတာကိုမဖြေဘူးဆိုတော့ ချစ်သူမရှိဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆလိုက်မယ်နော်။ ဒါဆိုရင် မေမေတို့စဉ်ပေးတာကို ကိုယ်တို့ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြရအောင်။ အား၊ ကိုယ့်ရင်တွေ တအားခုန်နေတာကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး အမရာ”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်ဆီ အမရာလက်ဝါးလေးကို ဖိကပ်စေပြီး ရွတ်လိုက်စဉ် တကယ်ပဲအခုန်ပြန်နေသည့်အရာလေးကို စမ်းမိလိုက်လေသည်။

အခန်း (၃)

ညာဘက်လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်မိစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး ရိုန်းတိန်းတိန်းဖြစ်သွားရပါ၏။ 'အထိ' ဆိုတာကို ဘုန်းဘုန်းတွေ ဟောကြားတော်မူသည့်တရားဓမ္မတွေထဲမှာသာ အမရာ ကြားဖူးတာမဟုတ်လား။ လက်တွေက အထိခံလိုက်ရသည့်က လက်ဖျားဖြစ်ပေမယ့် ဒီလက်ဝါးလေးက သူ့ရင်ခုန်သံကိုမှ စမ်းသပ်ဖူးလိုက်ရတယ်လို့။

မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်လျက်သားရှိနေတာမို့ မှန်ထဲအကြည့်ရောက်သွားစဉ် ပန်းရောင်သန်းနေသည့် အမရာမျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။ အို. ရှက်သွေးဖြာတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်လေသလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ အမရာက 'အချစ်' ဆိုတာကို တစ်ခါလေးမှ

တွေ့ဖူးကြုံဖူးတာမျိုး မဖြစ်ဖူးတာပဲ။

“သမီးလေး”

အခန်းတံခါးပွင့်သွားတာကို မှန်ထဲမှမြင်လိုက်တာမို့ ကုတင်ပေါ် ဖျတ်ခနဲပြောင်းထိုင်လိုက်ရပါ၏။ တော်ကြာ မေမေက အမရာအလှပြင် နေ့တယ်လို့ထင်သွားမှာလေ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးမေမေ”

ခေါင်းအုံးထက်မှာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို မှောက်တင်ထားတာ မို့ စာဖတ်နေသည်ဟု မေမေယူဆလိုက်ပုံပင်။ အမရာဘေးမှာ အသာ ဝင်ထိုင်ကာ ကျောလယ်ခန့်သာရှည်သည့် အမရာဆံပင်စင်းစင်းလေး ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မေမေသမီးလေးက ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် သိပ်ကျွက်သရေ ရှိတာပဲ”

ပြီးရုံသာပြီးလိုက်ပြီး ကျေနပ်ရုံကိုပြမိလေ၏။ အမရာ စကား နည်းသလို ဟိုဒေါက်တာလည်း အေးဆေးသူဖြစ်မှန်း ဟိုနေ့ကတည်း က သိလိုက်ရတာပါလေ။

“ဒါကြောင့်လည်း သားသစ်ဦးက တွေ့တွေ့ချင်း သဘောကျ

လက်ခံလိုက်တာပေါ့”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ အိမ်လာလည်တဲ့ညဘက်ပဲ နှစ်သစ်ဦး တ သူမိဘတွေကို လက်ခံခေါင်းညှိတ်လိုက်တာတဲ့။ မေမေ့ကို Phone ဆက်ပြီး ထားပြောတယ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ... မေမေ့သမီးက ရှက်လန့်တကြားနဲ့ ငြင်းဆန်မလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးကတော့ မြင်မြင်ချင်း သူ့သဘောကျတာကို ချက်ချင်း ဘယ်နှစ်သက်ပါ့မလဲ၊ မြန်တယ်လို့ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့၊ မေမေနားလည် မိတယ်သမီးရဲ့။ ထားတို့ဘက်ကလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးစေ့စပ်တာ မျိုး အတင်းအကျပ်ကြီးမလုပ်ပါဘူး။ သမီးရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံတာကို စောင့်မှာပါတဲ့”

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီလောက်အထိနားလည်ပေးပေလို့ပဲ။ မဟုတ် ခင် အမရာက ငိုချလိုက်မိတော့မှာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငယ်သေးတယ် လို့ထင်တာထက် အေးအေးလူလူ စိတ်မရှုပ်ဘဲ နေချင်တာမို့ ဒီကိစ္စကို

လုံးဝပေးထားချင်တာကို။

“ပြောပါဦး။ သမီးကိုကိုကို စိတ်ထဲမှာ နှစ်သက်ရဲ့လား။ စကားပြောတာကအစ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့ကလေးပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း၊ အမရာ မသိဘူးမေမေ”

မေမေက မျက်ခုံးပင့်ကာ အမရာကို ပြုံးစစကြည့်လိုက်လေ၏။ ယုံတူလား။ မယုံတဲ့သဘောသက်ရောက်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်တာကို။

“ဘယ့်နယ် မသိဘူးလဲသမီးရဲ့၊ ဟိုက လက်ကိုင်တာတောင် သမီး မငြင်းဆန်ဝံ့တာ သူ့ကိုသဘောမကျတာလား။ မေမေ မယုံဘူးနော် အမရာ”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ မဟုတ်ပါဘူး... အဲဒါက”

စကားကို မဆက်သေးဘဲ တံတွေးကိုအမြန်မျှီချလိုက်ရလေ၏။ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးက အမရာကိုမြင်တာနဲ့သဘောကျပြီး ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာတဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရင်းနှီးဖူးပါတဲ့ အခုလိုသံယောဇဉ်မျိုးဖြစ်စရာလားလို့။ မဖြစ်နိုင်တာ။

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာလဲ သမီးရဲ့၊ ဟိုနေ့ညနေက သစ်ခွင့်ထဲမှာ သမီးနဲ့သားသစ်ဦးကို ဖေဖေနဲ့မေမေလှမ်းတွေ့လိုက်ရတာ မျက်

မြင်သက်သေပါကွယ့်”

“အာ၊ အဲဒါ သူ့နှလုံးခုန်တာကို စမ်းကြည့်ခိုင်းတာပါ မေမေရဲ့။ မေမေတို့ထင်သလိုမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး”

“ဟုတ်လား။ ဆရာဝန်က သူ့နှလုံးခုန်တာကိုပြန်စမ်းခိုင်းတာ ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေဘူးလားသမီးရယ်၊ မှန်အောင်လည်း ပြောပါဦး”

“အမရာ တကယ်ပြောနေတာပါမေမေရယ်”

“ထားပါတော့၊ သူ ဘာစကားတွေများ သမီးကိုပြောခဲ့လို့လဲ”

ဟော့၊ စလာပါပြီ၊ ဘေးကျပ်နံကျပ်မေးခွန်းတွေ။ နဂိုကတည်းက အမရာက စကားလုံးအသုံး ရှားပါးပါတယ်ဆိုနေမှပဲ၊ ဖြေရခက်အောင် မေးရတယ်လို့။

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဟယ်၊ ဘယ့်နယ်ဒီလိုပါပဲလဲ သမီးရယ်။ သမီးကိုဘာမှမပြောဘဲနဲ့တော့ သူ့ဆီက ခေါင်းညှိတ်လက်ခံစရာသတင်း ဘယ်ထွက်လာပါ့မလဲ။ မညာရဘူးလေ”

အလိုလေးနော်၊ မရမကကိုမေးနေတော့တာပါလား။ အခုထိ ဒီညာလက်ဖဝါးကို မကြာခဏပြန်ကြည့်နေမိတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ မေမေတို့ငှေ့မှာ မကြည့်မိတာဘဲ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိတဲ့အတွေးက ကြက်

ပျောက်ပျောက်ပျောက်ပျောက်ချေပြီလေ။

ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ တစ်ကြိမ်မှ မညာခဲ့ဖူးတဲ့သမီးအလိမ္မာမို့၊ ဖြေရမှာ ဒုက္ခနဲ့ကြုံချေလေပြီ။

အမရာ၊ နင့်ကိုမွေးထားတဲ့အမေကို ဘာမှလျှို့ဝှက်လို့မရဘူးဆိုတာကို ဘာကြောင့်မသိရတာတဲ့လဲ။

“သူက အမရာကို မေမေ့ကိုပြောသလိုပြောသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာတဲ့တုန်းသမီးရဲ့”

“ဟိုလေ... လက်ကိုင်တုန်းက အမရာ ရုန်းဖို့ပြင်ပါသေးတယ် မေမေရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောနေတဲ့စကားကြောင့် အမရာ ထူပူပြီး ဘာလုပ်ရုန်းမသိတော့လို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ သူက မေမေသမီးကို ရည်းစားစကားများပြောလို့လား”

“အာ... မဟုတ်တာ မေမေကလည်း တွေ့တွေ့ချင်း အဲဒီလို ဘယ်သူက ပြောမှာလဲလို့”

“ဟဲ့၊ ကျောင်းတက်တုန်းကတော့ သမီးနောက်ကို ကောင်လေးတွေ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ပြောကြတာဆို”

ကဲ၊ ကဗျာ၊ လျှောက်ချွန်သမျှ မေမေတို့နားထဲ အကုန်ရောက်

တာပါပဲလား။ ကဗျာနဲ့အမရာ Day တက်တော့ ရုပ်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ချင်ချင်၊ ဆံပင်ကိုလည်း ဆင်တူထားပြီး အတူတက်ခဲ့ကြတာပါ။ အဖေချင်းတစ်ဝမ်းကွဲမို့ အမရာတို့ညီအစ်မက နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ် သွားရတာလေ။

ဖေဖေရောမေမေပါ အေးဆေးကြတာမှန်ပေမယ့် ကဗျာပါပါကတော့ ဖေဖေ့ကိုပြိုက်ဘက်သဖွယ် သဘောထားခဲ့တာပါ။ စာပြိုင်ရုံမျှမက မေမေ့ကိုပိုးပန်းခဲ့တာကလည်း အပြိုင်မို့ ရန်စက ပိုကြီးသွားတာလို့ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့တာလေ။

ဖေဖေ့ကို မေမေအဖြေပြန်ပေးပြီးတော့မှ လူကြီးတွေပေးစားတဲ့ အန်တီဆွေ့ကို ဦးကို ယူခဲ့တာပါ။ သမီးတစ်ယောက်စီကို လပိုင်းသာ ခြားပြီး မွေးတာတောင် သူတို့သမီးကဗျာက ပိုချောပိုလှတယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူခဲ့တာက လက်တွေ့ပါပဲ။

လူကြီးတွေ စိတ်ထဲမတည့်ကြပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်က တကယ့်ညီအစ်မအရင်းတွေလိုချစ်ကြတာမို့ ‘မချစ်သော်လည်း အောင်တာနမ်း’ ဆောင်ပုဒ်လို နှစ်အိမ်တစ်အိမ် မေးထူးခေါ်ပြောတော့ ရှိကြလေ၏။

ကဗျာကတော့ နှုတ်ဖွားသည့်နေရာမှာ အန်တီဆွေ့နဲ့တူပြီး အမရာ

အပေါ် (စိတ်ထင်) နည်းနည်း Jealous ဖြစ်တာက ဦးကိုနဲ့စိတ်တူ သလိုပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာလေးပဲဝယ်ဝယ် အမရာမှာရှိသမျှ သူ့ မှာ ရှိအောင် (အမရာကွယ်ရာမှာ) အန်တီဆွေကို ပူစာကျင့်ရှိသည်လေ။ ငယ်တုန်းကတော့ မသိသေးနားမလည်သေးပေမယ့် အမရာ ကလစ် လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘီးကုပ်လေးပဲ ပန်ပန်၊ နောက်ရက်မှာ သူ့ခေါင်းထက် မြင်ရတော့တာပါပဲ။

အရွယ်ရောက်လာတော့ လွယ်တဲ့အိတ်၊ စီးတဲ့ဖိနပ်ကအစ သတိ ထားပြီး လိုက်ဝယ်တာကို မြင်တော့မှ အမရာသိခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့ လည်း အမရာမုန့်ဖိုးငွေထဲကဖွဲပြီး နှစ်ယောက်စာ ဆင်တူဝယ်ပြီး ခွဲ ပေးခဲ့ကျင့်၊ စွဲတော့တာလေ။

ဒီလိုပေးတာကို မိဘတွေသိကြပေမယ့် အပြစ်မဖို့တာမို့ ကဗျာ ဟာ အမရာအပေါ် မသိမသာ (အကြီးဖြစ်ပြီး) နိုင်စားချင်သလိုလိုဖြစ် နေတာပါပဲ။ သူ့စိမ်းလို့ ဝေဖန်ရရင်တော့ ကဗျာဟာ မဆိုစလောက်ပိစိ လေး အမရာအပေါ် စိတ်ပုပ်ရှိသည်ဟု ပြောလို့ရလေ၏။

အမရာကသာ ကဗျာတာလုပ်လုပ် အိမ်ကိုပြန်ပြောလေ့ မရှိပေ မယ့် ကဗျာကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ အမရာကို ဆူကွက်ရှိရလေအောင်

အကြီး သတင်းပို့တဲ့ကိစ္စက အကျင့်ပါနေတော့တာ ဒီအရွယ်အထိပါ သေ

“သူက ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ မေမေရဲ့။ ပန်းပင်လှလှလေး တွေက ပန်းစိုက်တဲ့လက်ကလေးရဲ့အလှကို မမိဘူးတဲ့”

“ပြီးတော့ရော”

ပြီးတော့ ‘ချစ်သူရှိလား’ လို့မေးတဲ့မေးခွန်းကိုမေးကြောင်း ဘယ် ညိုပြောရမှာပါလိမ့်။ နောက်ဆက်တွဲမှာ လူကြီးတွေပြောကြတာကို နား ဆောင်လိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကြီးကို ဆက်ပြောရတော့မှာကိုး။

ခက်ချေပြီကော အမရာ။

“အမရာမှာ... အမရာမှာ စိတ်ဝင်စားရတဲ့သူရှိလားတဲ့၊ မေး သယ်”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဆရာဝန်ပေါက်စလေးပေမယ့် စကားလုံးလှ လှလေးတွေ သုံးတတ်သားပဲ။ ဒါ သမီးကိုစိတ်ဝင်စားမှုရှိလို့ ပဏာမပျိုး တဲ့ နီဒါန်းစကားလုံးပေါ့သမီးရဲ့။ အဲဒီတော့ သမီးက ဘာပြန်ဖြေလိုက် သလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းလို့ သူပြောရောလား”

ဇနီးနှစ်ယောက် နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ တကယ်ဆို အခု မေမေပြောသလိုမျိုး သူ ယူဆလိုက်ရမှာလေ။ အခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရတယ်လို့။

“အဲဒီလိုမပြောဘူး”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မရှိဘူးလို့ ယူဆလိုက်မယ်တဲ့”

အမရာအသံတုန်သွားပေမယ့် မေမေက သဘောကျစွာဖြင့် တီးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ ပြဿနာပဲနော်၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဘာမှ နားမလည်ပါဘဲ ဘုမသိဘမသိနဲ့ လူတစ်ယောက် စေ့စပ်ချင်တာကို လက်ခံရတော့မှာလေ။

“အဲဒါ... သမီးကိုချစ်တယ်လို့ သူ ဝန်ခံသွားတာပေါ့သမီးရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါနဲ့ လူကြီးတွေစကားကိုနားထောင်ကြစို့လို့ ပြောရောဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

“အမရာ မသိဘူး”

“ဟယ်! သမီးကလည်း”

“ဟုတ်ဘယ် မေမေရဲ့၊ သူ့နှလုံး အရမ်းခုန်နေလို့ စမ်းကြည့်ဆိုပြီး လက်ကို ရင်ဘက်ပေါ်တင်တာကို ရှက်လို့ထူပူနေတာပဲ သိတော့

တာ။ သူ့ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မေမေသမီးက ဒီကိစ္စမျိုး နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ခုမှကြုံရတာကိုး။ မေမေဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ကဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ပြစ်ချက်တစ်ချက်ကလေးမှ ရှိမနေတဲ့ အဲဒီဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးကိုလက်ခံဖို့ အချိန်ယူစဉ်းစားပေတော့လို့ မေမေပြောချင်တယ်။ ဒါပါပဲ”

ကဲ၊ ပွဲက သိမ်းချေပြီ၊ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့အောင် စကားပိတ်သွားပြီကိုး။ မေမေအခန်းထဲမှထွက်သွားတော့မှ အိပ်ရာထက် လဲချလိုက်မိ၏။ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်လိုက်မိစဉ် ခေါင်းအုံးကြား ညှပ်နေသည့် CD ချပ်ဘူးလေးကို သွားစမ်းမိလေသည်။

အဆိုတော်' ချမ်းချမ်း' ရဲ့ 'တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုတယ်' တဲ့။

အမရာမှာတော့ ဒီလိုအဖြေရှိမနေပါဘူး။ နံပါတ်မေးခွန်းကတော့ what is love? ဆိုတဲ့အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာပါလေ။

အခန်း (၄)

“မမလေးရဲ့မမ၊ လာပါတယ်ကွယ်”

ဝက်သားပေါင်းရန် နယ်ဖတ်နေစဉ် ခြံရှင်းနေသည့် ကိုသောင်းက ပီးဒိုခန်းပြတင်းဝမှ လာပြောတာမို့ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ရလေ၏။ အခုမှ မနက် (၈)နာရီရှိသေးတာ၊ ကဗျာတစ်ယောက် ဘာကိစ္စ ခိုလှုံ ရောက်လာပါလိမ့်နော်။

“အမရာရေ”

“ပီးဒိုခန်းထဲမှာ ကဗျာရေ”

ဘုရားပန်းတက်လဲပြီး ဆင်းလာပြီဖြစ်သည့်ပေမေက ဖြေလိုက်လေ၏။ ကဗျာက မေမေ့ကို သူမာမာနှင့်ယှဉ်ပြီး ကြည့်တတ်သည်လေ။

ခေတ်ဆန်ဆန်နေသည့်အန်တီဆွေနှင့် မပြင်မဆင်နေသည့် ရိုးရိုးကြီးမေမေမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် ကွာခြားချက်တွေ အများကြီးရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား ကဗျာ အိမ်ကိုအစောကြီးရောက်လာရတယ်လို့”

“အဟင်း၊ အမရာနဲ့တိုင်ပင်စရာကိစ္စရှိလို့ပါ အန်တီသက်ရဲ့”

“အလို! ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

မေမေစကားက ဤမျှသာပါပဲ။ စပ်စုတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ကိုလာတဲ့တူမကို ပဋိသက္ကာရစကားမျှသာ ပြောဖြစ်တာမျိုးပါ။ မေမေရော အမရာပါ စကားနည်းကြပေမယ့် အန်တီဆွေတို့သားအမိကတော့ ဖြင့် ပေါက်ပေါက်လှော်တဲ့အမျိုးတွေပါလေ။

“ဟိတ်! ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဟင်းအိုးပြင်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“မျက်နှာကလည်း လကိုတိမ်ဖုံးထားသလို မသာမယာဖြစ်နေပါလားဟယ်”

စကားလုံးလှလှလေးတွေ သုံးပြလိုက်တာမို့ အမရာ ပြုံးလိုက်မိဒါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာ့ကိုပါ သတိရသလိုဖြစ်သွားတာကြောင့်

သက်ပြင်းကို ကြိုတင်နှိုက်လိုက်ရလေသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မေမေစဉ်းစားဆင်းထားတာနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေက မကြာခဏ ခေါင်းထဲရောက်လာတာမို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာလေ။

“လူပဲ ကဗျာရဲ့၊ လူတစ်ခု ဖူးရယ်က ဆယ်ကုဋေဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“လာတယ်၊လာတယ်၊ ရင်ထဲမှာ တော်တော်ပြည့်နေပုံထောက်ရင် အန်တီသက် ဆုထားလို့ပဲ။ ဟုတ်လား”

မရည်ရွယ်ပါဘဲ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ဟင်းအိုးကို အဖုံးအုပ်မီခိုထက်တင်ကာ လက်ဆေးပြီး အရင်ခြောက်အောင် သုတ်လိုက်ကာ ငြိမ့် ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကြည့်ရတာတော့ တော်တော်နဲ့ပြန်မည့် ခွဲ မပေါက်ပါလားနော်။

“ဘာစားလာလဲ”

“Breakfast... လား”

“အင်းပေါ့”

“No!”

“ဟင်! ဘာမှမစားဘဲ အိမ်လျှောက်လည်ဖို့ထွက်လာရတယ်လို့ ကိုယ့်လေးလေးအိမ် ကိုယ်လာတာပဲဟယ်၊ ဒီရောက်ရင် ၃’

တော်က တစ်ခုခုကျွေးလိမ့်မှာပေါ့”

“တော်တော်ဟုတ်တယ်၊ ကျွေးချင်စရာကောင်းတဲ့သူကိုး”

ကဗျာက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် အမရာအနီးရှိခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ပါသည်။ ဒီဟင်းအိုးက နောက်ဆုံးပဲခွံ တို့စရာလုပ်ဖို့သာ ကျန်တော့၏။ အခုလောလောဆယ် ကဗျာအတွက် စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးမှပါပဲ။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

“မသောက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာစားမှာလဲ”

“ထမင်း”

“ဟယ်! အစောကြီးကို”

“ထမင်းပူပူလေးကို ဆီလေးဆားလေးနဲ့ နှစ်စားတာမျိုး နယ် ပေးပါလား”

နောက်တစ်ကြိမ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပြန်၏။ ကဗျာက အမရာ လို ထမင်းမကြိုက်ပါဘဲ ဒီနေ့မှ အထူးအဆန်းတွေ ပူဆာနေတာကိုး ဆွမ်းတော်တင်ပြီးပြီမို့ မိဘတွေကိုယ်စား ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းဦး ကို အသာဖယ်ထားလိုက်ပြီး ထမင်းခူးလိုက်ပါ၏။ ပဲဆီမွှေးမွှေးလေး နှင့် မြေပဲဆံကြော်ကို ဆားဖြင့် ထမင်းရောနယ်ကာ ဇွန်းတပ်ပေးပြီး

ပန်းကန်ကို စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ရေတ်သီးကြော် စားမှာလား”

“No ”

အစပ်ကြောက်သည့်ကဗျာအတွက် ငါးပိကြော်နည်းနည်းကို ပန်း ကန်ပြားလေးထဲ ထည့်ပြင်ပေးကာ လဖက်ခြောက်နှစ်ထားသည့်အိုးထဲ မှ အဖန်ရည်ကို အဖုံးပါသည့်ကြွေခွက်လေးထဲ၌ပြီးမှ ရေခွေးအဖြူရော ပြီး ချပေးလိုက်ပါ၏။ အမရာကတော့ ရေအေးသာ နှစ်သက်လေသည်။

“ကဲ ဆို”

“ဒီမှာပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

“အမယ်! ပုံစံကိုက တကယ့်ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ယူလာတဲ့ ရုရှားစပိုင် Style နဲ့”

“ရှုး... နှင့်ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်တွေထဲကလို ငါ့ကိုမပြောစမ်းပါ နဲ့ အမရာရယ်။ တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါ့ကိုစွ နှင့်အမေသိလို့မဖြစ်ဘူး”

“လာပြန်ပြီ အထူးအဆန်း ကဲပါ၊ ထမင်းကိုသာစား တော်ကြာ မေမေဝင်လာရင် ထမင်းမစားဘဲ စကားများနေလို့ အမရာပါ အဆူခံ ရမယ်”

“ဟင်းဟင်း၊ အေးဆေးပါဟာ၊ အန်တီသက်က မာ့ကလို Car-

penter (လက်သမား)မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့မဟာက ပါးစပ်ကလည်းပြော့ လက်ကလည်း ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် နင့်လို စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ သိုင်းဝတ္ထုတွေ မဖတ်ဘဲနဲ့ ငါ အရှောင်အရှားသိုင်းပေါင်းစုံတွေ တတ်နေတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်လိုက်မိကြ၏။ စကားပြောနေရင်း သခွားသီးတို့ သရက်သီးတို့ကို ရေဆေးပြီး အနေတော်အစိပ်လေးတွေ ဖြစ်အောင် လှီးနေလိုက်ပါသည်။ အမရာက ဘယ်သူပဲလာလာ လုပ်နေ သည့်အလုပ်ကို အပျက်မခံတတ်သည့်သူလေ။ ဟိုဒေါက်တာကတော့ ချွင်းချက်ပေါ့နော်။ သူ့ကိုက လေးစားတာရော၊ အားနာတာရော၊ မေမေ တို့ဆူမှာကိုကြောက်တာ အားလုံးပေါင်းပြီး အလေးပေးညှိခံရတာကို။

“နင်မလုပ်တတ်တာ ဘာတွေရှိသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

ခရမ်းပြုတ်သီးလေးတွေ ရေစိမ်ထားတာ ဆယ်ရင်း မေးတော့ ကဗျာက အမရာလက်ထဲ လုပ်နေတာကို မေးငြိုပြလိုက်လေ၏။

“ဪ၊ မိန်းကလေးပဲ ကဗျာရယ်၊ မလုပ်တတ်တာတွေ အများ ကြီးရှိသေးတာပေါ့”

“နင်၊ ဒီလောက်တတ်နေတာတောင် မလုပ်တတ်တာ ရှိသေး တယ်၊ ဘာတွေများလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ သံရိုက်တာမျိုး၊ တိုင်ရိုက်တာမျိုးတွေ မကျွမ်းကျင် လို့ လက်ခဏာဇာထိတာလေ”

“ဟဲ့၊ အဲဒါ ယောက်ျားလေးတွေအလုပ်ပဲဟာ၊ တတ်စရာလို လို့လား”

“လိုတာပေါ့ ကဗျာရဲ့၊ အလုပ်ဆိုတာ ကျားမ ခွဲခြားစရာမလို ဘူး၊ အကုန်လုပ်တတ်လေ ကောင်းလေပဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ချက်တတ်ပြုတ်တတ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါမှ မိဘတွေ မသန်စွမ်း တော့တဲ့အခါမျိုး၊ အင်း၊ မိန်းမ မကျန်းမာတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒုက္ခမခံရောက် ဘဲ ကူပြီးချက်နိုင်မှာတဲ့”

“တဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူဒဿနလဲ”

“အမရာလက်ဦးဆရာ မေမေပေါ့”

“နင့်အဖေက အကုန်ကိုသင်ပေးထားတာပဲလား”

“သင်ပေးတာပေါ့၊ ငွေကို စေ့စေ့စပ်စပ်ချွေတာသုံးဖို့ကအစ အကုန်ကိုသင်ပေးတာ၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ဝင်ပေါက်က သေးပေးမယ့် ထွက် ပေါက်က အကြီးကြီးတဲ့ရှင်”

ကဗျာက ရေသောက်လိုက်ပြီး နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြလိုက်လေ၏။ အရှိုက်များ ထိသွားလေသလား။ ကဗျာတို့သားအမိဝါသနာကိုက Shopping ထွက်တာပဲကိုး။ ဒီလိုဖောဖောသီသီသုံးခွင့်ရနေပေမယ့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မရနိုင်ဘဲ အမရာ ဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေကို လိုချင်စိတ် ဖြစ်တည်နေတာလေ။

“ငွေဆိုတာ သုံးဖို့ပဲမဟုတ်လား အမရာရဲ့။ ဒါကြောင့် ငွေကို ရေလို ခေတ်စကားသုံးနေကြတာပဲဟာ”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အသုံးခွဲအဖြုန်းကို ခွဲခြားတတ်ဖို့တော့ ဉာဉ်လိုမှာပဲ ကဗျာရဲ့။ ရေကို လိုသလိုပဲသုံးသလိုမျိုး။ ငွေကိုလည်း လိုတာထက်ပိုပြီးမသုံးရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ကဗျာရယ်။ အိမ်ရှင်မဆိုတာ အိုးပြည့်အောင် ဖြည့်ရတဲ့သူတဲ့။ အိုးမှောက်အောင် သွန်တဲ့သူမဖြစ်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲတဲ့လေ”

ကဗျာက စားပြီးသားပန်းကန်ကို အမရာရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်လေ၏။ အဲဒါပါပဲ။ ကိုယ်စားတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကိုတောင် မဆေးတဲ့သူမကို ဘယ်လိုအမျိုးသားမျိုးက အိမ်ရှင်မအဖြစ် ရွေးချယ်မှာတဲ့လဲ။ မေမေသာမြင်ရင် ထဆူမှာ အသေအချာပါပဲလေ။

“အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး အမရာရယ်... သိလည်းမသိချင်ပါဘူး”

စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“လက်ဆိုတာ သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့အတွက် ကိရိယာမှမဟုတ်ဘဲ ကဗျာ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပါလာတဲ့အရာပါ။ ဒီလက်တွေကြောင့် ဒီခိုက်ပြည့်အောင် လုပ်ရသလို ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို သပ်ရပ်ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ အဖိုးတန် တန်ဖိုးရှင်ဟဲ့”

“အမယ်လေးနော်၊ တရားပေါက်ယောဂီလေသံကြီးနဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ငါ ပန်းကန်မဆေးလို့များ စောင်းပြောသလား မှတ်ရတာပဲ”

“ကဗျာက အမရာထက် နှစ်လပိုကြီးရင် ပိုပြီးသိသင့်တာပေါ့ ကဗျာရဲ့။ အမရာဆို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာတည်းက မိဘခဏီမှာ တစ်ခါမှ မုန့်ဖိုးလက်ဖြန့်ပြီး မတောင်းရတော့ဘူး”

“ဟင်! ဒါဆို နင် ဘယ်ကငွေခွဲသုံးသလဲ၊ ဘွားဘွားအမွေ ရထားလို့လား”

“ဪ၊ ဘွားဘွားရဲ့အမွေကို ကဗျာရော အမရာပါ အသက်အစိတ်ပြည့်မှ ထုတ်ခွင့်ရမှာလေ ကဗျာရဲ့။ အမရာက ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေစိုက်ပြီး ရှာတာပေါ့။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ချင်ပေမယ့် စိတ်မချဘူးပြောလို့ ဒီလိုအိမ်တွင်းမှုတွေ အကုန်သင်ပြီး တတ်ခဲ့ရတာ။ အထီးပန်းထိုးတွေရော၊ အိတ်တွေထိုးတာကနေစပြီး အဲဒီသစ်ပင်ပန်းပင်

မှန်သမျှ အမရာလက်ကဖြစ်တဲ့ ရွှေတွေပေါ့”

“နင် အဲဒီလောက်တောင်ရလား”

“ရတာပေါ့၊ ရသမျှဝင်ငွေကို တစ်လစာချုပ်တိုင်း လေးပုံပုံခဲ့တာ၊ တစ်ပုံက ဘုရားလှူဖို့၊ တစ်ပုံက ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် သီတင်းကျွတ်ရင် ကန်တော့ဖို့၊ တစ်ပုံက မရှိဆင်းရဲသားတွေကို တတ်နိုင်သလောက် လှူဖို့နဲ့ ကျန်တစ်ပုံကိုက အမရာ လိုအပ်တာသုံးဖို့ဆိုပြီး ခွဲထားတာလေ။ ဝါတွင်းရယ်၊ ကထိန်ရယ်၊ မွေးနေ့တွေမှာ ဘုန်းဘုန်းတွေကို အမြဲတမ်း သင်္ကန်းပရိက္ခရာအစုံကပ်တယ်။ အဲဒါက တစ်ခြမ်းကို သုံးသောင်းကျော် ကုန်တယ်။ အဲဒါကိုတော့ အမရာသုံးတဲ့အထဲကပဲ ဖယ်ပြီး သုံးတာ။ အပင်တွေကို ပွားတန်တာပွားတာမျိုး လိုတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယဝယ်တာမှန်သမျှလည်း အမရာအပုံငွေထဲကချည်းပဲ၊ ကျောက်ဝယ်ဖေးတာတွေရောပေါ့။ ကဲ၊ မနည်းမှန်း သိပြီလား”

ကဗျာက တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် အမရာကို အငေးသားကြည့်နေစဉ် ပန်းကန်အပေကို ဆေးပြီး စင်ပေါ်မှောက်ကာ စားပွဲကိုရှင်းပြီး ချေပြီ။ သိမ်းတန်တာ အကုန်သိမ်းပြီးမှ တို့စရာပွဲပြင်တာကို ဆက်လုပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးရင် ထမင်းအုပ်ဆောင်းလေးဖြင့် အုပ်ရုံသာကျန်တော့တာလေ။

“ဒါဆို နင် တစ်လရာတဲ့ငွေက ဘယ်နှသိန်းလောက်ရှိလဲ အမရာ”

“သိချင်လို့လား”

“အင်းပေါ့”

“ဟောဒီထက် မနည်းဘူးရှင့်”

“ဘာရယ်၊ တစ်လကို သုံးသိန်းကျော်တောင်ရတယ်၊ ဟုတ်မှ ဘာတ်ရဲ့လား”

လက်သုံးချောင်းထောင်ပြတာကို မှန်းပြောနိုင်တဲ့ကဗျာ brain က ကွက်တိပါပဲလား။ ဒါကတော့ အမရာနဲ့ IQ ဆင်တူမှန်းသိနိုင်သည်လေ။

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကဲ၊ အခု မီးဖိုချောင်အလုပ် ပြီးပါပြီ။ ဟင်းအိုးရေခန်းတာကို မမြဲ ကြည့်ခိုင်းရုံပါပဲ။ ခြံထဲဆင်းနဲ့ ကျန်တယ်။ လိုက်မှာလား”

“အင်း”

“မမလေး၊ ခြံရှေ့မှာ ပန်းဝယ်မယ့်သူ ရောက်နေပါတယ်”

“လာပါပြီ ကိုသောင်းရဲ့”

ကဗျာကို ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့်မျက်နှာတစ်ဖက်ကို ဘာ ပင့်ပြလိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။

အမရာတစ်နေ့တာမှာ နားချိန်က ညဘက်သာရှိနေတာ အမှန် ပါပဲလေ။

မ မ မ

အခန်း (၅)

ခြံဝတ်ခါးရှေ့မှာ ရင်စောင့်နေသည့်လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဖော်
ရွှေ့ပြေးပြလိုက်ပါ၏။ အမရာမျက်နှာက အမြဲပြုံးရွှင်မှုရှိကာ တစ်ဖက်
သားကို ရင်းနှီးယူငှာဟန်အပြည့်ရှိပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေရှေ့မှာ
တော့ ထိုအပြုံးမျိုး မပြုံးမိအောင် အမြဲသတိချုပ်နေမြဲပါလေ။

“ဝင်ပါရှင်၊ ဘာပန်းများ လိုချင်တာပါလဲ”

“ပိန်းပန်းက စပြောပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ ပြောပါ။ ပန်းရောင်ကတော့ ဈေးပေါပါတယ်။ တစ်
ပွင့်ကို တစ်ရာပါရှင်။ အနီနဲ့အဖြူကတော့ တစ်ပွင့်သုံးရာပါ။ ကြက်
ဆွေးရောင်က ရှားတာမို့ တစ်ပွင့်ကို ငါးရာ ရောင်းပါတယ်”

“အနိပဲယူမှာပါ ခင်ဗျ။ ငါးပွင့်ပါ။ ပြီးတော့ တခြားသစ်ခွပန်း တွေကြည့်ပြီး ဝယ်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ လိုက်ကြည့်ပြီး မှာပါရင်။ အနိငါးပွင့်ပိန်းပန်းက တစ်ထောင့်ငါးရာ ကျပါတယ်။ သစ်ခွက အိမ်ဘေးမှာပါ”

အမရာနှင့် မတိမ်းမယ်မ်းလူငယ်ကို ထောင့်ငါးရာပြောမိပြီးမှ သတိရပြီး မျက်နှာပန်းရောင်သန်းသွားတာမို့ မျက်နှာကို အမြန်လှည့်လိုက် ရလေ၏။ ငါ့နှယ်နော်၊ ကောင်လေးကိုမှ (၁၅၀၀)တောင်းမိရတယ်လို့။

“ဘာအမျိုးအစားတွေရှိတာလဲ၊ အပင်မျိုးတွေရော ရောင်းပါ သလား”

“အမျိုးကတော့ အစုံရှိပါတယ်ရှင်၊ နိုင်ငံခြားမျိုးကတော့ ရှားလို့ ဈေးကြီးပါတယ်။ အပင်လည်းရောင်းပါတယ်၊ မြေစိုက်သစ်ခွလေးတွေ လည်း လှပါတယ်။ ကြည့်ပါ၊ ကြိုက်တာရွေးပြီးမှ ကျွန်မညှပ်ပေးပါ့မယ်”

ကောင်လေးက သစ်ခွခြံတန်းထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ရင်း ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကဗျာက အမရာလက်ဖျံကိုအသာလှမ်းဆွဲကာ ဘာ သဘောလဲပုံစံဖြင့် အသံတိတ်မေးဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လုပ်ပြန်ပြီ ဒီ ကောင်လေးကို ကဗျာ့ဆီ မရိုးမသားလာပုံမျိုး ထင်နေပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“အမရာ”

“ဘာလဲ”

“နင့်လူက ပန်းလာဝယ်တာမှဟုတ်ရဲ့လား”

“အော်၊ ပန်းလာမဝယ်လို့ ဘာလာလုပ်မှလဲ ကဗျာရဲ့”

“သူ့မျက်နှာ ဒီလောက်ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပါလား၊ မယ့် သင်္ကာဖြစ်စရာကြီး”

“ရှု... ”

ကဗျာကို အသံတိတ်အချက်ပြလိုက်စဉ် ကောင်လေးက ရှားပါး သစ်ခွတစ်အိုးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်လေ၏။

“ဒီအပင်ဆို ဘယ်လောက်လဲ”

“အဲဒါ တစ်သောင်းခွဲပါ”

“ဟင်! အပွင့်သေးသေးလေးဖြစ်ပြီး ဈေးက ဒီလောက်ကြီးရ တယ်လို့”

“အရောင်က ရှားလို့ ဈေးကြီးတာပါ”

“ပန်းရောင်ပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူးရှင်... သေချာကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ မိတ်ကပ်ရောင်နဲ့ အသားရောင်ရောထားတဲ့အပွင့်ပါ။ အလယ်မှာ အဝါဖျော့ဖျော့လေး ပါ တာပြင်လား၊ ကျွန်မဝယ်တုန်းက လက်သီးဆုပ်လောက်အပင်လေးရှင်။

အဲဒီကနေ ရှင်သန်ပွားများအောင် မနည်းကရုစိုက်ပြုစုပေးခဲ့ရတာ။ ဒီ အိုးဆိုရင် တော်ရုံနဲ့မသေတော့ဘူး”

“နည်းနည်းတော့ လျော့ပါဗျာ... အမေ့မှေးနေအတွက် လက် ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

“မရလို့ပါရှင်၊ ရှင်လျော့စေချင်ရင် တခြားသစ်ခွပွင့်ဝယ်တော့ အပိုလက်ဆောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ။ ဒါဖြင့် မှေးနေပွဲ အတွက် ပန်းအိုးပန်းစည်း ပြင်ဖို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“အဲဒါဆိုရင် အရွက်တွေကျောက်ခက်တွေနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ပြင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အချိန်တော့ နည်းနည်းပေးရမှာ၊ ဖြစ်ရဲလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ခဏလေးခနော်”

အမရာက ကဗျာနှင့် ထိုလူကို သစ်ခွခြယ်ထဲ ခဏထားခဲ့ပြီး အိမ် ထဲ ခဏဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ဖန်ပန်းအိုးပက်ပက်လေးတွေ၊ ပန်းစိုက်ဆူးတွေ ကို လိုသလိုသုံးရန် Plastic ဇကာထဲ ထည့်ယူခဲ့ပါသည်။ ဒါတွေကို

လည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မှာပါပဲ။ အမေ့မှေး နေပွဲလို့ ပြောတာကိုး။

“ပန်းပြင်ပေးတာရော ဒီပစ္စည်းတွေပါ ကျွန်မလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါ့မယ်။ ကြိုက်တာရွေးလို့ရပြီလားရှင့်”

“ဟင့်အင်း”

“ရှင်!”

“ပန်းတွေက အကုန်လှနေတော့ ရွေးရခက်နေလို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ကြည့်ရွေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဘယ်နှအိုးလောက် ပြင်ပေးချင်လဲ”

“ငါးအိုး”

“ဒါဆို နှစ် (၅၀)ပြည့်ပွဲလား”

“မှန်လိုက်တာဗျာ”

ကဗျာက ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ၊ တဟင်းဟင်းရယ်နေတော့ ၏။ အမရာနဲ့ထိုလူပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်လိုက် တာမို့ ပစ္စည်းတွေကို ပန်းခြံထဲထားထားသည့် သစ်သားစားပွဲပေါ်တင် ရင်း မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုအစ်မပါလိမ့်နော်။

“အန်တီက အနီရောင်ကြိုက်တယ်နဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“ပိန်းပန်းအနီ ရွေးလို့လေ။ မဆိုးဘူး။ တာရှည်ခံတဲ့ပန်း ရွေးနိုင်လို့။ ဒါဆိုရင် သစ်ခွကို အဖြူတစ်အိုး၊ အဝါတစ်အိုး၊ ကြက်သွေးရောင်တစ်အိုးနဲ့ ရောင်စုံတစ်အိုး ထိုးပေးလိုက်ပါမယ်။ ဖြစ်ရဲ့လားရှင့်”

“ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေးပါ”

အမရာက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရပြီမို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပန်းလျှောက်စူးကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါသည်။ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ကြာချိန်အပြီးမှာတော့ ပန်းအိုးငါးအိုးက စားပွဲထက် အစီအစဉ်ပြင်ပြီးလေ၏။

“လှလိုက်တာဗျာ၊ ဖိုးသစ်မြင်ရင် ပြောတော့မှာပဲ”

“ရှင်!”

“ဪ၊ ဟိုလေ၊ ကျွန်တော့်ကိုမပြောနဲ့လို့ သူသတိပေးလိုက်တာပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မပြောဘဲ မြဲနေရလို့ လျှာတွေတအားယားနေပြီ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ညွှန်လိုက်လို့ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒီလောက်အဆင်ပြေပြေမျိုးရမယ်လို့ ထင်တောင်ထင်မထားမိဘူး။

တော်လိုက်တာ မအမရာမောင်ရယ်”

“ရှင်! ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဖိုးသစ် ပြောလို့ပါ”

“ဖိုးသစ်ဆိုတာက”

“ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးပါခင်ဗျ”

“ဟယ်!”

ပန်းပင်၊ သစ်ခက်ဖြတ်စတွေကို စုကိုင်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ မျက်နှာပင် ပူသွားရပါ၏။ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့။ ဒါဆို သူလည်း ဆရာဝန်ပဲပေါ့။ ခက်တာပဲ အမရာ ဒီလိုဈေးသည်ဆန်ဆန်ပြောသမျှ ဟိုဒေါက်တာ အကုန်ပြန်သိတော့မှာလေ။ ရှက်လိုက်တာနော်။

“ဒါဆို ရှင်လည်း ဆရာဝန်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာသက်မျိုးလွင်ပါခင်ဗျ။ ဖိုးသစ်နဲ့အတူတူပါပဲ”

“အားနာလိုက်တာ၊ ဒေါက်တာက စရောက်ကတည်းက ကျွန်မကို ပြောမပြဘူး”

“အားမနာပါနဲ့ မအမရာမောင်။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖိုးသစ်

က ကျွန်တော့်ကို သေချာပြောလိုက်တာခင်ဗျ။ စီးပွားရေးနဲ့ လူမှုရေး မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဖိုးသစ်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ဈေးမလျော့ပါနဲ့”

ကဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့်ပန်းကိစ္စ က အနည်းဆုံး သုံးသောင်းခွဲလောက်ရှိတာကို တောင်းဖို့ ခက်ပြီလေ။ ဘယ်နှယ်ကနေဘယ်လို အမရာ ဒီလိုရောင်းတတ်တာ ဟိုဒေါက်တာ သိသွားရတာပါလိမ့်။ မေမေက အကုန်လျှောက်ပြောထားတာပဲ ထင်ပါ ရဲ့။

“ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ”

သက်ပြင်းကို ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိစဉ် ဒေါက်တာသက်မှူးလွင်က ပေါ့ပါးသည့်အပြုံးကို ပြုံးပြလေ၏။ ဒါကြောင့် အမရာကို ရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်သလိုမျိုး သူကြိတ်ပြုံးနေတော့တာကို။

“အားမနာပါနဲ့ မအမရာမောင်၊ ပြောပါခင်ဗျ”

“အားလုံး သုံးသောင်းခွဲပါ။ အိမ်ရောက်မှ စင်တွေ စားပွဲတွေ ဝေါ် ပြင်ဆင်ပြီးမှ ရေထည့်ထားလိုက်ပါ”

“တစ်လက်စတည်း စားပွဲခင်း ထိုးထားတာတွေပါ ရနိုင်မလား ခင်ဗျ”

ကဲ၊ ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ အမရာလုပ်တတ်တာ မှန်

သမျှ အဲဒီဒေါက်တာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို လျှောက်ပြောတာပါပဲလား။ ရှင်ဘယ်လိုလုလဲ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးရယ်။

“ဟင်! အဲဒါလည်း သူပြောတာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်! ကျွန်မလုပ်တတ်သမျှ အဲဒီဒေါက်တာ အကုန်လျှောက် ပြောနေတော့တာပါလား”

“အမှန်တွေပြောတာပါ မအမရာမောင်။ ဖိုးသစ် မြင်မြင်ချင်း ခေါင်းတစ်ခါတည်း ညီတိအောင်ဖြစ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော်လှောင်ခဲ့မိတာ ကို ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်က အခုမှ နဖူးတွေဒူးတွေကြုံရတဲ့လူ ကိုး”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မအစ်မရှေ့မှာ မြှောက်လွန်းနေပါပြီ”

“ဪ၊ ဒါ မအမရာမောင်ရဲ့အစ်မလား။ ကျွန်တော်က သူငယ် ချင်း ထင်နေတာ။ ရုပ်နည်းနည်းဆင်သလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... နှစ်လပဲကြီးတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မပါ ဒေါက်တာ။ ဆောင်းကဗျာတဲ့”

“တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် မဆောင်းကဗျာ”

“အို၊ ကဗျာနာမည်ကို ‘မ’တပ်ပြီး မခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ နား

ထောင်လွှဲမကောင်းလို့ပါ”

ရင်းနှီးလွယ်တဲ့လူမို့ စကားလက်ဆုံကျသွားစဉ် အမရာ အိမ်ထဲ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ခဲ့ရပြန်လေ၏။ ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲ စီထုပ်ထားသည့် ဗီလွန်ခြည်ထိုးစားပွဲခင်း (၁၀)ခုကို အသာထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ဘယ်စားပွဲ ဘယ်ဗီရိုပေါ်မဆို အသုံးပြုနိုင်ရန် အဖြူနှင့်ဆင်စွယ်ရောင်နှစ်မျိုးသာ ထိုးထားသည့်စားပွဲခင်းလေးတွေက size မျိုးစုံရတယ်လေ။

“ဟာ၊ အများကြီးပါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုချင်သလောက်ပဲယူပါ ဒေါက်တာ”

“ဒါတွေက ဘယ်ဈေးလဲခင်ဗျ”

“အသေးက ငါးထောင်ပါ။ ဒီလေးထောင့်ကတော့ ရှစ်ထောင်ပါ။ ဒါကတော့ တစ်သောင်းနဲ့ သောင်းနှစ်ထောင်၊ အစားစားပါပဲ”

“တစ်ချောင်းထိုးလား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါလည်း မအမရာမောင် နှစ်သက်တာပဲ ရွေးပေးပါခင်ဗျ။ စာရင်းပေါင်းပြီးရင် ကျွန်တော် ငွေရှင်းပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်လတ်လတ်စားပွဲခင်းငါးခုကို ရွေးပေးပြီး စာရင်းပေါင်းကာ

ငွေချေပေး၏။ အခင်းတွေကို Plastic bag ထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်ထည့်ပေးကာ ပန်းပြင်ထားသည့်အိုးတွေကို ကားပေါ်သို့ ကိုသောင်းကို ကူသယ်ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။

“သွားပါဦးမယ် မအမရာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ နောက်လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ကျွန်မဆီ ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ဒေါက်တာ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဖိုးသစ်ကို ဘာများပြောပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ဒေါက်တာသက်မျိုးလွင့်က လက်ထောင်ပြုကာ ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားတော့၏။ အမရာလက်ထဲမှာကတော့ ငါးထောင်တန် (၁၆)ရွက်က အထပ်လိုက်လေး ရှိနေလေသည်။

ကြည့်ပါဦး။ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးက အမရာ ဝင်ငွေရအောင် လို့ ကူညီပေးလိုက်သတဲ့လေ။ အံ့ဩစရာကြီးပါလားနော်။

အခန်း (၆)

“ဘယ်လို! အာ၊ အမရာ မကူညီနိုင်ဘူး။ သူစိမ်းသူရဲအိမ်မှာ နှစ်လကြီးများတောင် သွားနေရမှာကိုသိရင် မေမေတို့က ပိုတောင်လွတ် နာမဟုတ်ဘူး ကဗျာရဲ့၊ မဖြစ်ဘူး”

“နင်ကလည်း လုပ်မယ်ဖြင့် မကြံသေးဘူး။ အဖျက်က အရင် ကြောနေပြီ။ ကူညီပါဟာ၊ ငါ့မှာ အကူအညီပေးမယ့်သူဆိုလို့ နင်ပဲ ရှိတာ အမရာရဲ့”

“ကျစ်!”

စုတ်သပ်မိလေ၏။ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး အမရာလို ကဗျာမှာပါ ဒီကိစ္စကြုံရတာပါလိမ့်။ ဒီမှာ အမရာကိစ္စကိုတောင်

ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ဦးနှောက်ခြောက်နေတာလေ။ အခုထင်
ခါ ကဗျာကပါ လာပြီး အပူထပ်ဆောင်းနေပါရောလား။

“ဒီမှာ အမောပြဿနာတောင် ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ မသိလို့မိ
ဆိုနေမှ”

“နင့်ဒေါက်တာကြီးလား။ မချောလို့လားဟဲ့”

“သူ့ဖာသာသူတော့ ခန့်ပြီး... ကြည့်ကောင်းပါတယ်ကဗျာနဲ့
အမောက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် သူ့ဘက်က လိုလားကြောင်းပြနေလို့
ခေါင်းခဲနေတာ။ အမောကိစ္စကိုတောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရှင်းရမလဲ မတွေ့
တတ်သေးတာကို ကဗျာကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မှာလဲ”

“လုပ်ပါဟာ၊ ကြံမှပေါ့ဟာ၊ နှစ်ယောက်ခေါင်းခဲစဉ်းစားရင်တော့
ဒီကိစ္စ ပျက်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အမောကိစ္စကျတော့ရော”

ကဗျာက ပခုံးလေးတွန့်ကာ လှောင်ပြလိုက်လေ၏။ သူ့ကိစ္စကို
တော့ ကူညီခိုင်းပြီး အမောကိစ္စတော့ မကူညီချင်တာ အသိသာကြီးမ
လား။ အတော့်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့အစ်မပါလားနော်။

“နင့်ဒေါက်တာကြီးက ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းသိခိုင်ကြီးပါ အမေ
ရဲ့။ ဒီလိုဂုဏ်ခြင်ဖျိုးကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါ။ ဘာငြင်း

“ရာခိုလိုလဲ။ အချိန်တန် လက်ခံလိုက်ပါဟဲ့”

“အို!... ဘာလို့လက်ခံရမှာလဲ၊ အမောက အဲဒီကိစ္စကို စိတ်
မဝင်စားတဲ့ဟာ”

“ဒါဆိုလည်း စောစောကတည်းက ငြင်းပါလားဟဲ့။ အခု နင့်
ကြောင့် ငါ့ကိုလည်း မာမာတို့စီစဉ်ပေးကြတာလေ”

“ဟင်! ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ နင်က အငယ်ဖြစ်ပြီး လေးလေးက အရင်စီစဉ်
ပေးလို့ဆိုပြီးတော့ ငါ့ကို မာမာနဲ့ပါပါ ထပြီစီစဉ်တာ။ ဒီကိစ္စမှာ နင့်
ပယောဂလည်းပါတယ်။ ဒါပဲ”

အမော မျက်လုံးဝိုင်းသွားရပါ၏။ လုပ်ချင်လိုက်ပြန်ပြီ။ မဆီမဆိုင်
သူ့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို အမောဆီ ပုံချရတယ်လို့။ တကယ်ဆို အမော့ကို
ထက် ဖေဖေကို ဦးဦးက မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ပြီး ကောက်စီစဉ်တာပဲဖြစ်
နိုင်ချေရှိတာပါလေ။

အခုတော့ လူကြီးတွေကြောင့် လူငယ်နှစ်ဦး ဘေးကျပ်နံကျပ်
ပြဿနာခွဲရင်ဆိုင်နေရပါပကော။ ဒီကိစ္စကို အမောမှမကူညီရင် အပြစ်
အကြီးကြီးကျတော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီလေ။

“အဲဒါ အမောက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟဟတို့ စိတ်တိုင်းကျ အဲဒီမှာ နှစ်လသွားနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ”

“ဟင်! အိမ်မှုကိစ္စ”

“အင်းလေ၊ ဪ၊ အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ အိမ်ဖော်လိုမျိုးသွားနေပြီး လုပ်ရမှာကို မဆိုလိုပါဘူးအမရာရဲ့။ ဟိုမှာ သူတို့အလုပ်သမားတွေ ရှိထားပြီးသားပါ။ အိမ်အသစ်ကို စပြောင်းမှာမို့ စီမံပေးရုံပါပဲ။ ငါက သူ့အရင်ပြန်လာမယ့်တစ်ပတ်အလိုမှ အတူလာနေမယ်”

“ဟင်၊ အဲဒီကို အမရာတစ်ယောက်တည်း သွားနေရမှာလား”

“ငါလိုက်ပို့ပေးမှာပါဟဲ့၊ ဟဟတို့စုံစမ်းရင်တော့ အဲဒီမှာ ငါပဲ ရှိနေသလိုမျိုး လုပ်ရမှာပဲ။ သူ့ရောက်လာတော့ သူ့စိတ်ပျက်အောင် တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လုပ်ရုံပဲ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒါ ငါကြည့်စီစဉ်မှာပါဟဲ့”

ဒုက္ခရေ သူ့ Plan နဲ့သူကတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ ဒီမှာ အမရာအပင်တွေကို နှစ်လလုံးလုံးပစ်ခဲ့ရမှာကိုတော့ ထည့်မတွက်တာ အတော့ကိုတရားတယ်ထင်နေပြီလားမသိ။

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာမဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ အမရာအပင်တွေကို ပစ်ထားခဲ့ရမှာလေ။ အပင်တွေ သေကုန်မှာပေါ့လို့”

“အဲဒါ ကိုသောင်းကို ကြည့်ထားခိုင်းလို့ဖြစ်တာပဲဟာ”

“အာ၊ ကိုသောင်းက ရေပိုက်ကြီးနဲ့ ရွှေနေအောင် လောင်းဖို့ပဲသိတာ ကျားရဲ့။ အမရာ သစ်ခွပင်တွေကို အဲဒီလိုအရမ်းလောင်းလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ spray ဘူးလေးနဲ့ အသာလေးဖြန်းမှ အပွင့်တွေမနာမှာ။ မေမေတောင် သိပ်ဂရုစိုက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး သေတုန်မှ အမရာ စီးပွားပျက်မှာ”

“အမယ်လေးဟယ်၊ နင် ယောက်ျားယူရင်လည်း အဲဒါတွေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး အပင်တွေ သေမှာပဲ။ ဒါကိုများ နှမြောနေသေးတယ်”

“ကဗျာနော်၊ အမရာ ဘယ်မှာယောက်ျားယူမယ်ပြောလို့လဲ”

“နင်မပြောပေမယ့် ဟိုက နင့်ကိုလာယူမှာပဲလေ။ စရံသပ်တဲ့ ခရစ်ပွဲတောင် မကြာခင်ဖြစ်လာတော့မှာ။ နင်ဘယ်လိုရှောင်လို့ရမှာလဲ”

ပန်းဗြဲထဲချထားသည့် Plastic ခုံပေါ် စိတ်ပျက်စွာထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းသေချာမသိ

သေးခင် ဟိုဒေါက်တာနဲ့ ဘုမသိဘမသိစေ့စပ်ပွဲတော့ မလုပ်ချင်ပါ။ စေ့စပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့တစ်ဝက်တိတိကို သူစိမ်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတာလို့ အမရာဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးခဲ့တာလေ။

ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားပြီး ပျော်ပျော်သာနေလေ့ရှိတဲ့ ကဗျာလိုပိုန်းကလေးတောင်မှ အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို စိုးရိမ်နေရင် အေးအေးလူလူနေတတ်သည့်အမရာအဖို့ ပိုလိုတာပေါ့နော်။ ဘယ်လိုကြံရမယ်မှန်းမသိပေမယ့် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကဗျာအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ဖြစ်တည်လေ၏။

အမရာလိုပဲ ကဗျာလည်း သူ့ကိုယ်သူ နှမြောတသစိတ်တော့ ရှိရှာမှာပါလေ။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ငါလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထွက်လာတာပဲဟဲ့။ နင့်ကို အန်တီသက် ဘာပြောထားသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုဒေါက်တာနဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလေ”

“အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားထားတဲ့”

“သူကလည်း ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်မယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“သိဘူး”

“ကောင်းရော နင်ဟာလေ၊ အိမ်ထဲအောင်းပြီး ဒီစကားမပြောတတ်တဲ့အပင်တွေနဲ့ချည်း ငြိမ်မနေနဲ့ အမရာရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး လေ့လာဦး။ အရမ်းအေးလွန်းတိုင်းလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို ‘ငနံမ’လို့ ထင်နေကြဦးမယ်”

“အံ့မယ်၊ အမရာက မနံပါဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့ အလယ်တန်းမြန်မာစာ မဟောသစာ စာအုပ်ထဲက အမရာကတော့ တော်တာပေါ့”

ကြည့်၊ လူကို ကသိကအောင်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ပါဘိ။ စိတ်တိုတိုဖြင့် ကဗျာကို မျက်စောင်းသာ ခဲလိုက်မိတော့သည်။

“သမီးရေ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား”

“ဟော၊ အန်တီသက် ဒေါ်နေပြီ။ တော်ကြာ စစ်လားဆေးလား တွေ လုပ်နေဦးမယ်၊ ငါလစ်ပြီ”

“ဟယ်၊ အမရာ ဘာမှမကူညီနိုင်ဘူးနော် ကဗျာ”

“အဲဒီကိစ္စ ငါနောက်မှစိစဉ်ပြီး လာထပ်ပြောပြမယ်၊ ဒါပဲ ဒါပဲ”

ကဗျာက အမရာလက်မောင်းကို အသာပုတ်က ခပ်သွက်သွက်
ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ပြန်သွားတော့သည်။ ဒီလောက် နေစောင်းတဲ့အထိ
တွတ်ထိုးနေတဲ့ကိစ္စကို မေမေက အမရာကိုမေးမှာက မေးမှာပါပဲလေ။

အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တော့ မေမေက ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေလေ
၏။ ပုတီးပတ်တစ်ထောင်ပြည့်ချိန်အထိ အမရာနဲ့အတူ ကဗျာရှိနေ
တာကို သိပြီးသားပါပဲ။

“ဟိုကလေးမလေး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လာလည်တာပါ မေမေ”

“မေမေ့ကိုမညာချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူက အိမ်ဆိုတာကို နား
နို အိမ်စက်စရာနေရာလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတဲ့လူပါ။ အိမ်ထဲ အမြဲနေ
နေတဲ့သမီးဆီကိုလာဖို့ထက် အပြင်မှာလျှောက်လည်ရတာကိုပဲ သူပျော်
မှာပါ။ ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ ဒီလိုမလာမှန်း မေမေသိပါတယ် အမရာ”

ကဲ၊ အမရာ မပြောဘူးလား။ အမရာမေမေက ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို
သွေးအေးအေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး မေးမြန်းဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိ
သူလေ။ တစ်ကြိမ်မှမညာဖူးတဲ့ ဒီသမီးလေးကိုမြင်ရုံနဲ့ ရင်ထဲရှုပ်နေ
သမျှ အကုန်သိနေပြီထင်ပါရဲ့။

“ဟိုဥစ္စာလေ၊ သူ့ကို အန်တီဆွေတို့က စေ့စပ်ပေးတော့မယ်”

အကြောင်းလာပြောတာပါ မေမေ”

“ထင်တယ်၊ ဆွေနဲ့ ကိုဆောင်းဟာ မေမေတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ်
အပြိုင်အဆိုင်ကို လိုက်လုပ်တော့တာပဲ။ အစ်ကိုပြောတုန်းက မယုံခဲ့
တာ တကယ်ဖြစ်နေတာကို။ ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ”

“မသိဘူးမေမေရဲ့”

“ပြောမပြောလား”

“ပြောတာကတော့ အများကြီးပဲမို့ အမရာမှ မမှတ်မိတာ။ ငယ်
သူ ရောက်လာလို့ အလုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့ စကားပြောချိန် ကြာသွားရ
တာပါ မေမေ”

“အင်းလေ၊ သူတို့ဟာသူတို့ ဘယ်သူနဲ့ပဲသဘောတူတူ သမီး
တို့ သဘောတူထားတဲ့ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးနဲ့ အတင်းကြီးမပတ်သက်
ဆင် ပြီးတာပဲ”

ဟော၊ မေမေပါ အမရာသိထားသလို သိနေတာပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စ
နဲ့အဓိကအချက်က မေမေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့ ဦးဦးကြောင့်ဆိုတာ
ဘာလည်း မေမေ သိကောင်းသိမည်ထင်ပါရဲ့။

“ခုနပဲ သားသစ်ဦး Phone လှမ်းဆက်တာ သမီးကိုခေါ်ပေး
ဆို့ပဲ။ ကဗျာ ရောက်နေတာနဲ့ မခေါ်လိုက်တာ။ သူ့သူငယ်ချင်းကို

လွှတ်လိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“တွေ့လား။ အဲဒါမှ မိတ်ဆွေစစ်လို့ခေါ်လို့ရတာ။ ကိုယ့်အကျိုး သူ့အကျိုးမကြည့်ဘဲ ကူညီတတ်တဲ့လူမျိုးကမှ ပေါင်းသင်းလို့ကောင်း တာမျိုးကွယ်”

လာပြန်ပါရောလား။ သူ့ကိုချီးမွမ်းတဲ့ကဏ္ဍက ခုတ်မဆုံးနိုင်သေး ပါလားနော်။ ခုနလေးတင် ဒေါက်တာသက်မှူးလွင်က မနာလိုဘူးလို့ ပြောသွားသေးတာ ဖူးနေ့နွေးနွေးရှိသေးတာလေ။

“သူပေါင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းကအစ သူ့နဲ့စိတ်တူကိုယ်တူအဆင့် တူ ရည်မှန်ရှိကျိုးတဲ့သူမျိုးတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မေမေ့သမီးကို ဒီလို သဘောဖြူအုစင်းကောင်လေးနဲ့ သဘောတူရတာပေါ့”

“မေမေကလည်း အမရာထက် (၆)နှစ်တောင်ကြီးတာ၊ ကောင် လေးမှမဟုတ်တာ”

“ဪ၊ သမီးရယ်၊ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချီတဲ့။ ဒီလောက်လေး အသက်ကွာတာ သမီးအတွက် မနစ်နာပါဘူး။ နောက်ဆို မေမေတို့ အတွက် ပြေးလေးတွေ မွေးပေးရမှာနဲ့ မေမေ့သမီးက သားသစ်ဦးနဲ့ ရွယ်တူလို ရင့်ကျက်လာမှာပဲဟာ”

“အာ၊ မေမေကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှက်စရာကြီး”

“ဟဲ့၊ သမီးကလည်း လူ့ဘဝရိုက် လူ့တာဝန်နဲ့ မျိုးဆက်လေး တော့ ထားရမှာပေါ့။ ဒီအရွယ်ပဲ ရောက်နေပြီ။ ရှက်စရာလား”

မေမေနှုတ်က နားရှက်စရာတွေ ထပ်ထွက်လာမှာစိုး၍ ထရပ် လိုက်မိစဉ် မေမေက အမရာလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ မေမေပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလေ”

“အမရာ ရေချိုးချင်လှပြီပေမေ၊ နေစောင်းနေပြီမို့ပါ”

“နည်းနည်းပဲပြောမှာပါ သမီးရယ်”

မေမေ့ဘေးမှာ အသာပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ မေမေက အမရာ လက်ဖျားကို ခပ်တင်းတင်းလေးအုပ်ကာ အားပေးဟန်ပြုလေသည်။ ဘာပြောမှာမို့လို့ ဒီလိုလုပ်ရပါသလဲ။

“နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် သားသစ်ဦး သမီးဆီ လာလည်လိမ့် မယ့်အကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင်!”

“အဲဒီအခါ ဟိုတခေါက်ကတုန်းကလိုပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ်သမီးရယ်”

ပြဿနာပဲ၊ ဒီလောက်ဆေးကုတဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူက အမရာ

ဆီ လာလည်ဦးမတဲ့လေ။ ဘာကိစ္စမှလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိပါ
ဘဲ၊ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး လာမှာထင်ပါရဲ့။

အမရာ ကြုံတွေ့ ရင်မောပြန်ပါရောလား ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦး
ရယ်။

ဇံ ဇံ ဇံ

အခန်း (၇)

ပိုးကျနေသည့်နှင်းဆီရွက်တွေကို ပန်ညှပ်ကပ်ကြေးဖြင့် တစ်ရွက်
ခြင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်ဖြတ်နေမိ၏။ ဒီပန်းပင်တွေက ရောင်း
တာမျိုး သိပ်မရှိပေမယ့် မေမေ ဘုရားပန်းကပ်လျှင် အမရာကိုယ်တိုင်
ခုခံပေးဖြစ်တာလေ။

ရောင်းပန်းမဟုတ်တာမို့ အခင်းလိုက်ကြီး မစိုက်ဘဲ အိုးတွေနှင့်
သာစိုက်သည့်နှင်းဆီက အရောင်တော့ စုံပါ၏။ အနီ၊ အဖြူ၊ ပန်းရောင်
(ရေမွှေးနှင်းဆီ)၊ ကြက်သွေး၊ လိမ္မော်၊ မိတ်ကပ်ရောင် စသဖြင့် တစ်
ရောင်နှစ်အိုးစီ စီတန်း၍စိုက်ထားကာ အဲဒီနှင်းဆီက မေမေအကြိုက်
ဆုံးပန်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ညနေခင်းလေညင်းက ခပ်နွေးနွေး၊ ဆည်းဆာနေကလည်း ခပ်
ညိုညို။ ပန်းခြံတန်းတို့က အေးစိမ်းစိမ်းယို ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လျှောက်
လိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်းပျော်နေမိလေ၏။ သီချင်းမညည်းတတ်
ပေမယ့် လေသံကို ခပ်တိုးတိုးလေးလုပ်ကာ ငြိမ့်နေစဉ် ဘေးနားလာ
ရပ်သည့်ခြေတစ်စုံကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရလေသည်။

“အမေ့!”

“ဟောဗျာ၊ လန့်သွားလား အမရာ”

ရုတ်တရက်မို့ ဘေးကိုရှောင်လိုက်စဉ် လက်ထဲမှ ပန်းညှပ်ကပ်
ကြေးက လွတ်ကျလေ၏။ ခြေထောက်ကို အမြန်ရှောင်လိုက်ပါသော်
လည်း ကပ်ကြေးဦးက လေးသည်မို့ ခြေမဘေးနားသို့ ခွဲချလိုက်သလို
လာစိုက်လေတော့သည်။

“အား... ကျွတ်, ကျွတ်”

“ဟာ! sorry sorry အမရာ၊ ကိုယ်အသံမပေးဘဲ ရောက်လာ
မိလို့ ခုလိုဖြစ်ကုန်ရတာပါ။ တော်တော်နာသွားလား၊ သွေးတွေထွက်
နေပြီ”

လုံခြုံညီအောက်နား သွေးစွန်းမှာစိုး၍ အသာမကာ ရေပိုက်ခို
ရာဆီလျှောက်တော့ သူက ပန်းညှပ်ကပ်ကြေးကို ကောက်ယူ၍ လိုက်

ဒါလာလေ၏။ ရေတုံပိုင်ကိုဖွင့်ရန်ရွယ်စဉ် သူက ဖျတ်ခနဲအသာလှည့်
ခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ်”

“အိမ်မှာ Spirit တို့ဂွမ်းတို့ နှိုတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရမ်းမဆေးခဲ့တော့လေ၊ သွေးက မတိတ်ဘူး၊ ကြည့်ရတာ
သွေးကြောထိသွားတယ်ထင်တာပဲ”

သူက ပန်းညှပ်ကပ်ကြေးကိုပါ ရေဆေးပြီး အမရာလက်ကို ဆွဲ
တိုင်လျက် အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာလေ၏။ အိမ်မှာ အမရာနှင့် မပြေသာ ရှိ
ဦး မေမေ့ကို ကိုသောင်းက ကားမောင်း၍ အပြင်လိုက်ပို့ပေးတာမို့
နှစ်ယောက်သာရှိလှသည်လေ။

“မမလေး ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“မဖြူ အမရာကို ဆေးသေတ္တာဘူးလေး ယူလာခဲ့ပေးပါ။ ဒီမှာ
တင်ကြေးထိသွားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ခြေထောက်ကို ခုံပေါ်တင်လိုက်ပါ အမရာ”

“နေပါစေ၊ ကျွန်မပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်ရှင်”

“အမရာရယ်၊ လူနာကိုဆေးကုပေးတဲ့ဆရာဝန်က ငရဲပေးတယ်၊ ငရဲကြီးတယ်လို့ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ကျွန်မက ခေါက်တုလူနာမှမဟုတ်တာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း အမရာကို ကိုယ့်လူနာမဖြစ် စေချင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်လူနာဖြစ်နေရင် ဒီလိုစေ့စပ်ချင် တာမျိုးတွေ၊ လက်ထပ်ချင်တာမျိုးတွေ လုပ်လို့မရဘူးလေ။ ဆရာဝန် တိုင်းရဲ့ စည်းတွေဘောင်တွေက အများကြီးရှိတာ အမရာရဲ့”

အမရာနှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ မပြောလားပေးသည့်ဆေးသေတ္တာ ကိုဖွင့်၍ အရက်ပျံ့ဆွတ်၊ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးနေပြီမို့ အမရာ ၏ ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေးကို မော့မကြည့်ပေ။ တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့နှုတ်မှ ‘ကျွန်တော်’ ဆိုတဲ့ နာမ်စားကနေ ‘ကိုယ်’ လို့ပြောင်း သုံးနေတာကို သတိထားလိုက်မိပါ၏။ တကယ်ပဲ အမရာကို စိတ်ဝင် တစားရှိနေလို့ အခုလို ပြောင်းသုံးတာထင်ပါရဲ့။ အမရာဘက်က ဘာ အဖြူအမဲ သဲသဲကွဲကွဲမရှိသေးပါဘဲ အခုလို သူ့ဘက်က စပြောင်းနေ

တာတော့ လွန်တယ်ထင်တာပဲနော်။

“မေးခိုင်းကာကွယ်ဆေး ထိုးမှပါပဲ”

“ဟင်! မထိုးပါဘူး”

“မထိုးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ အမရာရဲ့၊ ကပ်ကြေးက သံဆိပ်တက် ပြီး ကိုက်ချင်ကိုက်မှာ။ ကာကွယ်ဆေးမထိုးမှ အန္တရာယ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လွယ်မှာလဲ”

“မထိုးဘူးဆို လုံးဝမထိုးဘူးနော်”

ခါးခါးသီးသီးငြင်းကာ ခေါင်းခါပြနေသည့် အမရာကိုမော့ကြည့် ပြီး သူပြုံးလိုက်လေ၏။ လူကို ကလေးလို့ထင်ပြီး လှောင်ပြုံးများ ပြုံး လေသလား။ အမရာလိုမိန်းမမျိုးလေးကို အမျိုးသားဆရာဝန် (အမရာ နှင့် စေ့စပ်မည့်သူ)က ဆေးထိုးပေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ စဉ်းစားသင့် တာပေါ့နော်။

“ဟော၊ အမရာက ဘာကိုတွေ့ပြီး ကြောက်နေရတာလဲ။ ကာ ကွယ်ဆေးထိုးရင် လက်မောင်းမှာ ထိုးလို့လည်းဖြစ်ပါတယ် အမရာရဲ့။ နှုတ်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ မထိုးပါဘူးဆို”

သူက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ညောင်ခန်းစားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို အခုမှမြင်လိုက်ရပါသည်။ လက်စသပ်တော့ သူက အိမ်ထဲကိုအရင်ဝင်ပြီးမှ အမရာနဲ့ နေတဲ့ပန်းခြံထဲ ရောက်လာတာကိုး။

“မထိုးလို့မဖြစ်ဘူး အမရာရဲ့။ တော်ကြာ ပိုးဝင်ပြီး ပုပ်သွားလို့ ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်လိုက်ရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟင်!”

“လိမ္မာတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုဆေးမထိုးစေချင်လည်း အမျိုးသမီး ဆရာဝန်ထိုင်တဲ့ဆေးခန်းကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဗြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ လိမ္မာတယ်နော်တဲ့။ အမရာကိုယ် အမေ လိမ္မာမှန်းသိပေမယ့် အခုလို သူ့နှုတ်မှပြောတာကို အံ့လည်း၊ ဩ စိတ်မလည်း တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားရပါသည်။ သူပြောနေပုံက စိတ်ကောက်မတုံညီပလေးကို အစ်ကိုကြီးက ချောပြောနေတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာလေ။

“မေမေမှ ပြန်မလာသေးတာ”

“ဪ၊ ဆေးခန်းကို ခဏခေါ်သွားတာပဲ အမရာရယ်၊ အိမ်မှာနဲ့လို့ဖြစ်ပါတယ်။ အမရာကိုပြန်မပို့ဘဲ တစ်ခါတည်းအပြီးခေါ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူက စားပွဲထက်မှအထုပ်တစ်ထုပ်ကို အမရာရှေ့သို့ တွန်းပို့ နင်း စကားဆက်လေသည်။ လာရင်းကိစ္စက သူ့မှာပါလာမှာပဲကိုး။

“ဒါက သက်မှူးကို ပေးလိုက်တဲ့ အမရာရဲ့ ဖန်ပန်းအိုးအပြာ ဆေးတွေပါ”

“အို၊ အဲဒါ သူ့ကိုအပြီးပေးလိုက်တာပါ”

“တန်ဖိုးမနည်းမှန်းမသိလို့ ငါးအိုးစလုံး ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ အမရာ။ သက်မှူးရဲ့မေမေ အန်တီလေးလေးလွင်ကလည်း အမရာ့ကို ဆိုင်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး တစ်ခါလောက်တွေ့ဖူးချင်တယ် ဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုပြောလိုက်ပါသေးတယ်”

ဘာမဆိုညာမဆို သူ့စိမ်းအိမ်က တွေ့ချင်တယ်ပြောလာတာ ။ အမရာမျက်နှာ အိုးတိုးအင်းတင်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ရိုးရိုးသားသားတွေ့ ချင်တာမှန်းသိပေမယ့် ဟိုမိသားစုက အမရာ့ကို သူ့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့သူ ဆိုပဲ သတ်မှတ်ကြမှာကိုး။

“မသွားချင်ပါဘူး”

“ကဲပါ၊ အိမ်လည်မသွားချင်ပေမယ့် ဆေးခန်းတော့ သွားရမယ် ဆိုတာ ဒါက အမရာ့စိတ်ကြိုက်ချုပ်ဝတ်ဖို့ ပိတ်စလေးတွေ ကိုယ်ဝယ် ပေးတာ။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ညီ သင်္ဘောဆိုက်

လို့ ပါလာသမျှထဲက ကြိုက်တာ ဆွဲယူခဲ့တာလေ”

“ဟင်! အမရာ အင်္ကျီချုပ်တတ်တာလည်း သိတာပဲလား”

သူက သဘောကျစွာဖြင့် တီးတိုးရယ်မောလိုက်လေ၏။ အမရာ
ဘာပဲလုပ်တတ်တတ်၊ အကုန်သိနေတာတော့ လွန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒီလောက်အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းတဲ့လူက ဒီအချုပ်အလုပ်မျိုးမတတ်
ဘဲ နေဖို့မလဲ အမရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မချုပ်ချင်
နဲ့ဒီးနော်၊ အနာကျက်တော့မှပဲ ချုပ်ပါ။ တော်ကြာ ခြေထောက် သွေးပြန်
ကျနေမှာစိုးလို့ပါ”

စိုးရိမ်ပြန်တယ်ပေါ့လေ။ အားနာပြီး မယူဘူးလို့ပြောချင်ပေမယ့်
စကားတွေ အများကြီးပြောမိတော့မှာမဟုတ်လား။ မေမေ ပြန်လာတဲ့
အထိ သူရှိနေရင် တော်ရုံနဲ့ပြန်တော့မှာမဟုတ်တာလေ။

“ကဲ၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

“မပြေရေ အိမ်ကိုသေချာကြည့်ထားဦးနော်။ မေမေပြန်လာလို့
အမရာကိုမေးရင် ဒေါက်တာနဲ့ အပြင်ခဏလိုက်သွားတယ်။ ဆေးခန်း
ပြမှာမို့လို့လို့ ပြောပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

“သိပ်အဝေးကြီးမသွားနိုင်ဘူးနော်၊ နီးစပ်ရာ ဆေးခန်းတစ်ခု

မှာပဲ ပြမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ အမရာရယ်”

ခုံမှဖြည်းဖြည်းချင်းထတော့ သူက အမရာလက်မောင်းကို ကူ
တွဲပေးလေ၏။ ကားဖြင့် လမ်းမကြီးကိုထွက်လာပြီး ဆေးခန်းတစ်ခုရှေ့
မှာ ကားရပ်လိုက်ပါသည်။

“လာ”

“ဆေးမထိုးချင်ဘူး နာတယ်”

“ဟောဗျာ အမရာကတော့ ကလေးဆန်နေပါပြီ။ မေးခိုင်ပိုးဝင်
မှာမို့လို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးရတာလေ။ အကယ်၍ ပိုးသားဝင်သွားရင်
အလင်းရောင်မဝင်တဲ့ အမှောင်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆေးကု
ခံရမှာ။ ဒီမေးရိုးလှလှလေးပါ လှုပ်မရဘဲ၊ ခိုင်သွားရင်”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ထိုးမယ်”

သူက သဘောကျစွာရယ်မောလျက် အမရာလက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ
ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဆရာဝန်မလေး၏အပြုံးချိုချိုနှင့် သူ၏ဖော်
ရွှေသည်စကားများကြားမှ ဆေးထိုးအပ်ဒဏ်က နာမှန်းပင် မသိလိုက်။
အနာကျက်ဆေးပါ တောင်းတော့မှ ဆရာဝန်မလေးက သူ့ကိုဆရာဝန်
ခန်း ရိပ်မိသွားတော့တာလေ။

“နာမည်က”

“အမရာမောင်ပါ ဒေါက်တာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်နာမည်ကိုမေးတာပါ”

“ဪ၊ ကျွန်တော့်နာမည် နှစ်သစ်ဦးပါ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို နွယ်နီတို့ သက်မှူးလွင်တို့ ချိုချိုမာတို့ နဲ့ တစ်အုပ်ထဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်နဲ့သက်မှူးက တွဲတက်ပါ။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ...”

“ကျွန်မက နွယ်နွယ်နီအစ်မ သွယ်သွယ်သီပါရှင်”

“ဟောဗျာ၊ ဒါဆို Senior ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ့ကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တူတယ်လို့ထင်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို အမြှာလို့ လူတိုင်းထင်ကြတယ်လေ”

ရင်းနှီးစွာရယ်မောနေသည့်ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငြိမ်နေမိပါ၏။ သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အမရာ ဘယ်လိုမှမနီးစပ်နိုင်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရပ်တည်နိုင်တာမှန်ပေမယ့် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အလွှာကြားမှာ ဝင်မဆံ့နိုင်မှန်း ရိပ်မိလိုက်ပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သိပ်

ငယ်စိတ် ဖြစ်တည်လေသည်။

“ဒါဆို သူလေးက”

“ကျွန်တော့်သတို့သမီးလောင်းလေ”

“Oh! Congratulation... နော်”

“Thanks! doctor”

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မေမေ့ကို သူ့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။ စားပွဲထက်အိတ်ထဲမှ ပိတ်စတွေကို တစ်စချင်း ထုတ်ကြည့်နေသည့် မေမေ့ထံမှ ဝမ်းသာအားရသံ ထွက်နေလို့ပါလေ။

“ကြည့်ပါဦး... မေမေ့သမီးအတွက် အသားရောင်နဲ့လိုက်တဲ့ အရောင်တွေ ရွေးတတ်ပါတိ။ ဒါလေးက ဆင်စွယ်ရောင်၊ ဟောဒါက အသားရောင်၊ ဒါက အဝါဖျော့ဖျော့လေး။ ဒါလေးက ပံနီးနုရောင်၊ ဒါက ဖက်ဖူးရောင်၊ ဟော၊ ဖိုးပြာရောင်လေးတောင် ပါသေး။ တော်လိုက်တဲ့ သားသစ်ဦးပါလား”

အမရာ ခေါင်းကိုခါလိုက်ကာ အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာခဲ့ပါ၏။ ခြေထောက်မှနာသလိုလို ရင်ထဲမှာလည်း ဟာတာတာနဲ့ပါလေ။

အခန်း (၈)

'ဘုရားဖူး'ဆိုပဲ။ ခေါင်းစဉ်လှလှလေးဖြင့် ရောက်လာသည့်အိမ်မ
တော်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်နေမိ၏။ အကြံအဖန်က လုပ်လည်းလုပ်
တတ်ပါပေရဲ့။

“တစ်လကြီးများတောင်ကြာမှာ၊ ဟုတ်လား”

“တစ်လကြာချင်မှကြာမှာပါ အန်တီသက်ရဲ့။ ရက်(၂၀)နဲ့လည်း
ပြန်ရောက်ရင်လည်း ရောက်နိုင်ပါတယ်”

“စိတ်မချပါဘူးကွယ်၊ အမရာက ဘယ်ဆို ဘယ်ကိုမှ သွားဖူး
တာမဟုတ်ဘူး”

“ကျောင်းက ဆရာတွေ ဆရာမတွေ ပါပါတယ် အန်တီသက်

ရယ်။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက ဘုရားစုံဖူးမှာ ဒီလောက်တော့ ကြာမှာ
ပေါ့။ ပြီးတော့လေ ကဗျာတို့ Major သမားတွေ ပုဂံမှာ ဘုရားစေတီ
ပြင်ထားတာကို ရေစက်ချရမှာမို့ ဆရာက ကလေးအားလုံးကို ခေါ်တာ
ပါ။ ကဗျာတို့က ညီအစ်မဆိုတော့ ဖိတ်စာတစ်စောင်တည်းပဲ ပေး
လိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာပါ အန်တီသက်”

ကျွမ်းကျင်ပျို၊ ဘယ်ကဘယ်လို အင်ထုလာတဲ့ ဖိတ်စာစာရွက်
ကို အိတ်ထဲကနေ နှိုက်ထုတ်ပြသည်မသိ၊ ကျောင်းသားဟောင်းများနှင့်
လက်ရှိ Major ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ကို
ကြည့်ကာ မေမေက ဇဝေဇဝါ။

အတွင်းခန်းတံခါးဝလိုက်ကာနောက်မှာကွယ်ရပ်ရင်း နားစွင့်နေ
မိ၏။ မေမေက ဘာမဆို ချက်ချင်းကြီးဆုံးဖြတ်တာမျိုး လုပ်လေ့မရှိဘဲ
အမြဲပဲ ဖေဖေနဲ့တိုင်ပင်လေ့ရှိလေသည်။ အခုကိစ္စကိုလည်း ဖေဖေနဲ့
တိုင်ပင်မှာ အဲသေအချာပင်။

“သမီးလေးလေးကတော့ လွတ်မယ်မထင်ဘူး ကဗျာ၊ အမရာ
ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံလို့ အိမ်မှာပဲထားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ
တောင် ဝင်မလုပ်စေတာ သမီးသိပါတယ်”

“ကဗျာလည်း သိပါတယ် အန်တီသက်ရဲ့။ ဒီလိုခရီးမျိုးဆိုတာ

ဘယ်သူမှသွားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီတို့လည်း လိုက်ဖို့ပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်လို့ ကဗျာက လာပြောပြတာပါ။ မာမာကလည်း အမရာလိုက်မှ
လိုက်ရမယ်ပြောထားတာ။ အန်တီသက်သာ အမရာကိုမထည့်ရင် ကဗျာ
လည်း သွားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာမပတ်ဖူးပေမယ့် မြန်မာပြည်
တစ်ပတ်တော့ ဘုရားဖူးထွက်ချင်တာ ကုသိုလ်ဖြစ်ခရီးမို့ လက်ခံစေ
ချင်တာပါ အန်တီ”

လုပ်လိုက်ကွ၊ စကားကြွယ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကဗျာက အမရာ
ထက်သာသည်ပဲ။ မေမေနဲ့ဖေဖေပြောဖူးတာတော့ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ
ဆောင်းကဗျာက ချွန်သည်တဲ့လေ။ အခုလည်းပဲ ဘယ်ကဘယ်လို ယူ
လာသည်ဖိတ်စာဖြင့် ရောက်လာသည်မသိဘဲ မေမေ့ကိုပြောပြနေတာ
ကတော့ အကွက်ကိုစေ့လို့ပါလေ။

“ကလေးတွေပဲ ခေါ်တာလားသမီး၊ လူကြီးတွေပါလိုက်ရင် ဖြစ်
လား”

“ဟာ၊ ဖြစ်တာပေါ့ အန်တီသက်ရဲ့။ ကဗျာတို့သူငယ်ချင်းဖုရား
ရဲ့ ဟမိတောင်လိုက်ခဲ့မှာ။ အန်တီ မှတ်မိလား။ ကဗျာမွေးနေ့တုန်းက
ဂါဝန်အပြာလေးဝတ်လာတဲ့ ဟိုမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ဝဝကောင်မ
လေးလေ၊ သူ့အမေက အလုပ်မရှိတဲ့လူဆိုတော့ အားလို့လိုက်မှာတဲ့။

အန်တီသက်လည်း လိုက်ချင်ရင် လိုက်လို့ရပါတယ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်၊ အန်တီလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်အားတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အန်တီမပါရင် အမေ့ကိုလည်း သမီးလေးလေးက ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လေးလေးကို ကျောက်တိုင် လာပြောပျံ့မယ် အန်တီ၊ ဆရာမနဲ့ လေးလေးလည်း ရင်းနှီးပြီးသားပဲဟာ”

“ဆရာမဆိုတာ တီချယ်ဒေါ်နင်းနုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တီချယ်ပါလိုက်မှာ အန်တီသက်ရဲ့။ ကျာတို့ဆရာမ အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲလေ”

ဟော၊ အမေ့တို့ကို ကျူရှင်သင်ပေးတဲ့စာချုပ်ကိုပါ နာမည်တပ်ပုံထောက်ရင် ဒီခရီးက တကယ်သွားမယ့်ခရီးဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။ ဘယ်ကနေဘယ်လို သတ္တိတွေရှိပြီး ပြောနေပါလိမ့်နော်။

“အမေ့ရော... ဟင်”

“ရှိတယ်လေ၊ ခုနပဲ ညနေစာချက်နေတာ ပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျာ သွားတွေ့လိုက်မယ်နော်”

“အေးအေး... သမီး”

အတွင်းဘက်ဝင်လာသည့်ကျာလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်

ည့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟဲ့၊ လန့်လိုက်တာ”

“ဘာတွေကြုံပြန်ပြီလဲ ကျာ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါ့အကြံအစည်ကို ဘုရားက ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဟဲ့၊ ဒါနဲ့ နင် ခြေထောက်အနာဖြစ်သေးတယ်ဆို”

“အင်း၊ ပျောက်တော့မှာပါ”

လှေကားမှ အိမ်ပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းရှိရာဆီ တက်လာခဲ့ကြပါ၏။ အမေ့ကသာ ဦးဦးတို့အိမ်ကို တစ်ကြိမ်မှမရောက်ခဲ့ဖူးဘဲ ကျာကတော့ အမေ့တို့အိမ်ကို မကြာခဏရောက်ဖြစ်တာလေ။

“ဘုရားဖူးသတင်းက အမှန်အကန်လား”

“ဒါပေါ့၊ နင်က အကြံအဖန်ထင်နေတာလား”

“အင်းလေ၊ တစ်ခါမှ ဘုရားဖူးမထွက်ဖူးတဲ့သူက ထူးထူးဆန်းဆန်းအစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတာကိုး”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင့်ကိုကိုဒေါက်တာကြီးနဲ့ OK နေပြီလား”

“ဘာကိစ္စ OK ရမှာလဲ၊ မ OK ချင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ နင့်ခြေထောက်ကို ဟိုက ဆေးတွေဘာတွေ ထည့်ပေးသေးတယ်ဆို။ ပတ်တီးစည်းပေးနေတုန်း ရင်တွေဘာတွေ မခုန်

ဘူးလော။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ကြည့်စမ်း! ဒါလည်း သိလိုက်တာပါပဲလော။ ကဗျာကတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း သတင်းထောက်ကိုဖြစ်လို့ပါပဲလောနော်။

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဪ၊ ဒီလိုပဲသတင်းကြားတာပေါ့။ အမရာရဲ့ကိုကိုဒေါက်တာတစ်ယောက် သူ့ကောင်မလေးခြေထောက် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သွားတာကို အသည်းခိုက်လုမတတ် နာကျင် ခံစားလိုက်ရပါသတဲ့ရှင်။ ဒီတိုင်းဒီတိုင်းကျလောကကြီးထဲက နောက်ဆုံးသတင်းပေါ့။ မပြောမရှိခဲ့ဆရာငါ နင့်ဒေါက်တာကြီးကို မြင်ဖူးပြီးသွားပြီ။ ချောလို့ခန့်လို့တာမှ နိုင်ငံခြားမင်းသားကြီးအတိုင်းပဲ။ နင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဂျော့ချီကလိုနီလို့လေ”

“အရှူးမ၊ ပြောတော့မယ် ပေါက်ကရ”

“တကယ်ပြောတာဟာ ငါ့ကိုသာ အဲဒီလိုချောချောလေးနဲ့ဖေစားကြည့်ပါလား... စက္ကန့်မဆိုင်း လျှပ်စစ်လှိုင်းနဲ့ Yes! mom လို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မှာ”

“ဒီလောက်ပေါ့မှန်း အခုမှသိတော့တယ်။ လိုချင်ရင်လည်း ယူလိုက်ဟယ်”

နှစ်ယောက်သားရယ်သံက အတော်ကျယ်လောင်သွားပါ၏။ ပေါ့ပါးလိုက်တာနော်။ သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှရှိမနေသလိုပါပဲလော။

“တကယ်အဟုတ်ပေးမှာနော်။ နောက်မှ အမရာကိုကိုကို ပြန်ပေးပါကဗျာရယ်လို့ လေပြည်လေးနဲ့လာမပြောလေနဲ့။ နင်မျက်စိစွဲမှာ”

“အင်းပါ”

“ဟီဟီ၊ ပွတာပဲ၊ ဂျော့ချီကလိုနီနဲ့ love seen လေး ရိုက်ရချည်သေးရဲ့။ ဟော၊ ဒါလေးတွေ ဘယ်တုန်းက ဝယ်ထားတာလဲ။ ဒါနေ့တစ်နေ့ကမှပေါ်တဲ့အဆင်ဟဲ့။ အသားလေးတွေအိပြီး နုဖတ်နေတာ။ ငါက Ready made ပဲ ဝတ်တတ်တော့ ချုပ်ပြီးသားရောင်းတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်နေရတာ။ အများကြီးပဲဟယ်၊ ခြောက်စကြီးများတောင်။ ငါ့ကို နှစ်စလောက်ပေး”

ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ အဲဒီအထုပ်အတိုင်း ခုံပေါ်မှာတင်ထားမိတာကို။ ဒါတိုင်းတောင်းရင် ပေးဖို့မနေပြောပေမယ့် သူပေးထားတာကိုတော့ ပေးရမှာနဲ့ပြောသလိုဖြစ်သွားတာကိုတော့ ဝန်ခံချင်ပါတယ်လေ။

“ပေးလို့မဖြစ်ဘူး ကဗျာ၊ ကဗျာလိုချင်ရင် နောက်တော့ အမရာထယ်ပြီး ချုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ အန်တီသက်ဖို့လား၊ အန်တီသက်က ဒီလိုအရောင် နုလေးတွေ မဝတ်ပါဘူး”

“မေမေ့အတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အမရာအတွက် သူဝယ်လာတာတို့ တခြားလူကိုပေးဖို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒါကြောင့်ပါ ကဗျာရဲ့”

“သူ့သူဆိုတာ ကိုကိုဒေါက်တာကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ၊ မနာလိုလိုက်တာဟယ်၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ဟိုတစ်ယောက်ကိုပြောပေါ့။ ကဗျာကိုချစ်ရင် အမရာလိုမျိုး ဘာမဆိုအလိုလိုက်ပြီး ဝယ်ပေးနော်လို့”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ ပဲကပဲနဲ့”

ကဗျာက အမရာကိုမျက်စောင်းခဲကာ နှုတ်ခမ်းစုပြုလေ၏။ ထိုတိုင်းမှာ အဆင်းထက် အချင်းရှိဖို့ကသာ ပမာနာကျတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုအရည်အချင်းမျိုးနဲ့သာ စစ်ဆေးရင် ကဗျာတော့ ဘုတ်ခဲနဲ့ဖြူကျဖို့ အသေအချာပါလေ။

“ယောက်ျားယူလိုက်ရင် အခုလို ငါသွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်သလို ဘယ်လုပ်လို့ရတော့မှာလဲဟ”

“ဪ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲနေတတ်ကြတာကို ထွေထွေထူးထူး

ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အပြင်သွားမယ်ကြံတာနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ခြေရည်လှချည်လား။ ကြိုက်တာတွေလို့ စားမယ်ပြင်ရင်လည်း ဘာတွေလျှောက်စားမလို့လဲ။ နံနံစော်စော် ဒညင်းသီးကိုမှကြိုက်ရလားဆိုပြီး ပိတ်ပင်ဦးမှာ။ ပြီးရင် တိုက်ကြိုက်တဲ့ colour...ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဝတ်နဲ့မျိုး ဝတ်ရင်လည်း ကြိုက်၊ ငါဝယ်ပေးထားတာ ခွဲထက်ကုန်တော့မယ်။ အလှကြည့်ဖို့ သိမ်းထားရသလားဆိုပြီး ဂနီဂကျောင်ကျတဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့တွေ့ရင် ငါတော့ သေပြီပဲ”

အမရာ တဟားဟားဖြင့် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်မိလေ၏။ ကဗျာက အမရာလို ပုံစံခွက်ထဲမှာ မပျော်မွေ့တဲ့လူမို့ လှောင်ချိုင့်တို့ကြောက်တာ မဆန်းပါချေ။ ဒါဆို အမရာကကော၊ ဟင့်အင်း၊ ချုပ်ထိန်းခံရမှာကို မုန်းတာပါပဲ။

“ဒါဖြင့် ကဗျာလူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အမရာက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ့လုပ်ရမှာပေါ့။ ဟင်းချက်ပေးရင် ပေါ့တာ ပေါ့၊ ငန်တာ ငန်၊ တူးတာ တူး၊ မကျက်တာ မကျက်။ နင်မချက်ထုတ်ဘူးလား”

“ဟင်၊ အဲဒီလိုဆို အမရာလက်ရာတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့ ကဗျာရဲ့”

“ဟဲ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ထားမှ ငါနဲ့လူချင်းပြန်ချိန်းတဲ့အခါ ပြဿနာ မရှိမှာလေ။ နင်နဲ့သူ ဆုံစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ သူလာခါနီး ထာပတ်အလိုမှာ နင်နဲ့ငါ နေရာလဲလိုက်ရုံပဲ။ သိပ်မခက်ပေါင်”

“အဲဒါဆို ကဗျာကို သူ မကြိုက်ဖြစ်ရော၊ အဲဒီလိုလား”

“ဒါပေါ့၊ ရှေ့ကနေ နင် ဟုတ်တိပတ်တိချက်ကျွေးသမျှ ကောင်းနေရင် ငါလို့ထင်ပြီး မျက်စိကျသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ”

“နေဦး။ အမရာက အရင်သွားနေတော့ ဟိုက အလုပ်သမားတွေက သိနေမှာလေ”

“ဪ၊ အဲဒီလို ငါ့အိမ်ကအလုပ်သမား အရင်ပို့ထားတာ ပြောမှာပေါ့ အမရာရဲ့။ ခက်ခက်လွန်းလို့ဟယ်”

ဟောတော်၊ ကဗျာလုပ်မှပဲ အမရာက အိမ်ဖော်ဘဝရောက်ပြီလေ။ ကြည့်ပါဦး။ ကဗျာတို့ လည်လိုက်သမျှ ဂျင်ပေါ်က ထုံးတမ်းလားနော်။

“အတော့်ကို တရားတာပါပဲလား”

“သိပ်မကြာစေရပါဘူးဟယ်၊ သူ မျက်စိနောက်ပြီး ခေါင်းအောင် လုပ်နိုင်ရင် ဒီ Project အောင်မြင်ပါပြီဟဲ့”

“ကဗျာပြောသလိုမျိုး မအောင်မြင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။

အဲဒါလည်း ကြုံတွေးထားဦး”

“အဲဒီတော့လည်း ဝေယံပိုင်ကို နင် ယူလိုက်ပေါ့။ ငါက နင့်ကိုအိတ်တာကို ယူမယ်လေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“လွယ်ပေါ့ဟယ်... ထင်သလိုဖြစ်မလာတော့မှ ဇာတ်မျောကြီး အတိုင်းလိုက်ပြီး မမျောနိုင်ဘူး။ အမရာက အကုန်အမှန်အတိုင်း ပြောချလိုက်မှာ။ ဒါပဲ”

“စိတ်ပုပ်မ၊ နင်သစ္စာမဖောက်ခဲ့နော်”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ဘုရားဖူးသွားတယ် ဆို ဝန်ပြုပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေထုတ်ပြီး လျှောက်လုပ်သမျှ ထုကြီးတွေ သိကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာပါလိမ့်။

အဲဒီအခါ အိမ်ထောင်မပြုချင်လို့ ကြံမိပါတယ်လို့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တောင်းပန်လို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ လူကြီးတွေ အလည်း ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို နားလည်ပေးနိုင်ပါရဲ့။

ရင်မောရပါလား အမရာရယ်။

అలయ

ထူးဆန်းပါပေ။ ကြံကြံဖန်ဖန်ကြုံလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးကို စွဲလန်းသွားလိမ့်မယ်လို့ သူ တကယ်မထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့လှည့်ကွက်ထဲမှာ သူ အညှာခံလိုက်ရတာ က 'နလုံးသား' တဲ့။ အချစ်ဆိုတာ **Game** တစ်ခုလို့ သူမတို့ယူဆသတ်မှတ်ထားကြလေသလား။ မင်းတို့လက်ဆွဲသုံးနေတဲ့ **Remote** က ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ရုပ်တန်လို့မရနိုင်မှန်း အစောကြီးကတည်းက သိဖို့ကောင်းပါ တယ်လေ။

(ဝေယံပိုင်)

အခန်း (၉)

“ကဗျာက အမရာနဲ့ အတူတူမနေဘူးလားလို့”

“မနေချင်ပါဘူး။ အိမ်ကြီးအကြီးကြီးထဲမှာ နေရမှာ ပျင်းစရာကြီး။ ငါပြောထားတယ်လေ။ သူ လာခါနီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အလိုမှ ငါ လာခဲ့မယ်လို့”

တော်တော်တရားမျှတပါရဲ့နော်။ သေချာတွေ့ကြည့်ရင်တော့ ကဗျာဟာ အတ္ထအတော်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာပါပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကိုသာ တစ်ဖက်တည်းကြည့်လေ့ရှိတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးပါလေ။

“အမရာ... အကြာကြီးမနေနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော်။ အမရာအပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ အသေမခံနိုင်ဘူး။ မေမေစောင့်

ကြည့်ပေးတယ်ဆိုတာလည်း သိပ်စိတ်ချရသေးတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အမရာအပင်တွေအကြောင်းကို သိပ်မှမသိတာ”

“နင့်မလည်းဟယ်၊ ဒီအပင်တွေကို မွေးထားတဲ့အမေလို ပူပန်နေလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ အပင်သေတာပဲ၊ ပြန်ဝယ်စိုက်လို့ရပါတယ်ဟယ်”

“ကဗျာရယ်၊ ပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်တာပဲ။ အမရာမှာ အဲဒီသစ်ခွတွေကို မနည်းကြီး ရှာစိုက်ထားရတာဟဲ့။ နိုင်ငံခြားမျိုးတွေက ရှားလွန်းလို့ ရှာမရနိုင်ဘူး”

“ကဲပါ အမရာရယ်၊ နင့်အပင်တွေသေရင် ငါအကုန်ပြန်ဝယ်ပေးပို့မယ်။ ရပြီလား”

“ကတိနော်”

“အေး၊ ကတိဟယ်”

ကဗျာမောင်းလာသည့်ကားလေးက ခြံတစ်ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွားပါ၏။ ခြံဝှတိုက်ကြီးကို လှမ်းမမြင်ရသေးတာမို့ ခြံကြီးက အတော်ကျယ်မည်မှန်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

“ငါ Phone ပုံမှန်ဆက်မယ်၊ သိလား”

“အမရာမှာ Phone မှ မရှိတာ”

“ဒီအိမ်က Phone နဲ့ ဆက်မှာပေါ့ဟယ်။ နေဦး၊ ငါ ဟွန်းတီးခေါ်ပေးမယ်”

“တိ! တိ!”

“တိ!”

အတော်ကြာကြာမှ ခြံထဲမှ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် အပြေးရောက်လာလေ၏။ ခြံတံခါးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ကားတေးမှာရပ်နေသည့် အမရာတို့နှစ်ယောက်ကို ကဲကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ၊ မမလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးမောင်၊ ဒေါ်ကြွယ်ရော”

“ရိုပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီမှာ ကဗျာညီမလေးကိုထားပေးခဲ့မယ် ဦးမောင်။ ကဗျာ လာမနေခင် လိုတာတွေ ကြိုပြီးလုပ်ထားရအောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

“ဝေယံပိုင် ရောက်လာခါနီးမှ ကဗျာနဲ့ညီမလေး နေရာပြန်လဲမယ်သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အမရာ၊ ငါသွားပြီ”

အမရာပင် ဘာမှမပြောရသေးပါဘဲ ကဗျာက ကားကို ဝှေးနဲ့
မောင်းသွားချေပြီ။ ခြံဝမှာ အထက်ထည့်သည့်သားရေသေတ္တာအိတ်တစ်
လုံးနှင့်ညီမကို ကြောင်ကလေး၊ ခွေးကလေး ပစ်သွားသလိုမျိုး ထားခဲ့
ချေပြီ။

“မမလေးနာမည်က”

“ရွှေဝါလို့ပဲခေါ်ပါ ဦးမောင်”

“မရွှေဝါ”

“မ၊ တပ်ပြီး မခေါ်ပါနဲ့ ဦးမောင်။ ရွှေဝါလို့ပဲခေါ်ရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မကို တရိုတသေကြီးဆက်ဆံဖို့မလိုပါဘူး ဦးမောင်။ ဒီ
အိမ်ကိုလိုက်လာတဲ့တူမလိုပဲသဘောထားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုစေ
ချင်ပါတယ်”

“အင်းအင်း... လာလေ။ အိတ်ကို ဦးလေးသယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ ဦးမောင်၊ လုံခြုံတဲ့တွေ့ပါလို့ သယ်မပေးပါနဲ့”

ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် ခြံတံခါးမှ အထဲသို့ဝင်လိုက်ရပါ၏။ အလို!
ခြံထဲမှာ မြက်ပင်တွေ အတော်ကြီးရှည်နေတာပါလား။ ပြောင်းကာစမို့
ထင်၊ ခြံတွင်းမှာ ဘာပန်းပင်ရယ်လို့ နယ်နယ်ရရမရှိပါချေ။

“မြတ်တွေ အတော်ရှည်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးတို့လင်မယားလည်း အိမ်ထဲမှာ ပစ္စည်း
တွေ နေရာချနေတာနဲ့ ခြံထဲ မရှင်းအားဘူး သမီးရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလောက်ခြံကျယ်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
ဘယ်ရှင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မတို့ မြက်ရိတ်စက်နဲ့ရှင်းမှပဲ ဖြစ်မယ်ထင်
တယ်”

“မြတ်ရိတ်စက်လားတာလားတွေ့ မသိဘူး။ စက်တွေကို ပိုင်
လေး ဝယ်ဖို့ထားပါတယ်။ ဦးလေးတို့ ဘာမှမသုံးတတ်လို့ အခန်းထဲ
မှာ ဒီအတိုင်း သိမ်းထားတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ထဲရောက်မှ ကြည့်လုပ်ကြတာ
ပေါ့လေ”

ခင်လှမ်းလှမ်းမှာ ထီးထီးကြီးရှိနေသည့်တိုက်ဖြူကြီးကို လှမ်းမြင်
နေရပါ၏။ အသစ်ဖို့ သစ်လွင်တောက်ပနေပေမယ့် တန်ဆာဆင်ခြယ်
မှုန်းမှုမရှိတာမို့ လိုအပ်ချက်တွေ များနေသည့်နယ်ပင်။ အိမ်ထဲ စဝင်
လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက တောင်လိုပုံနေသည်
လေ။

“ပြောင်းလာတာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးရက်ပါ သမီးရယ်”

“ဒေါ်လေးက မီးဖိုခန်းထဲ အရင်ပြင်တာထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း ချက်ပြုတ်နေသည့် ဒေါ်ကြွယ် နှင့် အမရာကို ဦးမောင်က မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ အိမ်အကူလင်မယားက လူလတ်ပိုင်းမို့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သည်အရွယ်တွေပါပဲ။

“မကြွယ်၊ ဒါ မမလေးရဲ့ညီမလေး၊ ရွှေဝါတဲ့”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ရွှေဝါလို့ပဲခေါ်ပါ ဒေါ်လေး”

“အေးအေး”

“အူလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ အလုပ်သမားတွေက ဗီရိုတွေလောက်သာ အခန်းတွေထဲ ပို့ပေးသွားတာ သမီးရဲ့။ ကျန်တဲ့တုစုစုပစ္စည်းတွေက ထားသိုဖို့နေရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတာ”

“ဒါဆို ဘုရားစင်ရော”

“ဘုရားစင်ကို စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက အရင်ဆုံးလုပ်တာပါ သမီးရယ်၊ ပိုင်လေးရောက်လာတာနဲ့ နားလို့ရအောင်လို့ သူ့အိမ်ခန်း

ကို အရင်ဆုံးပြင်ပေးထားရတယ်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျမကျတော့ ဒေါ်လေးလည်း မသိတော့ဘူး”

“သူက ဘာအရောင်ကြိုက်လဲ ဒေါ်လေး”

“အပြာရောင်အနုလေ”

“မိုးပြာရောင်ပေါ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ အပေါ်ထပ်ကို အရင်ဆုံးသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်ကို စရင်းကြတာပေါ့။ ဦးမောင် ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

“အေးအေး... သမီး”

ကျွန်းလှေကားကြီးက အတော့်ကို ဖျက်ကျယ်လွန်းလှပါ၏။ ကြည့်ရတာ လိုချင်သည်ပုံစံကို Engineer အပ်ပြီး စိတ်ကြိုက်ဆောက်ထားတာထင်ပါရဲ့။ အိမ်ခန်းလေးခန်းနှင့် ဘုရားခန်းကို ခန်းမကြီးမှာပင် ထားတာမို့ ဧည့်ခန်းနှင့်လိုက်ကာလေးသာခြားပြီး ဘုရားစင်၏သဗ္ဗာယ်ပုံကို လှမ်းဖူးနိုင်သည်လေ။

“ပိုင်လေးက နည်းနည်း ဂရိုဂကျောင်တော့ များတယ်သမီးရဲ့။ သမီးမမ သည်းခံနိုင်ပါ့မလားတော့မသိဘူး”

ဟောတော်၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကဗျာနဲ့နောင်ဂျိန်ပွဲပါပဲလား။ ကဗျာလည်း နဂိုကတည်းက စိတ်မရှည်ဘဲ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ရယ်လေ။

“ကဗျာလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ စိတ်ဆတ်တယ် ဦးမောင်ရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မတို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကိစ္စ သူတို့ပဲ ရှင်းကြ ပါလိမ့်မယ်”

“မမလေးမှာရော ချစ်သူတွေဘာတွေရှိလား”

“မရှိလောက်ဘူးထင်တာပဲ ဦးမောင်ရဲ့။ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဒါကြောင့် လူကြီးတွေ သဘောကျ ခေါင်းညှိတ်တာပဲ ဖြစ်ခဲ့ လိမ့်မယ်။ ဝိုင်လေးကတော့ ကျောင်းတက်နေတုန်းက ရည်းစားဦး နို့ ဖူးတယ်လေ။ အခုထိ သူ မမေ့နိုင်သေးတာ ဦးလေးတို့သိတယ်”

“ဦးမောင်တို့ သူတို့မိသားစုနဲ့နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ကြာပြီပဲပြောရမှာပေါ့။ ဝိုင်လေးကို ကိုယ်ဝန်စလွယ်ကတည်း က အလုပ်ဝင်လာခဲ့တာမို့ သူ့တစ်သက်ပဲလေ။ ခုဆို (၂၅)နှစ်ရှိပြီပေါ့”

“ဟုတ်လား”

လူကြီးနှစ်ဦး၏ အိပ်ခန်းအပြင်အဆင်အထားအသို့ကို အရင် ဆုံး ဝင်စစ်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျအထိ ပြင်ပေးပြီးမှ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ‘ဝိုင်လေး’တဲ့။ ဦးမောင်တို့နှုတ်မှ သူ့ကိုချစ်စနိုးလေး ခေါ်တာမို့ အတော်ချစ်ခင်ရင်းနီးမှန်း သိသာလေသည်။ ရည်းစားဦး နို့ မှန်းသာသိရင် ကဗျာတော့ ဝမ်းသာအားရ ထရန်လေမလား။ သူ့ထံ

ငြင်းပယ်ဖို့ ပြစ်ချက်တစ်ခု ရပြီကိုး။

“စာကြည့်စားပွဲကို ပြတင်းပေါက်နားရွှေရအောင်နော် ဦးမောင်။ ဦးရင် အိပ်ရာဖုံး ခင်းပေးထားရအောင်”

“လုပ်ကြမယ်လေ”

သူ့အခန်းက အိမ်ရှေ့ထောင့်စွန်းနားမှာဖြစ်ပြီး တစ်ခြံလုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်လေ၏။ ဟော၊ ဒီဘေးဘက်မှာ ပန်းအိုးတွေ အများ ခြီးဆိုနေတာပဲ။

“ပန်းအိုးတွေ နေရာမချရသေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဝိုင်လေးက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် ပန်း ကြိုက်တယ်။ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီပန်းလေ။ သူ့မိန်းကလေးနာမည်က ထည်း မြနှင်းဆီတဲ့”

‘မြနှင်းဆီ’တဲ့လား။ ကဗျာဆန်လိုက်တာနော်။ လောကမှာ ပန်း ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားလေးဆိုတာ အတော်ရှားပါးလေ၏။ ပြီးတော့ ပန်း ကြိုက်ပြီး စိတ်ထားမနူးညံ့ဘဲ စိတ်ဆတ်တဲ့သူ့ကို အံ့သြနေမိရသည် လေ။

“ရပြီဦးမောင်၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်ထဲကပစ္စည်းတွေ နေရာချကြ တာပေါ့။ မနက်ဖြန်မှ ပန်းအိုးတွေကြည့်ကောင်းအောင် ရွှေကြမယ်လေ”

“အေးအေး၊ သမီး”

အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းကာ ညဉ့်ခန်းထဲ ဆိုဖာခုံတွေ၊ ပန်းအိုးထဲ
စားပွဲတွေ၊ Show case တွေ၊ ပန်းချီကားတွေကို သူ့နေရာနှင့်
နေသားတကျပြင်ဆင်ပေးပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြပါ၏။ စတိုခန်းထဲမှာ
ဖုန်စုပ်စက်ချော၊ မြက်ရိတ်စက်ကိုပါ တွေ့တာမို့ အလုပ်က အထွေထွေ
လေး တွင်ကျယ်ကာ မြန်ဆန်လေ၏။

နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်ပုံးတွေကို သေချာစနစ်
တကျသိမ်းသိုကာ နံရံကပ်စီရိုတွဲထဲ ဖည့်သိမ်းတန်တာ သိမ်းဆည်း
ရလေ၏။ ဇွန်းတွေ၊ ဂေါ်တွေကို နံရံရှိချိတ်လေးတွေမှာ စီပြီးချိတ်ထား
ညနေသုံးနာရီ ထိုးချေပြီ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ပန်းအိုးတွေကို ညနေကျရင် ရွှေ့လို့ပြီ ဦးမောင်
ရှေ့။ နေကွယ်ရာမှာချည်း အပင်တွေကို ထားလို့မရဘူး၊ တချို့အပင်
တွေက နေကြိုက်တယ်လေ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ သမီးရယ်၊ တစ်နေ့လုံးလုပ်နေတာ မလေ
တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဝိုင်လေးက သူပြန်လာမှ ပစ္စည်းတွေ
နေရာချမယ်လို့ပြောခဲ့တာ”

“ခရီးဝေးက ပြန်လာတော့ သူ ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်လေး

“ဝိုင်လေးက အိမ်ပြောင်းပေးပြီးမှ လိုက်သွားတာပါသမီးရဲ့။ ဟို
... ဆယ်ရက်ပဲ နေတာပါ။ နက်ဖြန်သဘက်လောက်ဆို ပြန်လာ
လာက်ပြီ”

“ဟင်!”

ကြည့်စမ်း၊ ကြားထားတာနဲ့ တလွဲတွေဖြစ်နေပါရောလား၊ ပြော
တာဖြင့် ဟိုမှာ မိဘတွေနဲ့နေပြီး နှစ်လလောက်ကြာမှ ပြန်လာမှာ
... ခုတော့ ဘယ်နှယ်က ဘယ်လို ဆယ်ရက်ဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ။

“အဲဒါ... အဲဒါကို ကဗျာ၊ သိလားဟင်”

“မသိလောက်ဘူးထင်တယ်၊ မမေ့က နှစ်လလောက်ကြာမှ ပြန်
... နယ်လို့ပဲ ပြောထားတာ”

သေစမ်း! တကယ်အကျဉ်းအကျပ်ထဲကိုမှ အမရာ ရောက်ပါ
... လား။ ကဗျာတစ်ယောက် အမရာကိုပစ်ထားပြီး ခရီးတွေဘာတွေ
... သွားရင်တော့ တကယ်သေပြီလေ။ သူ့ကိုမယူနိုင်လို့ လက်မခံဘဲ
... နဲ့တွင်ဖို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို အမရာလုပ်ရမှာလား။

ဟင်အင်း၊ အမရာက ဘယ်တုန်းကမှ လူမသိသူမသိအောင်

ညာတတ်တဲ့မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာလေ။
အမရာကို ကယ်ပါတော့ ကဗျာရေ။

အခန်း (၁၀)

မနေ့က ပန်းအိုးတွေ နေရာချပြီးပြီမို့ ဒီနေ့ မနက်စောစော
မြတ်ခင်းကို သုံးယောက်သား အတော်ရှင်းယူရပါလေ၏။ ခြံတစ်ဝင်း
ထဲကို အကုန်ရိတ်ရတာမို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည်အထိပါပဲ။

“အား... ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီတော့များ ဒီလောက် ခြံ
အကျယ်ကြီးကို ဝယ်တယ်မသိပါဘူး လုပ်ရတဲ့လူတွေက ခါးကိုင်းနေ
ပြီ”

အမရာ ညည်းတော့ ဦးမောင်တို့လင်မယားက သဘောကျစွာ
ချယ်လေ၏။ တစ်ခါမှ ဒီလောက်ထိပင်ပန်းစွာမလုပ်ဖူးတာမို့ မနေ့တုန်း
အလည်း ကိုယ်လက်တွေ့နာတာနဲ့ ဆေးသောက်ပြီးမှ အိပ်ရတာလေ။

အမရာလိုလူငယ်တောင်မှ ဒီလောက်နာတတ်နေရင် ဦးမောင် တို့လူကြီးတွေက ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။

“ဒါတောင်မှ ဒီခြံကို ရှေးလူပေးပြီး ဝယ်လိုက်ရတာ သမီးရဲ့ ပိုင်လေးက ရှမ်းပြည်နယ်က ခြံကျယ်မျိုးကို ပိုသဘောကျတာ။ တိုမှာ သွားမနေနိုင်လို့ ဒီမှာပဲဝယ်ဖြစ်တာလေ။ မိသားစုသုံးဦးတည်းဆိုတော့ အိမ်ခွဲပြီးလည်း နေလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ ပိုင်လေးက အအေးအင်မတန်ကြိုက်တဲ့ ကလေးပါ။ ရေချိုးရင် တော်တော်နဲ့မပြီးလို့ မမမူအပြဲသတိပေးရတယ်။ ဆောင်းတွင်း ဘယ်လောက်ပဲအေးအေး၊ ရေကို ရေပူနဲ့စပ်ပြီး ဘယ် တော့မှမချိုးဘဲ ရေအေးချည်းချိုးလို့ သူ့ကိုလေဖြတ်မှာစိုးပြီး မကြာခင် သတိပေးပေးနေရတာ”

အိုး၊ ဒါတော့ ကဗျာနဲ့အကြိုက်တူတဲ့ဝါသနာပါပဲလား။ ကဗျာ လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ရေချိုးဖလုံထဲမှ မထတဲ့လူလေ။ အရော ကတော့ လိုတာထက် အချိန်ပိုပြီးချိုးမိရင် နာမွန်ပြီး အအေးမိတတ် တာမို့ ရေချိုးချိန်ကို နာဇီဝက်ထက်မပိုအောင် သတိထားရတာလေ။

“မြက်ခင်းချည်းထီးထီးကြီးရှိလို့တော့ သိပ်မလှဘူးနော်၊ အဖင် ကြီးတွေ စီခြားပြီး စိုက်မှလှမှာ။ ကုလားတမာပင်တို့လို၊ ဒုန်းအလှ

ဆင်တို့လိုတွေပေါ့”

“သမီးဝယ်တတ်ရင် ဝယ်ပြီးစိုက်ထားပေးလေ။ ဒေါ်လေးကို နှိုက်ဆံအပ်ထားတာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါစေလား မကြွယ်ရယ်၊ ကလေးနဖူးမှာ ချွေး သီးနေပြီး မတွေ့ဘူးလား”

မောမောဖြင့်ပြီးလိုက်မိကြပြန်၏။ နဖူးမှချွေးကို ချွေးသုတ်ပဝါ ခြင်္သေ့တိုင်း ရေသန့်ဘူးအေးအေးလေးကို ဖွင့်မော့လိုက်ပါသည်။ ရင် ဆဲ အေးစိမ့်သွားတာကို မျက်စိမှိတ်ကာ ခဏငြိမ်နေမိလိုက်ပါ၏။

“အင်း၊ မမလေးကတော့ ပိုင်လေးနဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ် လမ်းပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဦးမောင်ရယ်၊ ကဗျာကလည်း သူ့ကို ထက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ကြိုပြီးပြောထားသေးတာ။ ဒီမှာလားနေတုန်းလည်း သူ မကြိုက်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးထားလို့ ကျွန်မကို မှာထား ထာလေ”

“ခက်ပါရဲ့နော်၊ မမမူလို ယောက္ခမမျိုးက ရှားမှရှားလေ။ သူ့ ချွေးကို အိမ်ရှင်မ ပမိသလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ပိုင်လေးကသာ ချစ် ရင် ပူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားမှာတဲ့”

“အဲဒါမျိုးက ကဗျာနဲ့ကိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပျား ငြင်းချင်ရတယ်လို့ ထားပါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့မှပဲ အဆင်ပြေချင်ပြေသွားမှာပါ”

“အဲဒီလိုအဆင်ပြေစေချင်လို့လည်း မမလေး ဒီမှာလာနေမှာ ကို ပေးမသိတာပေါ့။ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ပြီး ရင်းနှီးစေချင်လို့လေ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့တာနဲ့ မသိပေမယ့် နောက်မှသိသွားရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရလာမှာကိုး”

တွေးရင်းဖြင့် တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ အနိတိမူက ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကအတိုင်း သားဖြစ်သူကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပေးထားတာပါလား။ ထူးဆန်းလေစွ။

ကဗျာရေး ကဗျာထင်ထားသလိုမျိုး သူ့စိတ်ကြိုက် လိုက်မလုပ် ဖြစ်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားနှိုးထလာအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတာနဲ့ ကဗျာတို့ကိစ္စက Ok မှာ စုံပြည့်သွားမှာ အသေအချာပါပဲ။

သူ မျက်စိနောက်အောင်၊ စိတ်ဗြိုငြင်အောင်၊ ဒေါသဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် အချည်းနှီးပါလေ။ ဒီစာမေးပွဲက အရည်အချင်းစင်ပြီး PASS ပေးတာမျိုးမှ မဟုတ်တာကိုး။ လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်သာ အဓိကဆိုတာကို ကဗျာသဘောပေါက်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ကောင်းပြီ အမရာကို ဟိုဆရာဝန်နဲ့ပဲ ရစေချင်သလိုမျိုး ကဗျာ

ထည်း ဒီကောင်လေးနဲ့ပဲ ရစေရမယ်လို့ အမရာ ကတိပြုပါတယ်။ သိလား။

“ကောင်းမှာပဲ”

အတွေးလွန်နေတာမို့ ဒေါ်လေးပြောတာကို နားစွန့်နားဖျားသာ ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဘာများပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

“ဟင်! ဘာကိုပြောလိုက်တာလဲ ဒေါ်လေး”

“ဪ၊ ပိုင်လေးနဲ့သမီးသာ ရေစက်ဆုံရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဘယ်လို! ကျွန်မနဲ့သူ့ကို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အိမ်မှုကိစ္စမနိုင်နင်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ပိုင်လေးက သဘောကျပြီမလားသမီးရဲ့။ သမီးလို အစစအရာရာတော်တဲ့ တတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ သဘောကျတော့မပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

အမရာ အားရပါးရရယ်မောလိုက်မိပါ၏။ ဒီစကားကို ကဗျာသာ ကြားရင် ဝမ်းသာအားရ ထခုန်တော့မှာအမှန်လေ။ နဂိုကတည်းက ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးကိုမြင်ပြီး သဘောကျနေတာမဟုတ်လား။

“ဟင်းဟင်း... အဲဒီစကားကိုတော့ ကဗျာရှေ့ သွားမပြောလိုက်

မိပါစေခဲ့ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့၊ သမီးနဲ့မှ ပိုင်လေးက ပိုလိုက်ဖက်တယ် ထင်လို့ပြောရတာပါ”

“အဲဒီလိုပြောရင် ကျွန်မနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့် ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦး က ပြဿနာရှာမှာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဘယ်လို! သမီးမှာလည်း စေ့စပ်မယ့်သူရှိပြီးသားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ ကျွန်မကို အခုလိုထစ်စဉ်ပေးကြတာလေ။ တကယ် ဆို ကျွန်မထက် နှစ်လကြီးတဲ့ကဗျာက အရင်စေ့စပ်ရမှာပေါ့။ သူက နောက်ကျပြီးစီစဉ်တာကို မကျေနပ်ရတဲ့ကြားထဲ စေ့စပ်ပေးမယ့်သူက ကျွန်မရဲ့လူလို ဆရာဝန်နဲ့အင်ဂျင်နီယာမျိုးမဟုတ်လို့ ဆန္ဒပြနေတာလေ”

“ဖြစ်ရလေ”

“သမီးနဲ့ အဲဒီဆရာဝန်ရော အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

အဆင်ပြေလားတဲ့။ မေးနေပြီကော အမရာ။ အမရာဘက်က တော့ အဆင်ပြေမပြေဘာမှမသေချာပေမယ့် ဒေါက်တာဘက်ကတော့ Yes ဆိုပြီး စတင်လှုပ်ရှားလာတော့တာမဟုတ်လား။ အခုတောင်မှ အဲဒီဒေါက်တာပေးထားတဲ့အင်ဂျင်စတီကို Design ဆန်းဆန်းလေးနဲ့

Blouse လေးတွေချုပ်ပြီး သယ်လာမိတာလေ။

ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားတာမို့ မဝတ်ရသေးဆင်ပင် ပုလဲလုံကြယ်သီး လေးတွေ ဘော်ကြယ်လေးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားသည့် ဂိုးလည်းမရှိ၊ ဆန်းလည်းအရမ်းမဆန်းပဲ (အမရာအခေါ် မရိုးဆန်းပုံစံဖြင့်) လှတပတ လေးမို့ ထုတ်ကြည့်မိတိုင်း သဘောအကျကြီးကျနေတာမဟုတ်လား။

ဒါတောင် ဝတ်မကြည့်ရသေးလို့နော်။ ဝတ်ပြီး လှနေတာများ တချာမြင်ရင် အူတွေဘယ်လောက်တိုမည်မသိ။ ကဗျာကို ဝိတ်စ ဝယ် မပေးရသေးဘဲ အင်ဂျင်စတီလှလေးတွေကို အမရာ ချုပ်ပြီးပြီကိုးလေ။

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဟောတော်၊ သမီးစကားက ဘယ်နှယ်တုန်း၊ အဆင်ပြေတယ် ဖြင့် ပြေတယ်ပေါ့။ မပြေဘူးဆိုရင်လည်း မပြေဘူးပြောပါလား”

“ကျွန်မဘက်ကသာ ဘာမှမဖြစ်တာ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဟိုဒေါက်တာ ကတော့ဖြင့် အိမ်ကို အားတာနဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး တကျောင်း ကျောင်း ရောက်လာတော့တာပဲ”

“ဒါဆို ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း သေချာနေပြီပေါ့ သမီးရဲ့”

“မသိတော့ပါဘူး။ စိတ်ရှုပ်နေချိန်နဲ့ ကဗျာ အကူအညီတောင်း တာ တိုက်ဆိုင်တာနဲ့ လာဝိုင်းကူပေးတာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထား

မယ်နော်။ ဦးမောင်နဲ့ဒေါ်လေးကို”

“ဘာများလဲသမီးရဲ့၊ ပြောလေ”

“ကဗျာ လာမနေသေးခင်... သူ့ရောက်လာလို့ရင် ကျွန်မကို ကဗျာညှိမလို့မပြောဘဲ ဒေါ်လေးတို့တူမလို့ပဲ အသိပေးထားဖို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့၊ အကြောင်းရှိလို့လား”

“အကြောင်းရှိတယ်လို့လည်း မဟုတ်ရပါဘူး... ကဗျာရှုပ်တဲ့ ပြဿနာထဲ အညှပ်မခံနိုင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာလာပြီးနေ တာကို မိတတွေ လုံးဝမသိဘူး။ အဲဒါကိုသိသွားလို့ကတော့ ပြဿနာ က ရှင်းလို့ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မက မိဘတွေငြိုငြင်တာ မျိုးမရှိအောင် နေလေ့ရှိလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီသမီးရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ဦးလေးတို့လည်း နား လည်ပါတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမယ်ဆိုတာကို မသိသေးပေ မယ့် အမရာကိုယ် အမရာ ကာကွယ်ထားဖို့နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့ ထားရပေလို့ပဲ။ နို့မို့ သူဌေးသားက ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကလိန်ကျတာ ကိုသိပြီး ကဗျာကို စိတ်ချချင်ချသွားနိုင်မှာကို။

“ဒါဆို ဒီညနေ အပင်ကြီးရောင်းတဲ့ဆီမှာ အပင်တွေ သွားဝယ်

ကြတာပေါ့ ဦးမောင်၊ ကျသင့်ငွေ ကုန်ငွေကို ဒေါ်လေး စာရင်းပြနိုင်ဖို့ ဘောက်ချာဖြတ်လာပေးပါမယ်”

“အေးအေး”

“ဒါနဲ့ ကိုဝေပံပိုင်က ဘယ်လိုနှင်းဆီကို ပိုကြိုက်သလဲဟင်”

“အနီရင့်ရင့်”

“ဪ”

အနီရင့်ရောင်နှင်းဆီကိုပေးရင် ချစ်ဦးသူနဲ့လွဲရတယ်ဆိုတဲ့ဆောင် ဖုန်ကိုများ မသိလေရောသလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူနဲ့ မြနှင်းဆီတို့ လမ်းခွဲကြရတာပဲထင်ပါရဲ့။

“သူ့ကို မြနှင်းဆီက ထားသွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူကပဲ မြနှင်းဆီကို လမ်းခွဲလိုက်တာများလားဟင်၊ ဦးမောင်”

“ဦးမောင်တို့ကြားတာကတော့ ပိုင်လေးကို မြနှင်းဆီက ထား သွားတယ်ဆိုလားပဲ၊ မပြောတတ်ပါဘူးသမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ ပိုင်လေးက တချို့ကိစ္စတွေကျ ပွင့်လင်း ပြီး တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ပြီး ကြိုတိခံ စားနေတာမျိုး။ သူ့စိတ်ကို ဖတ်ရအခက်ဆုံးပဲ”

“ဒေါသကြီးလာရင်တော့ တွေ့ရာမြင်ရာနဲ့ ကောက်ထုတတ်တာ

ပဲ သမီးရေ၊ ဦးလေးတို့ ကြုံပြီးသတိပေးထားပါရဲ့။ သူ ဒေါသထွက်ပြီး အော်ဟစ်နေရင် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးတော့သာ နေလိုက်၊ ခဏနေ အလိုလိုစိတ်ပြေသွားလေရော”

ဆန်းပါပေ့ရှင်ရယ်၊ အမရာကတော့ ဤသို့ဤနယ်လူစားမျိုး မကြုံဖူးပေမယ့် ကိုယ်မှန်တယ်လို့ယူဆရင်တော့ ချက်ချင်းပြောတတ် တာမျိုးပါ။ နဂိုက အနေအေးတဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် လိုတာ ထက်ပိုပြီး တင်းတင်းမာမာ ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံတာမျိုး လုပ်လာရင် တော့ သည်းခံနိုင်စွမ်း လျော့မှာအမှန်ပါပဲ။

“အင်း၊ အဲဒါတော့ပြဿနာပဲ”

“ဘာကိုလဲ သမီးရဲ့”

“ကဗျာလည်း အရမ်းစိတ်ဆက်တာ ဦးမောင်ရဲ့။ လူကြီးပြော ရင်တော့ နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင်လုပ်တတ်လို့ အန်တီဆွေ ခဏခဏ ခေါက်တာကို ခံရတာချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆိုသိပ်မကြာခင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် နောင်တို့နဲ့ ချမှာကို ကြားကြံရတော့မှာပေါ့။ နားပူရေချသေးရဲ့”

သုံးယောက်သား လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရယ်လိုက်မိကြပြန် လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးဖို့က အမရာနဲ့

ဦးမောင်တို့တာဝန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းပြီ ကဗျာ၊ ဒီလောက်နားလည်မှုပေးနိုင်တဲ့အန်တီမူလို ယောက္ခမမျိုးကို ချွေးမနွဲ့ယောက္ခမတော်ရမှာလောက် ကံကောင်းတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ။ ဒီတော့ သူနဲ့ကဗျာ အစစ အဆင်ပြေ ချောမွေ့မှုရှိ သွားအောင် အမရာက ပေါင်းကျားတံတားလေး ထိုးပေးခဲ့ပါမယ်လေ။

ဒါမှ အန်တီမူတို့လည်း ကျေနပ်ပြီး သူလည်း လက်ခံပေးမှာဖြစ် သလို မေမေတို့ကလည်း အမရာအပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင် မှာလေ။

ပန်းကြိုက်တဲ့လူကို ပန်းတွေနဲ့ စိတ်ထားပျော့ပြောင်းစေသလို မျိုး ကဗျာလည်း သူ့အပေါ်မှာ လိုလိုလားလားလက်ခံချင်စိတ်မျိုးဖြစ် သာပါစေတော့။

လောလောဆယ်တော့ သူ့ရောက်မလာခင် သူ့ကျေနပ်စေနိုင်မယ့် သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကို ကြိုတင်စိုက်ပေးရင်း ရင်မောခံလိုက်ပါဦးမယ်။ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းနော်၊ ဆောင်းကဗျာ။

အခန်း (၁၁)

တစ်ခြံလုံး သစ်ပင်တွေ စိမ်းစိုနေချေပြီ။ ကဗျာတစ်ယောက် ခု
ဒိုက်ထိ Phone မဆက်သွယ်သေးပါလား။ ဘယ်တွေကိုများ ခြေရှည်
ပြီး လျှောက်လိမ့်နေပါလိမ့်။ ဒီမှာလာနေဖို့ ပြောထားပြီးပြီမို့ အိမ်မှာ
မရှိမှာတော့ သေချာသလောက်ပါပဲ။

ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းတော့ တိုက်ရှေ့တည့်တည့်
ဘောက်လျှောက်မှာ စီချထားပေးသည့်ပန်းအိုးတွေက နှင်းဆီပွင့်တွေ
အစီအရီ။ အထူးသဖြင့် သူ့သိပ်ကြိုက်သည့် အနီရင့်ရင့်နှင်းဆီတွေက
နေရောင်အောက်မှာ ငွားငွားစွင့်စွင့်ပွင့်နေတာပါလေ။

ရေပိုက်ဖြင့် ရေလောင်းနေရင်း မြက်ခင်းစပ်မှရေကို ဖွဲဖွဲလေး

မိုးရွာသလိုမျိုး လိုက်ဖြန်းနေစဉ် ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟိ!”

“ဟော”

ခြံဝကိုလှမ်းအကြည့်မှာ Taxi တစ်စီးက ခြံတံခါးကို ဦးတည် ရပ်နေတာကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကြီး သူဇွေ သားကတော့ ကော်ဇောပုံနဲ့ ကြွလာချေပြီပဲ။

“ဟေ့ တံခါးလာဖွင့်ပေးလေ။ ဘာပေးကြည့်နေတာလဲ”

စပါပြီ။ ဟောက်တဲ့အမိန့်သံ၊ ကဗျာသာဆို ချက်ချင်း ပက်ခနဲ ပြန်အော်လိုက်မှာလေ။ ကျောက်ပြားခင်းလမ်းမထက် ရောက်နေသည့် ရေပိုက်ကို ကားမကြိတ်မိစေရန် လမ်းဘေးအရင် ဆွဲကပ်ချလိုက်ပြီး မှ ခြံတံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။

ခြံမှကားက ဝှေးခနဲမောင်းဝင်သွားတော့ ရေပိုက်ခေါင်းကိုအမြန် ပြေးပိတ်လိုက်စဉ် သူက Taxi ပေါ်မှဆင်းကာ ခါးထောက်လျက်သား ရပ်စောင့်နေပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့မှ ဦးမောင်နဲ့ဒေါ်လေးက တစ်လစာ ကုန်ခြောက်တွေ သွားဝယ်နေတာမို့ အိမ်မှာ အမရာတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာလေ။

“ကျစ်! မြန်မြန်ဆန်ဆန်လာမှပေါ့။ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ချ

အေးလေ။ မင်းတစ်ယောက်တည်းလား။ ဦးမောင်တို့ရော”

“ဦးမောင်နဲ့ဒေါ်လေး တစ်လစာ ဈေးသွားဝယ်နေပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကလေးပီပီ မင်း သွက်သွက်လုပ်ပေါ့။ ငါပြန်လာ

မယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

“အေး၊ ပစ္စည်းတွေ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ထားလိုက်ဦး။ ပြီးရင် ငါ

နဲ့ အမောပြေတစ်ခုခု ဖျော်လာပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အမယ်လေးနော်၊ တကယ့်ကို ခိုင်းဖက်အိမ်ဖော်လေးထင်လိုက် တာပါပဲလား။ သေတ္တာတွေက မတရားကြီးကို လေးလိုက်တာနော်။ Taxi သမားက အမရာကိုသနားပြီး ကူသယ်ပေးတာကို မကြည်သလို မျက် မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်ပြန်လေ၏။

ဟောတော်၊ အသက်ရှုကျပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးစောင်းထိုးတာ မျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ ကဗျာသာ သူ့ကိုမြင်ရင် ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ ဒေါက်တာ နှစ်သစ်ဦးကို ဂျော့ချ်ကလိုနီလို့ခေါ်ရင် သူ့ကို ဘရက်ပစ်ထံနဲ့ခေါ်မှာ လေ့အမှန်ပါပဲ။

“ဒါက ဘာလဲ”

“ဘာလီရည်ပါရှင့်”

“ငါ ဘာလီမှမကြိုက်တာ... စတော်ဘယ်ရီတောင်မှ ရှင့်
မသောက်ဘူးဆိုတာ နင့်အဒေါ် ပြောမထားဘူးလား”

“ရှင့်!”

“ငါ ဆီးဖျော်ရည်ပဲ သောက်တတ်တာလေးတောင် မသိရအောင်
တုံးလှချည်လား မိအဘွားရဲ့ နင့်နာမည် ဘယ်သူတုန်း”

“ရွှေဝါဝါ အစ်ကိုလေး၊ အဲဒါဆို ကျွန်မ ဆီးဖျော်ရည် ထပ်
ဖျော်လာပေးပါ့မယ်ရှင့်”

“နေပါစေ၊ တော်ပါတော့၊ မောပါတယ်ဆိုမှ ရောက်တာနဲ့ ခင်
မောစရာ ကြုံရတော့တာပဲ၊ ဒါပဲသောက်တော့မယ်”

ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း ‘နောက်ဆို ဆီးဖျော်ရည်ပဲဖျော်နော်’ လို့ လေ
ပြည်လေးနဲ့ပြောရင် ရပါလျက်နဲ့ လူကို (၁၀)နှစ်သမီးကို ခိုင်းသလို
မျိုး အော်ငေါက်နေတော့တာပါပဲ။ ဟင်းခန်း၊ အိမ်မှာဆို အမရာကို
အခုလိုအော်ပစ်ဆူငေါက်ဖို့မပြောနဲ့ လေသံမာဖြင့်တောင် မိဘတွေက
ပြောဖူးတာမှမဟုတ်တာ။

“ပုလိက်တာ၊ Aircon ဖွင့်မထားဘူးလား၊ နေပူထဲက လာလို့
အရိပ်မှာ အေးမလားမှတ်တာ။ အိမ်ထဲမှာ မီးလင်းဖို့ မွှေးထားလား

ဆင်ရတယ်”

Aircon ခလုတ်ကို သုံးခုစလုံး အမြန်ပြောင်းလိုက်ရပါ၏။ ဘယ်
အရာမှန်တာမို့ မလိုအပ်ဘဲ လျှပ်စစ်ကုန်မှာစိုးပြီး ချွေတာတာကိုလည်း
မသိတတ်ပါလား။ ‘ဒီလောက်တောင် အေးချင်နေရင်လည်း ရေခဲတိုက်
ပေး သွားနေလိုက်ရှင်’ ဟု အင်္ဂါတူးချင်စိတ်ကို ဂလုခနဲ မျှီချလိုက်ရ
တယ်။

“နေပါဦး ရွှေဝါ၊ နင့်အသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ရဲ့လား”

အလို၊ အမရာအသက် (၂၂)နှစ်ကို (၁၈)နှစ်သမီးထင်ရတယ်
လို့ ဒီလောက်လည်းမနုပါဘဲ လူကိုငယ်ငယ်လေးထင်သွားတာမို့ ရယ်
ချင်မိသွားရပါ၏။ လုပ်လိုက် ဝေယံပိုင်ရေ။

“ပြည့်ပြီးပါပြီရှင့်”

“ပြည့်ပြီးတယ်သာပြောတယ်၊ လူကလည်း အားမရှိသလိုပါပဲ
ဒေါ်လေးကြွယ်တူမဖြစ်ပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကိုမရှိဘူး”

“ကျွန်မက ဦးမောင်ရဲ့တူမပါရှင့်”

“ဪ၊ ဦးမောင်ရဲ့တူမလား၊ ဒါဆို နင်က ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့သမီး
မဟုတ်လေ၊ ဒေါ်ဂျမ်းသမီးဆိုရင်တော့ အပင်စိုက်ကျွမ်းကျင်မှာ အသေ
မဟုတ်ပဲ၊ ဟိုမှာ ပန်းစိုက်ရောင်းတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ရောယောင်ကာ ခေါင်ညှိတ်လိုက်ရပါ၏။ ဘယ်နှယ်ကနေ ဘယ်လို ပေါ်လာတဲ့ ဦးမောင်ရဲ့ဆွေမျိုးမှန်းမသိ၊ မေမေ့နာမည် ဒေါ်သက်သက်ဝေကနေ ဒေါ်ကျမ်းပြောင်းတာကိုသာ သိရင်တော့ ရင်ဘတ်ညှိတ်ပြီးဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပင်။

“နင့်အမေက ရုပ်သာဆိုတာ သမီးကိုကျတော့ လှတပတလေး မွေးတတ်သားပါလား”

“အမေ့ကို ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ရှင်။ အမေက ပြောတာတယ်။ ရုပ်လှဖို့ထက် စိတ်လှဖို့က ပိုအဓိကကျတာတဲ့”

“အံ့မာ၊ ခုမှ ပိဋကတ်အိုးကွဲနဲ့ လာတွေ့နေပါပြီ။ သူ့အမေလို့ နာနေလိုက်တာများ။ ပြောစမ်းပါဦး... နင် ဘယ်နှတန်းအင်ကျောင်းနေဖူးလဲ”

“ရှစ်တန်း”

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ဒီမှာ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ နင့်ဘကြီးကို လွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ လုပ်စရာတွေ များနေလို့ ဝိုင်းကူပေးလွှတ်လိုက်တာပါ။ အမေက သေချာမှာလိုက်တယ်။ အစ်ကိုလေး ပြန်

ရောက်ရင် ပြန်လာခဲ့တဲ့။ အိမ်မှာ ကျွန်မမရှိလို့မဖြစ်ဘူးလို့ပြောတယ်”

ကဲ၊ အမေရာတော့ မုသာဝါဒရေဒိုင်ထဲမှာ နစ်ပြီးရင်း နစ်ပါရောလား။ မရည်ရွယ်ပါဘဲ အကြောင်းအခွင့်တိုက်ဆိုင်သလို လိမ်ပြီးရင်းလိမ်၊ ညာပြီးရင်း ညာသလို ဖြစ်ကုန်ပါရောလားလေ။

သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးချင်သလို မပြုံးချင်သလိုဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! အမြင်ကပ်လိုက်တာနော်၊ မချိုမချင်ပြုံးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲထင်ပါရဲ့။

“အံ့မာ၊ ရမလား။ ဒီမှာ နင့်ကိုခိုင်းစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတဲ့ဟာ၊ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နင့်မောင်အငယ်ဆုံး ဖိုးချက်တောင် (၈)နှစ်လောက် ရှိနေပြီပဲဟာ။ နင့်အောက်က ညီမဘယ်သူ...”

ဟိုက်! မထင်မှတ်ဘဲ စစ်ဆေးခန်းက စပါရောလား။ တောဆန်ဆန်နာမည်တွေကို အမြန်စဉ်းစားလိုက်ရပါ၏။ ခေါင်းခဲလိုက်တာနော်။

“ဘုတ်ဆိုပါ”

“အေး၊ မိဆုံတောင် ခုဆို (၁၅)နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဒေါ်ကျမ်းအားကိုးလို့ပြောပေါ့။ မောင်နှမငါးယောက်ထဲမှာ နင်က ဉာဏ်အကောင်းဆုံး စာအတော်ဆုံးဆိုပြီး ကျောင်းကိုတော့ ပြီးအောင်မထားဘူး။ ဘယ်

ထိုအခါ

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင့်၊ အမေက ဆက်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို နင့်အဖေ ဦးပေါက်ဆိန်က မထားခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားရွာမှာ ကျောင်းသွားတက်ရမှာကိုရော၊ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာတဲ့တုန်း”

“ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားရသွားမှာ စိတ်မချလို့တဲ့ရှင့်”

“ကောင်းဗျာ”

မှတ်ကရောပဲ၊ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာမပြောစမှူးပြောရတာ လျှာ အရသာတွေ့လိုက်တာနော်၊ ဒီလူ့က ကွန်ကန်ကန်နိုင်လှပေးမယ့် စကား ပြောရတာကတော့ သိပ်လက်ပေါက်မကပ်လှပါဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နဲ့ ဒဲ့တိုးပြောတတ်ပုံပါပဲ။

“နင့်မှာ ရည်စားရှိနေလို့လား”

သေစမ်း! လျှာယားပြီး ပြောသမျှ ကိုယ့်ရှုး ကိုယ်ပတ်ချေပြီ၊ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ကာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်

ထိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်မှာပါ... နင် ရည်းစားထားမှန်းသိသွားလို့ နင့်အမေက အတင်းဆက်မတက်ခိုင်းတော့တာပေါ့။ အဲဒါပဲ ပညာလေး မတော့က် အခေါက်သင်ပြီး (၁၀)တန်းအောင်ဘွဲ့ရတော့မှ တင့်တောင့်တင့်တယ် တာနိုင်တဲ့ယောက်ျားမျိုး ရနိုင်မှာပေါ့။ ဒီ (၈)တန်းလောက်နဲ့ ဟိုက အလုပ်ကြမ်းသမားလောက်ပဲရမှာကို မစဉ်းစားဘူး။ ငါ့အိမ်မှာနေရင် အိမ်ကားကို နားထောင်မှဖြစ်မယ်။ ကျောင်းလည်းဆက်ထားပေးမယ်။ အဲဒါနဲ့သင့်တော်တဲ့ယောက်ျားလည်း ရှာပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

အလိုလေးလေ၊ အမေ့ကိုများ Physics Major နဲ့ ဘွဲ့ရမထင် အလို ယောက်ျားတောင် ရှာပေးစားဦးမတဲ့။ ဟားတိုက်ရယ်စရာကြီး အိမ်ကားနော်။ ဒေါက်တာသာ သိသွားရင် ရှင့်ကိုလက်သီးတစ်လုံးတော့ အိမ်ကွေးလောက်ပါရဲ့။

“ယောက်ျား မလိုချင်ပါဘူး”

“အောင်မာ! အဲဒီလို မယူပါဘူးဆိုတဲ့လူစားမျိုးက ကြိုက်တဲ့ ဘွဲ့ တွေတာနဲ့ ငေါက်ခနဲထလိုက်သွားရောကွ။ အေး၊ ငါ့အိမ်မှာနေ ဘုန်း နင် လင်နောက်လိုက်ပြီးဖို့ကြိုလို့ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အလုပ်ပေးထားဘူးမှတ်၊ နင့်ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ပါ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွား

မယ်... နင့်မိဘတွေ ရင်ထုမနာမဖြစ်စေချင်သလို ငါလည်း မျက်နှာ
မပျက်ချင်ဘူး။ မှတ်ထား”

အမယ်လေးနော်၊ လူကို (၁၆)နှစ်သမီးကိုဆုံးမသလိုမျိုး ပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ်ကိုပြောနေတော့တာပါလား။ အမေ့ထက် (၃)နှစ်ကြီးတယ်
မထင်ရအောင်ကိုဘဲ ရင့်ကျက်ပြနေလိုက်တာလေ။

သူ မျက်နှာပျက်ရမှာကိုအဓိကထားမပြောဘဲ ဦးမောင်တို့
ဂျမ်းတို့နဲ့နာမည်တပ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြနေပုံက အပိုင်ပါပဲ။ ကောင်း
ဝေယံပိုင်ရေ။ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အထိ အထင်မှားနေဦးမလဲဆိုတာ
ဆက်ပြီးတော့ စောင့်ကြည့်ကြစို့ရဲ့။

“ငါ့အမိနဲ့မရဘဲ ခြံပြင်ကို နင်ထွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်။ သတိ
စာကို ပုံးထဲထည့်ပြီးမှသွားယူ။ သတင်းစာသမားနဲ့ရောရောယှက်ယှက်
စကားပြောမယ်မကြံနဲ့... နာမယ်။ ဈေးကို ဘယ်သူသွားဝယ်သလဲ”

“ဒေါ်လေးပဲ ဝယ်တာပါ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလောက် အုပ်ထားနိုင်မှ တော်ကာကူ
ဦးမောင်တို့သွားတာ ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး၊ သူတို့ပြန်ရောက်မှပဲ ဒါတွေတင်ကြတာပေါ့။ အိမ်

ဝစ္စည်းတွေ နေရာတကျရှိသားပါပဲ။ အပေါ်ထပ်ရော အားလုံးပြင်ဆင်
ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ အအေးကို ကုန်အောင်
မော့သောက်လိုက်လေ၏။ လူကို ခရီးရောက်မဆိုက်ဟောက်ရလို့ မော
သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

“နင့်ကိုညီမလိုသင်ဘာထားပြီး ဆုံးမနေတာကို တစ်မျိုးမထင်
လေနဲ့၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်လို့ ပြောပြနေတာ။ နင့်လက်ပြစ်မ်း”

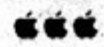
“ရှင်!”

“ဪ၊ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြစ်မ်းပါဆို၊ အင်း၊ ပန်းစိုက်စားတဲ့
လက်ဖဝါးတွေက ကြမ်းမနေဘဲ နုဖတ်နေတာပါပဲလား”

သူကိုင်လိုက်သည့်လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဖျတ်ခနဲရုပ်ပြီး ကိုယ်
နောက်မှာထုတ်လိုက်စဉ် သူက မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လျက်ကြည့်လေ၏။

တွန့်တိုလိုက်တာလို့ထင်လေမလား။ သူစိမ်းတစ်ယောက် အမေရာ
လက်ကိုကိုင်တာ သူက ဒုတိယပြောက်လူ ဖြစ်နေတာလေ။

ကဲ၊ မခက်ဘူးလား။

အခန်း (၁၂)

“ဟော၊ ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ကားသံကြားတာပဲ၊ ဟိုကောင်မလေး သွားကြည့်လေ”

ကြည့်ပါလား။ သူ့စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကန်စွန်းရွတ်ကြော်ဖို့ အရိုးသင်နေတာကို လှမ်းခေါ်ခိုင်းပြန်ချေပြီ။ လူကိုထောင့်စေ့အောင်ကို ခိုင်းစားချင်နေတာပဲထင်ပါရဲ့။

“ဟောဗျာ၊ ဝိုင်လေး ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးမောင်ရေ၊ စောစောကလေးတင်ပဲ ရောက်တယ်၊ နောက်တာနဲ့ ဦးမောင်တူမကိုပြောရတော့တာပဲ။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းလေ”

“ဟေ!”

လေသံမာနဲ့တောင် ဘယ်သူမှမပြောဘူး။

တစ်ခါမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက်အရိုက်မခံခဲ့ရဖူးတာမို့ ထမ်းနည်း သလိုဖြစ်ကာ မျက်ရည်ပင် ဝဲတက်လာလေ၏။ အမရာ မှတ်ထားတယ် နော်။ တစ်နေ့နေ့ ရှင့်ကိုပြန်ပြီးတော့လုပ်မှာပဲ... သိလား။

ဦးမောင်နှင့်ဒေါ်လေးက မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်လိုက်တာမို့ သတိထားမိသွားလေ၏။

“ဘာလဲ၊ ဦးမောင်တုမကိုရိုက်တာ မကြိုက်လို့လား။ သူ့ပိုင်စွဲ မျက်စောင်းသိုးလို့ ထုလိုက်မိတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါလေးလုပ်တာနဲ့ မျက်နှာက နီချင်နေပြီ၊ နှင့်အိမ်မှာဆို ခြေစကားနားမထောင်တာနဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းက အမေဂျမ်းသိုင်းနဲ့ တပြန်ခြေနဲ့ ဆော်တာပဲမဟုတ်လား ပိုမနေနဲ့”

“အမေက ကျွန်မခေါင်းကိုမထုပါဘူး”

“အောင်မယ်၊ ဦးနောက်ချောင်မှာကျ စိုးရိမ်တယ်ပေါ့လေ။ ခြေဖြင့် နှင်အသုံးမကျရင် ငါက ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နားရွက်ဆွဲပြီး နှင်ထိုင်ထလုပ်မှာလား ကြိုက်တာပြော”

သူက ခါးထောက်ပြီးပြောနေတာမို့ ဦးမောင်တို့နှစ်ယောက်က

ဒါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ရပ်ကြည့်နေကြလေ၏။ မုန်းလိုက်တာနော်။ ကျားနဲ့သဘောတူချင်စိတ်တောင် ပျောက်ပြီ၊ ဟုတ်တယ်။ ကျားနဲ့ရှင့်ကို သဘောမတူတော့ဘူး ဒါပဲ။

“ကြည့်ကြည့် မျက်လုံးထဲမှာကိုက ငါ့ကိုမုန်းတာတွေ ပေါ်နေပြီ။ မင်း ဘယ်လိုဟာလေးလဲ”

“အစ်ကိုလေးနိပ်စက်ရင် အိမ်ကိုပြန်ပြီး အမေနဲ့တိုင်မှာ”

“အံ့မာ၊ ဒီမလောက်လေးမလောက်စားအရွယ်လေးက ငါ့ကို ခံဟက်နေပြန်ပါပြီ။ နားရင်း ထအုပ်လိုက်ရ မကောင်းတော့ဘူး။ နှင့်အမေကို ငါက ကြောက်ရမှာလား။ မြို့မှာပေးနေပြီး ထမင်းကျွေးကျောင်းထားပေးမယ့်အိမ်မျိုး နှင် ရှာကြည့်လိုက်ဦး။ ထမင်းထုပ်သာ သိုးသွားမယ်၊ ရှာတွေ့မယ်မထင်နဲ့ ဟွန်း”

ကြည့်ပါဦး လူကိုကြိမ်ချင်တိုင်းကြိမ်နေတော့တာလေ။ လူကြီးနှစ်ယောက်က အားလည်းနာ မျက်နှာလည်းပူပြီး ဘာဝင်ပြောရမုန်းမသိသလောက် သူက ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေတော့တာပါပဲလား။

“ငါ့ကိုမကျေနပ်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကထွက်ပြေးမယ် မကြံလေနဲ့။ ခြံထဲက ခြေကျော် ခြေဖြတ်၊ လက်ကျော် လက်ဖြတ်ပစ်မယ်မှတ်။ အိမ်ပြေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့နာမည်ထင်သလဲ။ ဒီရန်ကုန်မှာ လူရွပ်

ထူးတော့ ဝေါဟာရသုံး။ နင့်ကိုရောင်းစားကြလိမ့်မယ်၊ သိရဲ့လား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“ဘာမကြောက်ပါဘူးလဲ၊ နင်တော့ နာတော့မယ်နော်၊ တယ်
ခက်တဲ့ဟာလေး”

ထင်ပြီး လက်ရွယ်လိုက်ပြန်တာမို့ နောက်ဆုံးရေခြင်းတောင်း
ကိုကိုင်ပြီး နောက်မေးခန်းရှိရာဆီ အပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။ ဦးမောင်တို့
ပြောသလိုမျိုး အမရာ ငြိမ်မနေနိုင်ပါဘူး။ သူက လက်မြန်ခြေမြန်ခဲ့
တာကယ်လုပ်တတ်တာ မျက်မြင်ကို။

“နာသွားလားသမီးရယ်၊ အားနာလိုက်တာ၊ သမီးကို ဘယ်သူ
မှန်း သူမသိတော့လေ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ မသိသလိုပဲ နေကြပါ။ ဒါမှလည်း သူ
ထင်သလိုပဲရှိမှာပေါ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ရိုက်ခဲရမှာ
ကိုစိုးလို့ပါ”

“နေပါစေ၊ ကျွန်မ ကြည့်ရှောင်တတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့။ မနိုး
ရိမ်ပါနဲ့”

တီးတိုးပြောနေစဉ် မီးဖိုခန်းတံခါးဝမှာ ဖြုန်းဆိုလာရပ်သည့်

ထူးကြောင့် လန့်ဖြန့်သွားရပါ၏။ ဒီလူလုပ်ပုံနဲ့ အမရာတော့ နှလုံးရော
ထိရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟိုကောင်မလေး ဟင်းမချက်သေးဘူးလား၊ ငါ့ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“မနက်ကချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေရှိတယ်လေ သားရယ်”

“အဲဒီအသားဟင်းတွေ မစားချင်ပါဘူး။ သူ့ကို ကန်စွန်းရွက်
ကြော်စိမ်းစိမ်းလေးနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးအစိမ်းသုပ် စားချင်တယ်လို့ပြော
ထားတဲ့ဟာ”

တွေ့လား။ ဒီမှာဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေပြန်တော့လည်း
ဗိုက်ဆာတယ်အကြောင်းပြပြီး ခုနလုပ်လက်စအလုပ်ကို ပြန်လုပ်ခိုင်း
ပြန်တာလေ။ ကဗျာရေး နှင့် မလိုချင်တာ ကံကောင်းတာပဲ။ နင်ယူရ
မယ့်လူက တကယ့်ကို ကျိုးကျိုး၊ ဂျစ်မှဂျစ်ပဲဟေ့။

“ငါ့ကိုမကျေမနပ်နဲ့ ဆားတွေ နင်းကန်ထည့်မချက်နဲ့နော်”

ကြည့်၊ အမရာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့စားပွဲအထိ လိုက်လာပြီး ပြော
နေပြန်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ရေချိုးပြီး အနားယူမှာဖြင့် နားပါတော့
လား။ ဗိုက်ဆာတာကို ပြည့်အောင်ဖြည့်ဖို့ကိုပဲ အဓိက ဂရုစိုက်နေတာ
ထင်ပါရဲ့။

ကန်စွန်းရွက်သင်ပြီးသားကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး ဆားဖြင့်နာနာ

နယ်စပ် သူက မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် အော်ပြန်လေ၏။

“ကြည့်စမ်း! ပြောနေတဲ့ကြားက မင်္ဂလာအောင် ဆားတွေထည့်ပြီး နယ်နေပြန်ပါပြီ။ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ပါးပါးထည့်ဘဲ ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ထုနေတာ အပျင်းနည်း။ နင့်ကို နင့်အမေ ဒီလိုပဲ သင်ထားလားဟင်”

“အရသာရှိရင် ပြီးရောမဟုတ်လား။ ကျွန်မချက်တာကို လိုက်ကြည့်မနေနဲ့လေ။ ခဏနေရင် ထမင်းစားဖွဲ့ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ကျွေးမှာပေါ့။ သွားထိုင်စောင့်နေပါလား”

“မစောင့်ပါဘူး။ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတောင် နင်လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတာ။ ငါ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဆားတွေ ဖွန်းလိုက်ထည့်လိုက်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။ ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်မယ်”

ကဲ၊ ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး။ အခုမှ အချက်အပြုတ်သင်တန်းဆင်းစာမေးပွဲဖြေရတဲ့သူလို မျက်စိရှေ့ထိုင်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်စောင့်ကြည့်သလို ဖြစ်ရပြီလေ။

ဆီအိုးကိုကျက်အောင်တည်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူထုပြီးသားကို ထည့်ဆီသပ်တော့ သူက နားခေါင်းကိုချုတ်ခနဲပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ အညော်ကျတော့ ကြောက်သွားပါလား။

ကန်စွန်းရွက် ထည့်ပွေ့ပြီး ဟင်းချိုမှုန့်ဖြူ။ နဲ့အောင် ပွေ့ကာ အဖုံအပုံထားလိုက်စဉ် ရေဆေးပြီး စစ်ထားသည့် ဂေါ်ဖီထုပ်ဖတ်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ခရမ်းချဉ်သီးအစိမ်း၊ နံနံပင်နှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ကို (ဓားဦးစိုက်၊ ဦးမကြွစေဘဲ) စဉ့်တီတုံးပေါ် တစ်ခဏချင်း တတောက်တောက် ဖြင့်လှီးတော့ သူက တအံ့တံ့ကြည့်။

လှီးပြီးသားအသီးအရွက်တွေကို စတီးလေ့ထဲ အကုန်ထည့်ပြီး ကန်စွန်းရွက်ကြော်အိုးက ခဏဖွင့်ပွေ့ကာ အိုးအဖုံးကို ဖွင့်ထားလိုက်ပါ၏။ ခုနမှတည်ထားသည့်ထမင်းပေါင်းအိုးထဲ ရောထည့်ပြုတ်ထားသည့် ဘဲဥကို ရေလေ့ထဲလေးထဲခဏစိမ်ကာ ပုစွန်ခြောက်ဘူးထဲမှ ပုစွန်ခြောက်နည်းနည်းကို ငရုတ်ဆုံထဲ ခပ်ဖွဖွထည့်ထောင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ပြေပဲဆံကို သိပ်မညက်အောင်ထောင်းကာ ခုန ဟင်းရွက်လှီးထည့်ထားသည့် လေ့ထဲသို့ ထည့်ဖြူးလိုက်သည်။

ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကျက်တော့ ကြွေပန်းကန်ပြားထဲ ခပ်မောက်မောက်လေး လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ မီးပိတ်ပြီးတော့မှ ဘဲဥပြုတ်ကို အခွံနွှာပြီး လက်ဝါးပေါ်မှာပင် ခိုတ်ခိုတ်ပါးပါးလှီးကာ အသုပ်ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ လိုအပ်သည် ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ဟင်းချိုမှုန့်တို့ကို လိုအပ်သလောက်ပဲထည့်ကာ ရောသုပ်လိုက်ပြီး ကြွေပန်းကန်

ပြာဆဲ လှယ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းခပ်ထည့်ပြီး ဇွန်း၊ ခက်ရင်းတပ်ကာ ဟင်းပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို အဆင်သင့်ပြင်ပေးတော့ သူက အငေးသားကြည့်နေလေ၏။ အမရာပြင်ဆင်ပေးတာ နာရီဝက်တောင်မှမရှိတာကို။

ကြော့ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးထဲသို့ ရှောက်ရွက်ပါးပါးလှီး ကြက်သွန်နီအကွင်းလိုက်လေးတွေ ပါးပါးလှီးပြီး ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးလောင်းထည့်အုပ်တော့ သူ့မျက်ခုံးအစုံ ပင့်သွားလေ၏။

“အဲဒါက ဘာလုပ်ပြန်တာတုန်း”

ခဏအကြာမှာ အုပ်ထားတာကို ပြန်ဖွင့်၍ ပန်းကန်လုံးအောက်မှာ ပြန်ခံကာ ဆီတစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ဆမ်၊ င်ပြာရည်နည်းနည်းလေးထည့်၊ ဟင်းချိုမှုန့်ခပ်ရင်း စိပ်ထားသည့်သံပုရာသီးလေးညှစ်ကာ ဇွန်းဖြင့်မွှေပြီးမှ သူ့ရှေ့ကို တိုးရွှေပေးလိုက်ပါသည်။

“(၁၅)မိနစ်ဟင်းချိုပါ”

“ဘယ်လို”

“သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီရှင့်”

ရေသန့်ပုံးထဲမှရေကို ရေတင်ဂေါင်းဖြင့် ငဲ့ထည့်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ တစ်ခွက်ငဲ့ကာ ချပေးတော့ သူကနံ့ကွက်ပြန်လေ၏။

“ငါ ရေခဲရေပဲသောက်မယ်”

“ထမင်းကို အေးလွန်းတဲ့ရေနဲ့ မစားရဘူးရှင့်။ အစာအိမ်ထဲမှာ အစာတွေ ချက်ချင်းခဲသွားတတ်လို့ ရိုးရိုးရေနဲ့ပဲသောက်ပါ”

“အံ့မာ! ဒါက ဘယ်လိုသိပြန်တာလဲ”

“စာအုပ်တွေထဲ ဖတ်ထားလို့ပေါ့ရှင့်”

ထမင်းအုပ်လေးထဲ လိုက်ပွဲထမင်းခူးကာ ဇွန်းကြီးတပ်ထားပေးပြီး ဒေါ်လေးသိမ်းဆည်းနေရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့စဉ် သူ့ထံမှ ပလုပ်ပလောင်းအသံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဒေါ်လေးတူမကိုရတဲ့ ယောက်ျားတော့ ကံကောင်းပြီဗျ၊ ဒင်းလက်ရာက မဆိုးဘူး။ စားကောင်းသားပဲ”

ကျားသားမိုးကြိုးပါပဲလား။ ဒေါ်လေးနှင့် အမရာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ထူးဆန်းပါပေ့ဝေယံပိုင်။

အခန်း (၁၃)

“ရွှေဝါ”

“ရွှေဝါ၊ ဟေ့! ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

လာပြန်ပြီ၊ ညနေစောင်းတာတောင် ခိုင်းလို့ မပြီးသေးပါလား
နော်။ အောက်ထပ်လှေကားရင်းကို အပြေးရောက်သွားပြီး မော့ကြည့်
လိုက်စဉ် လှေကားထိပ်မှာ ခါးထောက်ရပ်ပြီး အော်နေသည့်သူ့ကို လှမ်း
မြင်ရလေ၏။

“နင့်ကို နင့်အမေက ခေါ်ရင်၊ ထူးဖို့ သင်မပေးထားဘူးလား”

“ရှင့်”

“အခုမှ ရှင်တွေ မြေပါတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လာဦး”

ကြည့်၊ အပေါ်ကို ခဏလာဦးလို့ ပြောပြလည်လည်ပြောရင် ရ ဝါလျက်နဲ့ Power တွေ စွတ်ပြနေရတယ်လို့ ကြာလေကြာလေ ကြည့် ကိုမကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဒင်းမျက်နှာကိုလေ။

“အောင်မယ်၊ ဒါက ဘာအချိုးလဲ၊ မျက်နှာကိုစုပုပ်မထားစမ်းနဲ့။ နင့်ကိုအလုပ်လုပ်ဖို့ ဒီကိုပို့ထားတာမဟုတ်လား။ ငါ ဘယ်အချိန် ခေါ်ခေါ်၊ လာလုပ်ပေးရမှာပေါ့။ နင်အခုဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“လျှော်ပြီးသားအစ်ကိုလေးအထက်တွေ မီးပူထိုးပေးနေတာလေ”

“မီးပူက နောက်မှထိုးလည်းရတယ်၊ အခု ငါမေးတာ အရင် ဖြေဦး၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ငါ့သေတ္တာထဲထည့်သယ်လာတဲ့ မှန်ဘောင်သွင်းထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေ။ တစ်ပုံတည်းရှိတဲ့ပုံ၊ မြနင်းဆီရဲ့ပုံ ဘယ်မလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ မြနင်းဆီလည်းမသိဘူး။ ရွှေနှင်းဆီလည်းမသိဘူး။ ခိုင်သင်ကြည်ပဲသိတယ်”

“တယ်၊ ငါနော်၊ ခေါင်းထုလိုက်ရ ဘုထွက်တော့မှာပဲ။ ငါ့ကို များ ကက်ကက်လန် ရန်ပြန်တွေ့နေပြန်ပြီ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေ နင် ထုတ်ပေးတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်”

“ဘာ၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံကို ငါအမြတ်တနိုး သိမ်းထားမှန်း နင်မသိဘူးလား။ ရှာပေး... အခုချက်ချင်းရှာ”

ကျွတ်! ရေချိုးခါစသဘက်ကို ပခုံးထက်တင်ပြီး အသည်းအသန် ဓာတ်ပုံရှာခိုင်းနေတာလေ။ ခါးပုပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီဗလာ နဲ့လူက အမေ့လို့အပျိုလေးကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သင့်မခေါ်သင့် မစဉ်းစားဘဲ ခေါ်ရတယ်လို့။ အတော်ခွကျတဲ့လူပါပဲလား။

“ဒါက ဘယ်ကိုထွက်ဦးမလို့လဲ”

“ဒေါ်လေးကို သွားမေးမလို့”

“မေးစရာလား။ နင်လုပ်တဲ့အလုပ် နင်ပဲပြန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မေးနဲ့”

“ကျွန်မမှ မသိတာရှင်”

“လာပြန်ပြီ ဒီရှင်၊ နင် ရှင်တစ်ခါပြောတိုင်း ငါ တစ်ခါအမြင်ကပ်တယ်၊ သိလား။ အဲဒီရှင်ကြီး မသုံးစမ်းနဲ့”

ကျွန်မလည်း အမြင်ကပ်တာပဲ။ ရှင်ကပ်တာထက် ပိုတောင် အမြင်ကပ်တယ်ရှင်။ အဆတစ်ရာမကလို့ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြီးကို ကပ်တာ... ကဲ။

“ငါ့ကိုမျက်စောင်းမထိုးနဲ့။ ထုလိုက်ရဲ့ နာတော့မယ်၊ ရှာပေး”
“ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ”

“အံ့မာ! လာပြန်ပြီ ဂျစ်ကန်ကန်ပေစောင်းစောင်း၊ ဝိရွှေဝါနော်၊ နင့်ကို ငါ လက်မပါချင်ဘူး။ ရှာပေါ့။ အံ့ဆွဲတွေ ဘိရိတွေထဲမှာ ကိုယ် ထည့်တဲ့ပစ္စည်း ဘယ်ထားမှန်းမသိရအောင် နင့်ဦးနှောက် ချောင်နေ ပြီလား။ ဒီဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ။ စဉ်းစားပေါ့။ အလကားပုစွန် ဦးနှောက်၊ ဂဏန်းဦးနှောက်”

ကြည့်ပါလား။ လူကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်နဲ့ ဂိုချိုးမျှစ်ချိုး ကန်စွန်းရွက် ချိုးပြောပြန်ပြီ။ စားကောင်းအောင် ချက်ကျွေးထားတဲ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်။

“မှန်းလိုက်တာ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“မောလိုက်တာလို့ ပြောတာရှင့်၊ မနက်ကတည်းက တစ်ခါမှ မနားရသေးဘူး။ နောက် ဖြည်းဖြည်းမှ ရှာပေးလည်း ဖြစ်တာကို”

“မရဘူး အဲဒီပုံကို ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်မှ အိပ်လို့ပျော်တာ။ မရ ရအောင်ရှာ။ မတွေ့ရင် နင် ဒီတစ်ညလုံး အိပ်ရဖို့မထင်လေနဲ့။ ငါ့ကို များ နားလေးပါးလေးထင်နေလား။ ငရဲတစ္ဆေမကြောက် ဘာမကြောက်။

အရိုင်းအစိုင်းမလေး”

“တောသုပဲ ရိုင်းမှာပေါ့လို့”

“တောသုက တောမှာပဲ ရိုင်းလို့ရချင်ရမယ်။ ငါ့အိမ်မှာ လာ မရိုင်းပြလေနဲ့။ နင့်ပါးစပ်ကို တွယ်ချိတ်နဲ့တိုးမှ အမှတ်သည်းခြေရှိမှာ လား... ပြော”

“အပေနဲ့တိုင်ပြောမယ်”

“တိုင်ပေါ့။ တိုင်တစ်လုံး ငါးမတ်၊ မကြောက်ရေးချမကြောက်”

တွေ့လား။ လူကို သူငယ်နှစ်စားကလေးမလေးလို့ သဘောထား ပြီး ပြောချင်သလိုလျှောက်ပြောနေတော့တာလေ။ အရင်ဆုံး သူဝတ် ရန် အိမ်နေအဝတ်ထပ်ဆီမှ အဝတ်တစ်စုံကိုထုတ်ကာ ခုတင်ထက် တင်ပေးတော့ သူကဘာမှမပြောဘဲ ကောက်ယူဝတ်နေသဖြင့် မျက်နှာ ကို လွှဲလိုက်ရပါ၏။

ကဗျာရေး နင်တော့မှာပြီဆိုတာကို အခါတစ်သိန်းမက အော် ဖို့သေချာနေပြီ။ သိရဲ့လား။ ငါ့ဒေါက်တာကြီးနဲ့ မဆီရယ်မှမဆိုင် ရေနဲ့ ဆီလို့၊ နဲ့သာဆီနဲ့ဟိုဟာလို အကွာကြီးကွာလိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့။

ဒင်းက ဒင်းစိတ်နဲ့ဒင်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို မရမကလုပ်တတ် တဲ့လူအစစ်ဟဲ့။

“တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး”

“မတွေ့ရင် အံ့ဆွဲတွေထဲရှာလေ၊ ငါ့အင်္ကျီထင်တွေ ပွကုန်တော့
ယ်”

“အဲဒါ အစ်ကိုလေး ဖွထားကတည်းက ပွနေတဲ့ဟာပဲ။ ကျွန်
လုပ်လို့ ပွတာမှမဟုတ်တာ”

“ကျစ်! လျှာရှည်နေပြန်ပါပြီ၊ ရှာမယ့်သာ ရှာစမ်းပါ”

ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ဟာသာသူ မွှေနှောက်ရှာပြီး မတွေ့တော့မှ
လူကိုကြိုးအော်ခေါ်ပြီး ရှာခိုင်းပြီးတော့ အဝတ်ပုံဖွတယ်လို့ စွပ်စွဲပြန်
ရော။ ဘယ်သူက ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့အလုပ်ကို ပြန်မောရအောင် ထပ်
ပြီး လျှောက်လုပ်မှာတဲ့လဲ။ အလကားလူကြီး၊ လူကိုကျ ပုစွန်ဦးနှောက်
လကန်ဦးနှောက်ဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလိုက်တာ အားမနာလျှာမကျိုး
သူကမှ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ့်ဖိုပဲသိတဲ့ တစ်ဘို့ထဲသမား။ တစ်ဘို့တည်း
ပါတဲ့ နွားထီး OX အစစ်ပါပဲ။

“အစ်ကိုလေးပြန်လာတာ ပါရောပါလို့လား”

“အံ့မာ! ငါ့ကို ပြားဦးလှည့်လိုက်ပြန်ပါပြီ။ အဲဒီပုံကို ငါဘယ်
သွားသွား ထည့်ယူသွားသလို ပြန်လာရင်လည်း အဲဒီပုံကို သေတ္တာထဲ

အရင်ဆုံးထည့်ပြီးမှ တခြားပစ္စည်းတွေထည့်တာ အကျင့်ပါနေပြီ။ ပြန်
ယူလာတာ သေချာတယ်”

“သေတ္တာရဲ့ဘယ်နေရာမှာ ထည့်လိုက်တာ မှတ်မိလဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ နင့်ကိုယ်နင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်များ ထင်နေ
လာ။ ငါ့ကိုလာပြီး စစ်လားဆေးလားနဲ့”

“ကျွန်မမှ ရှာလို့မတွေ့တာ အစ်ကိုလေးရဲ့။ ရှာတာလည်း နဲ့
နေပြီ။ နေရာလည်း စုံနေပြီဟာကို တွေ့မှမတွေ့ဘဲ”

“အဲဒါကြောင့် တွေ့အောင်ရှာလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ ရှာ...”

“ဟာ၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီနော်၊ အဝတ်မိရုံထဲလည်း ရှာပြီးပြီ၊ ဒီမိရုံ
အံ့ဆွဲတွေထဲရော၊ ဟိုစားပွဲအံ့ဆွဲတွေထဲပါ ရှာပြီးနေပြီဟာ။ မတွေ့တဲ့
တိစ္ဆာန်မကို အတင်းမရှာခိုင်းပါနဲ့”

ပြောလည်းပြော၊ ဖယောင်းပုဆိုးကော်ဇောထက် ငုတ်တုပ်ထိုင်
ချလိုက်စဉ် အမရာအနားသို့ သူ ရောက်လာလေတော့၏။ လုပ်တော့
မှာပဲ။ လူကိုငေါက်လိုငေါက် ခေါက်လိုခေါက်လုပ်မှာလေ။

“ထ”

“မထဘူး”

“နင်နော်၊ အိမ်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အငယ်ဆုံးလို ဆန္ဒပြမယ်

ကြေးနဲ့ အဲဒါဘာလုပ်မှာလဲ”

“အကြီးဆုံးမဟုတ်ဘူးရှင်၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ အလိမ္မာဆုံးသမီး”လို့ အော်ဟစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို ဖျိုချလိုက်ပြန်လေ၏။

ဟင်းခန့်... ဒင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်စရာတွေ များလွန်းလို့ အမရာရင်ထဲ ပြည့်ကျပ်ပြီး ယောက်ကွဲထွက်ခါနီးလာပြီ။

“ညောင်းလို့ ထိုင်နားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“အံ့ဟ၊ ငါ့ထမင်းစားပြီး ငါ့ခိုင်းနေတာ မလုပ်လို့ရမလား။ ချက်ချင်းထ”

“ကျွန်မက အစ်ကိုလေးချက်တဲ့ထမင်းကို စားတာမှမဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးကသာ ကျွန်မချက်ကျွေးတဲ့ထမင်းတွေဟင်းတွေကို တစ်ပြကြီးစားထားတာ။ လိမ်ပြောရင် ပါးစပ်မှာ အနာဖြစ်၊ ညာပြောရင် ခိုက်ကြီးပူလိမ့်မယ်။ သိလား”

“အံ့ဟ၊ အံ့ဟ၊ နုံပြည်စုတ်လောက်ပဲရှိတဲ့ မှင်စာလေးကမူ ငါ့ကိုကိုန်နဲ့နေသေးတယ်။ ငါ ထုလိုက်ရ”

“အစ်ကိုလေးခန့်၊ ကျွန်မကို မှင်စာလို့မပြောနဲ့”

“ပြောတယ်ဟာ၊ ပြောတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မကိုမှင်စာလို့ပြောရင် အစ်ကိုလေးက သဘက်၊ သဘက်”

တောင်မှ အကြီးကြီး၊ နားရွက်တစ်ဖက်ခင်း တစ်ဖက်ခြုံလို့ရအောင် ကြီးတဲ့ သဘက်ကြီး”

ကဲ၊ တစ်ခါမှမပြောဖူးတဲ့ အယုတ္တအနတ္တစကားအစုတ်အပဲ့တွေ ထွက်လာပါရောလား။ နဂိုက စကားလေးလုံးကွဲအောင်တောင် မပြောဖြစ်တဲ့အမရာကို ကဗျာလို ယောက်ယက်လှော်ဖြစ်အောင် ဒင်းသင်ပေးနေတာလေ။

“ငါသာ သဘက်ကြီးဆိုရင် အခုလောက်ဆို နင့်ကိုကြည့်မရတာနဲ့ ကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားပြီးလောက်ပြီ၊ သိလား။ ပိစိပေါက်စမရဲ့”

“ကြည့်မရရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့။ ဘာလို့ခေါ်ခိုင်းနေသေးလဲ၊ တော်ပြီ မနက်ကျ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“အောင်မယ်၊ လူက လက်တောင့်လောက်လေးနဲ့ သူ့များအထင်ကြီးအောင် ဟိန်းဟောကန်နေသေး။ ငါ့အမိနဲ့မရဘဲနဲ့ နင် ရွာပြန်လို့ရမယ် ထင်နေလား”

“ရတယ်”

“တယ်”

“အား...”

ခေါင်းကို လက်သီးဆုံဆုပ်ကာ ထုလိုက်တာကြောင့် အော်လည်း

အော် မူးလည်းမူးသွားရပါ၏။ သူ့အသားမဟုတ်တိုင်း လူကို ဒင်းညှာ
တာရကောင်းမှန်းမသိပါလား။ လူ့ခွစာကြီး။

“နင့်အမေက ငါ့ကိုယုံပြီး ငါ့လက်ထဲအပ်ထားတာ၊ နင့်သွား
ချင်သလို သွားလို့ရမယ် မထင်လေနဲ့”

“အမေ ဘယ်မှာအပ်လို့လဲ၊ ကျွန်မဖာသာကျွန်မ နေချင်လို့
ရောက်လာတာကိုများ”

“ဘယ်လိုပဲရောက်ရောက် ငါ့အိမ်မှာနေရင် နင့်ကိုငါပိုင်တယ်
ဒါပဲ”

“ဘာလို့ပိုင်ရမှာလဲ၊ လူကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှပေးဝယ်တာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့များ၊ လူလည်ကြီး”

“နင်နော်၊ စကားကိုကပ်သပ်ပြီးမပြောနဲ့၊ ကလေးက ကလေးလို့
မပြောဘူး၊ ကြက်တူရွေး၊ သာလိကာလို စကားတော်တော်တတ်နေ”

“ကျွန်မက သာလိကာဆိုရင် အစ်ကိုလေးက အရုပ်ဆိုးဆိုး
သတ္တဝါကြီးပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ ပြောနေတဲ့ကြားက နင်”

လက်သီးဆုပ်ကြီး မြောက်တတ်လာပြန်တာမို့ ထိုင်ချထားရာ
အမြန်ထပြေးကာ ကုတင်ထက်ရှိခေါင်းအုံးကို လှမ်းဆွဲ၍ ခေါင်းထက်

ဆင်ထားလိုက်မိ၏။ ဒါဆိုရင်တော့ အနာသက်သာလောက်ပါရဲ့။

“အံ့မာ! ဒါနဲ့ကာလို့ နင်မနာဘူးထင်နေလား”

“ကျွန်မ ဦးနှောက်ပျက်ပြီး ရူးရင် အစ်ကိုလေးကို အရင်ဆုံး
ဆည်ပင်းညှစ်မှာနော်”

“ညှစ်လေ၊ ညှစ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နင့်အား ပျော့တိပျော့ဖတ်လေး
တို့များ ငါက မှ... မှ... ဟာ၊ တွေ့ပြီ မြနင်းဆီ”

မျက်လုံးပြူးကာ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်တာကြောင့် ကုတင်
ဆက်သို့ အကြည့်ရှောက်သွားရပါ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့အသည်းတုံး မြ
နင်းဆီက အမရာ ယူကိုင်လိုက်သည့်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အငြိမ်သား
မိလေ။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ခုမှပဲ ခေါင်းတွေရင်တွေပူတာ အေးရတော့
တယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ နင်းရယ်”

တတ်ပုံကိုဖျတ်ခနဲကောက်ကာ ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ပိုက်ပြီး ပြော
တာမို့ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်ပါ၏။ ဒင်းဟာဒင်း
ဆီမီးပြီး အမရာကို အပြစ်ပုံချတာလေ။ ကောင်းကိုမကောင်းတဲ့အရတ်
ဆုတ်ကြီး။

“နင် ဘာရွတ်လိုက်တယ်”

“မယားတံရှူးကြီးလို့ပြောတာလေ၊ ကြားပြီလား”

“နင်”

ဒီတစ်ခါတော့ အမရာ မြန်ပါတယ်။ ဝဲယုံတက်လာတဲ့ခေါင်းဆုံးကို ဆတ်ခနဲဖမ်းကာ ကုတင်ထက် ပြန်ပစ်တင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲပြေးထွက်ခဲ့တာလေ။ မုန်းစရာကြီးနော်။

အခန်း (၁၄)

“သူ မချက်ရတိုင်း... တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပူဆာနေတော့တာပဲ။ အကောင်းကြိုက်တဲ့ပိုးစပ်ကို အပ်နဲ့ပဲချုပ်ထားဖို့ကောင်းတယ်။ သိလား ဒေါ်လေးရဲ့”

ငရုတ်ဆုံထဲမှာ စပါးလင်ထောင်းရင်း အမရာပြောတာမို့ ပြုတ်ထားသည့်ငါးတွေကို အသားနှွင်ရင်းမှ ဒေါ်ကြွယ်က တီးတိုးရယ်မောလေ၏။ ကြည့်ဦး၊ ပြန်ရောက်ကတည်းက ဒီနေ့ဘာစားမယ်၊ ညာစားမယ်နဲ့ တောင်းဆိုနေသမျှ ချက်ကျွေးနေရတာ စေတနာမရှိချင်တော့တာလေ။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ကြက်သားကာလသားချက်ပြောတာ တော်

သေးတာပေါ့။ ကြက်သားကို ဗူးသီးနဲ့ရောချက်ရုံလေ။ ပြီးတော့ ငါ့
စင်းကော၊ ငါးပေါင်းထုပ် ထုပ်ကျွေးဦးဆိုတာနဲ့ ရဲယိုရွက်ခူးပြီး ချက်
ကျွေးရသေးတာ။ နိုင်ငံခြားလေး နှစ်ပတ်သွားနေပါတယ်။ မြန်မာ ထမင်း
ဟင်းကို နှစ်ကမ္ဘာစာစုပြီး စားသလို တောင်းဆိုလို့ မပြုံးနိုင်တော့ဘူး
လေ။

အချိန်မရှိ အခါမရှိကြီး ကြက်သားပလတာ စားချင်တယ်လို့
ပြောလိုပြော၊ ထန်းလျက်ရည်လေးဆမ်းပြီး လုပ်ရောင်းတဲ့ ခေါက်မုန့်
စားချင်လို့တဲ့။ ကဲ၊ ပွဲဈေးရှိမှ ရောင်းလေ့ရှိတဲ့ရေမုန့်ကို 'တ'လို့ 'တ'
နဲ့။ နည်းနည်းလေးမှကို ကြည့်မရတော့တာအမှန်ပါ။

ပြီးတော့ ရှိပါသေးတယ်။ အမရာ သုတ်ကျွေးတဲ့အသုပ်တွေကို
အရသာတွေ့လို့ဆိုပြီး နေ့တိုင်း ဟင်းလျာမထပ်အောင် သုပ်ပေးရင်
အသုပ်မျိုးစုံ။ ဝဲပြားသုပ်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊
ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ မုန့်တီသုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ အစုံ အစုံကို သုပ်ပေး
လိုက်ရတဲ့အသုပ်။

အခုတစ်ခါ လာပြန်ပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါးတဲ့။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး
မိန်းကလေးတွေကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာမျိုးတွေပဲ လိုက်ကြိုက်
တာမို့ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိလေ၏။

'အပုန်းကြီး'

"ဘာကိုသဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်တာလဲ သမီးရဲ့"

"ဒီလိုပဲပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

"သမီးက မိန်းကလေးအတော်ပီသတာပဲ။ ဒေါ်လေးလည်း ချက်
တာတော့ ချက်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလိုမျိုး ပိုင်လေး၊ ပြောသမျှ
လိုက်ပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ချက်မကျွေးတတ်ဘူးကွယ့်"

"ကျွန်မရှိတုန်း သူနိုင်ချင်သလိုနိုင်၊ ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းလို့ ရ
သေးတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ကျွန်မလည်း သွားရော သူစားချင်တာတွေ
ဒေါ်လေး မချက်ကျွေးနိုင်ရင် ရေသောက်ခိုက်မှောက် ခိုင်းထားလိုက်၊
အေးရော"

ဇက်ကို နောက်မှလက်ဖြင့် လာဆုပ်ကိုင် ညှစ်လိုက်တာကြောင့်
လန့်သွားရလေ၏။ အသံပေး ဘာပေးနဲ့ အနောက်မှာ ဘယ်အချိန်
က ရောက်နေတာပါလိမ့်။

"အား... နာတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့"

"စောစောစီးစီးထပြီး ငါ့အတင်း တုပ်နေတာပေါ့လေ၊ ဘုရား
မကြိုက်မှန်း နင်မသိဘူးလား"

"အခုမှ ငါးနာရီပဲ ခွဲသေးတာ။ ဘာလို့ အစောကြီး ထရတာ

လဲလို့”

“ငါ မနိုး၊ နိုးအောင် နင်လုပ်နေတာလေ မိရွှေငါ့ရဲ့”

“ဟင်! ကျွန်မ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“နင် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနဲ့ ငရုတ်ဆုံထောင်းနေပြီတော့၊ ငါ မနိုးဘဲ ရှိမလား”

“အဲဒါ အစ်ကိုလေးပဲ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ထောင်းရတာလေ။ စပါးလင်ကို ညက်နေအောင်ထောင်းမှ ဟင်းက ဖွေးတာ”

“အဲဒါ ကြိတ်စက်ရှိတာပဲ၊ ကြိတ်စက်နဲ့ ကြိတ်ပါတော့လား”

“မကြိတ်ပါဘူး၊ အဲဒီထဲ ထည့်ကြိတ်ရင် ပစ္စည်းတွေ အလဟဿ ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ညက်လည်း သိပ်ညက်တာမဟုတ်ဘူး။ အပျင်း မထူတဲ့အိမ်ရှင်မ၊ မှန်ရင် ငရုတ်ဆုံပဲ သုံးတယ်ရှင့်”

“လာတယ် လာတယ်... သူ့ကိုယ်သူများ အိမ်ရှင်မတဲ့”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ၊ အိမ်ရှင်မို့လို့ အစ်ကိုလေး စားချင်သမျှ ချက်ကျွေးနိုင်တာပေါ့။ အစ်ကိုလိုသဘောထားပြီး စေတနာနဲ့လုပ်ပေး နေတာ အကောင်းကိုမပြောဘူး။ ဒီနားမှာလာပြီး အဘိုးကြီးတွေလို ပွစိပွစိလာပြောမနေနဲ့”

“နင်က အကြီးမို့လို့ ဆရာလုပ်နေရတာလား”

စလာပြန်ပြီ၊ ခေါင်းကိုထုတဲ့အလုပ်၊ မျက်စောင်းခဲကာ နှုတ်ခမ်း ရှုပြီး ငရုတ်ဆုံ ဆက်ထောင်းနေတော့ သူက ခွေးခြေအပုလေးကို ဆွဲ သူ့က အမရာအနီးမှာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ဒါက ‘ဒင်’ဆိုလို့ ‘ဒေါင်’ လိုက်တာပေါ့လေ။ အမရာက ‘အနားလာပြီး ပွစိပွစိမလုပ်နဲ့’ဆိုလို့ အရွဲ့ တိုက်တာ မဟုတ်လား။

“ဒီကြက်သွန်တွေက ခွာမှာမဟုတ်လား၊ ငါ ခွာပေးမယ်”

“မလုပ်နဲ့... လက်တွေ နံကုန်မယ်၊ ဒါ မိန်းမတွေ လုပ်ရမယ့် အလုပ်၊ ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ငါလုပ်တတ်ပါတယ် ရွှေငါ့ရဲ့”

“သိတယ်၊ မလုပ်စေချင်လို့ပြောနေတာ မလုပ်နဲ့ပေါ့။ မီးဖိုချောင် အလုပ်ဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်ပါလို့ ပြောနေလျက်နဲ့ နားမလည် ဘူးလား အစ်ကိုလေးရဲ့၊ လာကူစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မက မိန်းမတို့ တတ်အပ်တဲ့ပညာ အကုန်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သိထား”

“အောင်မာ၊ ငါကလည်း ယောက်ျားတို့တတ်အပ်တာမှန်သမျှ အကုန်တတ်တာပါနော်၊ လျော့မတွက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“အဲဒါ ကျွန်မ သိစရာမလိုဘူး၊ အစ်ကိုလေးယူရမယ့်မိန်းမပဲ သိဖို့လိုတယ်၊ စကားလာများမနေနဲ့၊ အလုပ်မတွင်ဘူး”

“ဒင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

ထုထောင်းစရာတွေကုန်ပြီနဲ့ ကြက်သွန်နီသေးသေးလေးတွေကို အိုးထဲထည့်ပြုတ်၊ ခွာပြီး ရိတ်ရိတ်လှီး ရေစိမ်ထားသည့်ငှက်ပျောအုတ် တစ်အိုးပြုတ်ကာ ဟင်းရည်တည်ရန် ရေခဲခွေးအိုး ပွက်ပွက်ဆူအောင် တည်ထားလိုက်ပါ၏။ ဆန်မှုန့်အကျက်ကို မွှေးအောင် ဒယ်အိုးထဲပြု လှော်ပြီး ရေခွေးဆူစဉ် ဆီသပ်ဖိုပြင်ရလေသည်။

“ညော်မှာနော်”

“ညော်ညော်၊ ငါ့ကိုလာမောင်းထုတ်မနေနဲ့၊ ဒါ ငါ့အိမ်”

တွေ့လား... ဘယ်လောက်အမြင်ကပ်စရာကောင်းတဲ့လူပါ။ အမြင်ကိုကပ်လိုက်တာ။ မေတ္တာကို နည်းနည်းလေးမှမရှိဘူး။ မေတ္တာ တုံးကြီး။

စပါးလင်နှင့် ချင်း ကြက်သွန် ထောင်းထားတာတွေကို အရင်း သစ်ပြီးမှ ငါးပြုတ်ကို ရောမွှေလိုက်ပါ၏။ ရေခဲခွေးဆူအိုးထဲမှာ ဆန်မှုန့်လှော်ထည့်ပြီး နည်းနည်းကျက်လောက်မှ ငါးမွှေအိုး လောင်းထည့်ကာ မကြာခဏ (အိုးမကပ်အောင်) မွှေပေးရလေသည်။ ဘဲညပြုတ် ပါးလှီးထားတာကိုပါ လောင်းထည့်လိုက်ပါ၏။

ဟင်းရည်အိုးတည်ထားစဉ်မှာ ကြက်သွန်ဖြူတစ်လုံးလေး

တို့ အခွံခွာကာ ပါးပါးလှီး၍ ဆီချက်ချက်ထားလိုက်ပါ၏။ ရှိသမျှမီးဖို သုံးခုစလုံး ပတ်ချာလည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းသုံးနေတာကို သူ အငေး သားကြည့်နေမှန်း အမရာသိပါသည်။

နံနံပင်ကို အစည်းဖြေကာ ရေသေချာဆေးပြီး စကာကုံးလေးထဲ ထည့်၊ ပဲသီး (ပဲတောင့်ရှည်)ကိုလည်း ရေဆေးထည့်ကာ ပဲသီးကို ပါးပါး လေးလှီး၊ နံနံပင်ကို ကပ်ကြေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွညှပ်ကာ ပန်းကန်ပြားတွေထဲ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ရှောက်သီးကို အခွံခွာ အထဲမှ ဖော့သားကို ပါးနိုင် သလောက် ခပ်ပါးပါးခွာပြီးမှ အစိမ်းလေးတွေလှီးပြီး ပန်းကန်ပြားလေး ထဲထည့်၊ ငရုတ်သီးအကြက်မှုန့် ပန်းကန်၊ ငံပြာရည်ခွက်တို့ကို ဇွန်း ခေါက်စလေးတွေတပ်ကာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ၏။

ဟင်းရည်အိုးဆူလာတော့ အပေါ့အင်မြည်းကာ လိုသည့်အမှုန့် တွေအင်တွေ ထပ်ထည့်ရပါ၏။ ဦးမောင်ဈေးမှပြန်လာတော့ မနက် (၆) နာရီခွဲ၊ ချက်ခြင်းပြုတ်ခြင်းက ပြီးချေပြီ။ ပဲကြော်ထုပ်ထဲမှ ပဲကြော်ကို ခပ်ဖွဖွလေးချေကာ ကြောပန်းကန်လုံးလေးထဲထည့်၊ မုန့်ဖတ်ကို အထုပ် ထဲမှနည်းနည်းယူကာ စတီးစလုံထဲမှာ ပွအောင်ဖွပြီးတော့ စားရန်အသင့် ခြစ်လေပြီ။

“Breakfast... စားလို့ရပါပြီရှင့်”

“ဘာပြောတယ်”

လွှတ်ခနဲပြောထွက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကို အမြန်ဘရိတ်အုပ်ရလေ၏။ ငါ့နယ်နော်၊ ပညာအရည်အချင်း (၈)တန်းဆိုပြီး ဘိုလိုတွေပြောခိုရတယ်လို့။

“စားလို့ရပါပြီလို့ ပြောတာလေ”

ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ အစီအစဉ်ပြင်ပေးထားသည့် Breakfast မုန့်ဟင်းခါးစိုင်းက အနံ့တသင်းသင်း။ မေမေရေ၊ မေမေ့သားတော့ မြန်မာပြည်ကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပန်းကန်လုံးစီးပြီး ပြန်ရောက်လာတာ ဝိုက်ခွေးနမ်းဖို့ကိန်းဆိုက်နေတာလေ။

“သုံးဆောင်ပါရှင်၊ နောက်ကို ဘာပဲစားချင်ချင် များများစေပူဆာပါ။ ကျွန်မ ဒီအိမ်က ထွက်မပြေးမချင်း စားရပါလိမ့်မယ်”

“နင်ဟာလေ၊ စားရမယ့်လူ မျိုမကျအောင် ပြောတတ်တယ်လား၊ ထိုင်”

“ဟင်၊ ဘာလို့ထိုင်ရမှာလဲ”

“ငါနဲ့အတူတူ Breakfast စားဖို့ ခေါ်နေတာလေ”

“မစားပါဘူး။ စားချင်ရင် နောက်ဖေးစားပွဲမှာ ဒေါ်လေးနဲ့အတူ စားမှာပေါ့လို့”

“ဪ... ငါ့ကျ နှုတ်ခနဲလို့ ခွေးဝဲစားလိုပြင်ကျွေးပြီး တစ်သောက်တည်းစားပေါ့လေ။ နင့်ကျ အခေါ်နဲ့အတူ အဖော်လုပ်စားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မိရွှေဝါ”

“ဟင်! အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ထိုင်ပေါ့၊ ဒီအိမ်မှာ အားလုံး မိသားစုလိုပဲ လက်ညှပ်တစ်ပြင်တည်း စားကြတာ။ အားလုံးက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားကြလို့ ကြိုသလိုစားသွားကြတာမို့ အဆင့်အတန်းခွဲတယ် မထင်လေ။ ဦးမောင်နဲ့ဒေါ်လေးဆိုတာ ငါ့ကို ပိစိညှောင်တောင့်လေးကတည်းက ညီနန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့မိဘကွ”

ဟောကြည့်၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါသက ထွက်ပြန်ပြီ။ အမရာက သူ့အိမ်သောက်ကြားတွေရှေ့ ဒီလိုပါးစပ်ဟပြီး စားသောက်ရမှာကို ဘာမှန်းသိဘဲ မျက်နှာပူပြီး ရှောင်တာမျိုးပါပဲ။ ဒါကို သူက အထင်မှားပြီး ဒေါသဖြစ်ရတယ်လို့။

“ဟုတ်သားပဲ၊ သမီး ဝင်စားလိုက်လေ”

“မဆာလို့ပါ ဒေါ်လေးရဲ့”

“မနက်က ဘာတွေခိုးစားထားလို့ ဒီတစ်ထွာလောက်ခိုက်လေး ဆာရတာလဲ”

“ဘာမှခိုးမစားထားပါဘူးနော်၊ မယုံရင် ဒေါ်လေးကိုမေးကြည့်”

“ဒေါ်လေးက နင့်အဒေါ်ဆိုတော့ နင့်ဘက်လိုက်ပြီး ဖာပေးတော့မှာပေါ့။ ငါ ဒီလောက်မအဘူး”

“ကျွန်မက အစ်ကိုလေးလို အစားပုပ်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အစ်ကိုလေးကသာ စားစရာတွေကို ခေါင်းထဲတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စက္ကန့်မလုပ်တော့နေတာ။ ကျွန်မမျက်နှာကိုမြင်တာနဲ့ Gas မီးဖိုထင်ပြီး ရွှေဝါ ငါ့အစားချင်တယ်၊ ချက်ကျွေးလို့ ပြောနေပြီးတော့များ”

“မရှည်နဲ့ ခုံယူထိုင်၊ ဒေါ်လေးလည်း အတူလာစားလေ”

“စားနှင့်ပါသားရယ်၊ ဒေါ်လေးမောနေလို့ မစားနိုင်သေးဘူး”

ပြင်ပေးထားသည့်မုန့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းရည်ဖလုံထဲမှ ဟင်းရည် ခပ်ထည်ရာ ငှက်ပျောအူနှင့် ကြက်သွန်နီဥတွေ ဘဲဥဖတ်တွေ ဆယ်ထည့်နေသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းခဲမိပြန်၏။ အကောင်းကျ တယ်ကြိုက်တတ်တဲ့ ‘ငန့်ကြီး’။

“ငါ ကုမ္ပဏီသွားရင်စားဖို့ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ဘာဟင်းတွေထည့်ထားလဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ ကြံမခိုင် စားချင်တယ်ဆိုလို့ ဝက်သားနဲ့ဆေးကြော်ပေးထားတယ်လေ။ မုန့်ညှင်းရွက်ကို ကြက်ရိုးနဲ့ဟင်းချိုလုပ်ဆေး

ဘားတယ်။ သွားခါနီးမှ အစိမ်းကြော်၊ ကြော်ပြီးထည့်ပေးမှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

ပြောလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ နောက်ထပ်စားဖို့ကို ပြောနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ လူက ပိန်ပေလို့ပဲ။ ဘယ်ဘဝက ငတ်လာမှန်းမသိအောင်ကို အချင်သမျှ တောင့်တနေတော့တာပါလား။

“ငရုတ်သီးမှုန့်လေးက ပွေးလိုက်တာ”

“အဲဒါ အတောင့်ဝယ်လှော်ပြီး ထောင်းထားတာ။ ဘယ်လောက် အာရုံစိုက်တယ်ထင်လဲ”

“အံ့မာ! နင့်ကိုယ်နှင့် သမ္မတရဲ့အတွင်းရေးမှူးလို အရေးပါအရာ ဆိုရင် အလုပ်ရှုပ်လွန်းလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ညည်းပြမနေစမ်းပါနဲ့။ အင်း၊ ဒီငရုတ်သီးမှုန့်ကို ဝံ့ပြာရည်နဲ့ဖျော်ပြီးတော့လေး သရက်သီးစိမ်းကို အခွံနှုတ်ဖျတ်ဖျတ် ရေဆေးစိပ်ပြီး တို့စားလိုက်လို့ကတော့ good ပဲ၊ ငယ်ငယ်အရွယ်က သရက်ပင်အောက်မှာ ဦးမောင် အဲဒီလိုကျွေးဖူးတယ်။ ဝိတ်နက်ကျရင် လုပ်ကျွေးသိလား”

တွေ့လား။ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ကျွေးခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။ ဒင်းတော့ အပူကန်ပြီး ခေါင်းမှာ ချို(ဂျို) ထွက်ချင်ပြီထင်ပါရဲ့။

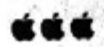
“ရှောက်သီး ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဘာစားချင်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟဲ့ဟဲ့၊ ညနေကျရင် ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါးချင်စားကြရအောင်လား။ ငါ့ကြောင်ကလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ နင်ချက်သွားဟင်းတွေကို ကုမ္ပဏီက ငါ့ဘော်ဒါတွေက ဟော်တယ်ကမှာတဲ့အတိုင်းပဲလို့ ချီးကျူးကြတာ”

တောက်! ဟင်းခန့်... ဒင်းကို ခုန စပါးလင်ထောင်းနေတာပဲ၊ ငရုတ်ဆုံထဲ ရောမထောင်းလိုက်မိတာ မှားတာပဲ။ အရင်ဘဝက ဆူဆူဘေးနား ခစားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သေပြီး ဝင်စားသလား မသိတော့ပါဘူး။

အဲဒီလျှောက် အကောင်းတွေချည်း တောင်းလွန်လွန်းလို့ပေးပျက်စိတ် တော်တော် CROSS နေပြီ၊ ဝေယံပိုင်ရဲ့ရေ။

အခန်း (၁၅)

“ဒီနားလေးက သေချာကိုင်လေ၊ အပင်ကိုင်ကူးဆက်တယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်များ ထင်နေသလား”

“ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်”

“ပြောလိုက်ရင် နည်းနည်းလေးမှကြိုက်ခေါင်းဆိတ်မခံဘူး၊ ကိုင်တာပဲ”

အမရာက သစ်ခွတွေကိုသာ ဂရုတစိုက် ပျိုးတတ် ပွားတတ်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်ရှိတဲ့လူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လိုတော့ နှင်းဆီတွေကို ရောင်စုံကိုင်တာမျိုးတော့ မလုပ်တတ်ပါချေ။

“နှင်တို့ရောင်းတဲ့ပန်းတွေက အလွန်ဆုံးရှိလှ တစ်စည်းမှ တစ်

ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်ပေါ့၊ ငါ့နှင်းဆီတွေက အရောင်ရှားတာနဲ့ မတရားကြီးတာ”

“အင်း”

လည်ချောင်းထဲ ယားကျိယားကျိဖြစ်လိုက်တာနော်၊ ‘ရှင်နှင်းဆီ’ က တစ်အိုးမှ လေးငါးထောင်ပဲရှိတာ။ အမရာသစ်ခွတွေက တစ်ထောင် အနည်းဆုံးသောင်းကလေးရှိရင် လို့ပြောလိုက်ချင်တာမှ လျှာကိုယားတာပါပဲ။ အမရာသစ်ခွစိုက်စားလာတာ (၁၀)တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကတည်းက ကို အခုဆို (၆)နှစ်တောင်ကျော်နေပြီ။ ဒါကိုများ သူ့မဖြစ်တဖြစ်နည်း အကြောင်းကို ဆရာကြီး Style နဲ့ပြောပြနေတာလေ။

“ဟဲ့၊ လက်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားလေ၊ ကိုင်းဆက်တာ ရွဲသွားမယ်၊ ပန်းတွေ နင့်လို မလှမပထွက်လာဦးမယ်”

“ဟင်! အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်မက လှပါတယ်”

“ဘာလှတာလဲ”

“ကျောင်းတတ်တုန်းက အတန်းထဲမှာ အလှဆုံးအရွှေ့ဆောင် ရှင်း”

“အဲဒါ တောမှာ သွားပြော၊ နင့်ရွာကျောင်းကပဲ နင့်ကိုအလှဆုံး ရွေးမှာ၊ ဘယ်နှယ်၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းက ချွန်ထွက်နေတာ”

လှချင်ချင်နှုတ်ခမ်းက ငါ့ကိုထော်ထော်ကန်လန်တွေပြောလွန်းလို့ ထော်ပြီး ထွက်နေပြီ။ လည်ပင်းက ပုလွေရိုး၊ လူက ငါးဖောင်ရိုးခြောက် အတိုင်းကိုများ... နင့်ကိုဘယ်သူက လာကြိုက်မှာလဲ”

ကြည့်စမ်း! အမရာကိုပြောနေတာများ ရစရာကိုမရှိတော့ပါလားနော်၊ ဘယ်လောက်အကုသိုလ်ပေးတဲ့လူပါလိမ့်။ ဒီမျက်လုံးလေးတွေမှာ အရည်လေးလဲပြီး မျက်ဆံလေးနက်နေလို့ ပုရိသတွေ ဝေးကြည့်ကြတာ။ နှာတံလေးစင်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုလည်း ပြောရက်ပါတီ။

Model တွေလို အမရာရော ကများပါ ကိုယ်ရည်စစ်ပြီး အရပ်မြင့်ကြပါလျက် ခုတော့ ငါးဖောင်ရိုးခြောက်တဲ့လေ။ ပြောထားဦးပေါ့ ရှင်ရယ်။ အဲဒီလိုပြောလေ၊ ရှင်ကို ကျားက ကက်ကက်လန်ရန်တွေလေပဲရှင့်။

“တိုင်ပြောမယ်”

“တွေ့လား... ပြောလိုက်ရင် အဝေးက အမေကို ‘တ’ပြီး တိုင်ပြောမယ်ချည်းပဲ။ နင့်အမေရိုက်မှာက နောက်၊ ငါထုမှာက အရင်”

“မစာညနဲ့ ညားပါစေတော်”

“ဘာလဲ မစာည”

“အရူးမကြီးမစာညကိုပြောတာလေ၊ ကျွန်မထက် ရုပ်ဆိုးပြီး ရူး”

နေတဲ့ပိန်းမကိုပဲ အစ်ကိုလေးရမှာ၊ မယုံရင်ကြည့်”

သူက အမရာပြောတာကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားဆော်ရယ်နေလေ၏။ ငါနော်... ဘေးချထားတဲ့မြေဆွခက်ရင်းနဲ့ ထထမကောင်းပါဘူး။ ဒင်းကြောင့် မနောက်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်များပြီ ငရဲအိုးကို အမရာ မျက်စောင်းထိုးနေပြီလေ။

“စိတ်ပုပ်မ၊ နင်သာ အရှုံးသာခင်နဲ့ရမှာ”

“ကြည့်ပါလား၊ ဝိုင်းလည်းကူလုပ်ပေးရသေးတယ်။ လူကိုအပြစ်ချည်းပြောနေတာပဲ။ တော်ပြီ၊ မလုပ်ပေးတော့ဘူး”

“နင်ကလည်း ဒါလေးပြောတာပဲ၊ နာစရာလား၊ ဒီမှာ ဒီတစ်ဖန်ဆို ပြီးပါပြီ။ လိမ္မာတယ်၊ ကိုင်းပေး”

“မလိမ္မာချင်ပါဘူး၊ မလိမ္မာလို့ ခဏခဏခေါင်းထုခံနေရတာ”

“အဲဒါ ငါ့ညီမမို့လို့ ချစ်လို့ထုတာ၊ အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပေါ့”

“ကျွန်မက အစ်ကိုလေးရဲ့ညီမမှမဟုတ်တာ၊ မချစ်နဲ့ ထုလည်းမထုနဲ့ ဒါပဲ”

သူက အမရာ ပြန်ခံပက်တာကို ပြုံးစစဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ လူကို အပျင်းပြေစရာ ထုစရာအရှုပ်လို့ သဘောထားတဲ့လူနဲ့

အစ်ကို မတော်နိုင်ပေါင်း။ နေဦး... ကဗျာနဲ့သာ သူလက်ထပ်ဖြစ်ရင် အမရာနဲ့မောင်နမတော်ပြီး သူက အစ်ကိုဖြစ်သွားမှာလေ။ မဖြစ်ရဘူး၊ မဖြစ်ရဘူး၊ နဂိုကတည်းက အမရာအပေါ်မှာ ကဗျာက နိုင်စားပါဘိ... သူနဲ့ရမှ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တစ်သက်လုံးနိုင်စားရင် ခက်ခက်နေရဲ့။

“ရွာမှာ နင့်ကိုကြိုက်တဲ့လူ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ ရွှေဝါ”

“အများကြီး”

“မယုံပေါင်း၊ လက်သီးဆုပ်လောက်ရွာလေးထဲမှာ ရှိပါလိမ့်မယ် အကြီးကြီး”

“မယုံရင်နေပေါ့၊ ဘာလို့လိုက်ပေးနေသေးလဲ”

“တဆိတ်ရှိ နင့်မျက်စောင်းက ခဲခဲနိုင်လွန်းတယ်နော်၊ နင် ဒီမျက်စောင်းနဲ့ ကောင်လေးဘယ်နှယောက်ကိုများ ပစ်ကျအောင် လုပ်ခဲ့လဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဗဲဒါ ညီမကိုပြောရမယ့်စကားလား”

“ခုနကတော့ ညီမ မတော်ဘူးဆို”

“ကျွန်မက အစ်ကိုလေးထက် သုံးနှစ်ငယ်တာပဲ၊ ငယ်ရင် ညီမ

၁၈၂ မေသဒ္ဓါစောင်

“ဘယ်လို! သုံးနှစ်၊ ဟုတ်လား”

အား... ဒီပါးစပ်ကလည်း လွှတ်ခနဲထွက်သွားပြန်ချေပြီ။

အမယ်လေးနော်... မညာတတ်ရတဲ့ကြားထဲ အလိမ်တွေ မြေကုန်တော့မှာပါပဲ အမရာရယ်။

သူက အကိုင်းစည်းနေတာကိုရပ်ပြီး မျက်လုံးအပြူးသားကြည့်နေတာကြောင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲရယ်ပြလိုက်မိပါ၏။

“မေ့လို့မေ့လို့... (၆)နှစ်ငယ်တာလို့ပြောတာ ယောင်ပြီးထွက်သွားတယ်”

သူ ငေးခနဲကြည့်နေမိလေ၏။ မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ခုခုတွေ့တစ်ခုခုပါပဲ။ ဒီကောင်မလေးဆီမှာ ထူးခြားမှုတွေရှိနေတာလေ။ အမှန်းသေသေချာချာမသိပါဘဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာတာအမှန်ပါ။

အခုပဲကြည့်၊ သူ့ရှေ့မှာတစ်ခါမှ မရယ်ပြုံးဖူးတဲ့ကောင်မလေး အမြဲတမ်း စုပုပ်ပုပ်နေတတ်တဲ့မျက်နှာလေးက ရုတ်တရက်ဖျတ်ပြုံးလိုက်တာ လျှပ်တစ်ပြက်လေးအတွင်းမှာပါ။ တစ်ကြိမ်မှမမြင်ဖူးတဲ့ အဲဒီအပြုံးလေးက သူ့ရင်ထဲကို တင်းပုတ်နဲ့ အထုခံလိုက်ရသလို အခနဲမြည်သွားစေတာလေ။

“ပြီးပြီလား”

“...”

“ပြီးပြီလားလို့ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အင်း၊ ခဏလေး။ ပြီးတော့မယ်”

“အမေကလေ၊ ဒီမှာနေဖို့ ကျွန်မကိုလွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကွဲအစ်မအေးစိန်နဲ့အတူတူ သံလွင်လမ်းက သူဌေးအိမ်မှာ ကူညီပေးဖို့ လွှတ်လိုက်တာ”

ဟော၊ သူမေးခွန်းတွေ ဆက်မေးမှာစိုးပြီး စာအုပ်တွေထဲ ဖတ်နေသလို ဇာတ်လမ်းကို အစီအစဉ်မကျ လျှောက်ပြောနေမိတာလေ။

မြတ်စွာဘုရား! ကဗျာရောက်မလာခင်အထိ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်ပါစေနဲ့ဦး။

“အဲဒီဟိုလည်းရောက်ရော အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေများအိမ်ထိုင်ပြီး ကျွန်မကို ရွာပြန်လွှတ်တာလေ။ အဲဒါ ရွာကိုမပြန်ချင်တာနဲ့ အမောင်ပေးထားတဲ့လိပ်စာအတိုင်း လေးဘီးကားငှားပြီး လာခဲ့တာ”

“အလည်မ နင်မပြန်ချင်တာနဲ့ ဒီမှာ အချောင်လာခိုနေတာပေါ့ဦး”

“အချောင်မဆိုပါဘူးနော်၊ ဒီမှာလည်း ပင်ပန်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ပန်းတောင်းကြီး ခေါင်းရွက်ပြီး ရှေးထဲလိုက် ပို့ပေးနေရတာဆိုတော့ တော်တော်ပင်ပန်းရှာမှာပေါ့”

“ကျွန်မကိုခွဲမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့။ အစ်ကိုလေးသာ လက်မခံတော့ရင် ကျွန်မ ရွာကိုပဲပြန်တော့မှာပါ။ ဟိုမှာ အငယ်တွေနဲ့အတူ အဖေတို့အမေတို့ အတော်လေးပင်ပန်းကြမယ်မှန်း သိပါတယ်”

“ပြန်စရာမလိုပါဘူး။ နင့်ကို ဘယ်သူက လက်မခံဘူးပြောလို့လဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ။ အစ်ကိုလေးရဲ့မိဘတွေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ပြန်ခိုင်းချင်ပြန်ခိုင်းမှာပေါ့”

“မပြန်ရပါဘူးလို့ဆို၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း”

မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ဟောကလိုက်တာကြောင့် ငြိမ်လိုက်ရလေ၏။ စိတ်မကောင်းများဖြစ်သွားသလား။ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်။ သူ့အမရာက တစောင်းတစေ့နဲ့ မျက်ချေးလိုတစ်စက်မှ ကြည့်လို့ရတာမျိုးမှ မရှိတာလေ။

“လွမ်းနေသလား”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“နင့်မိဘတွေနဲ့ အောက်က အငယ်တွေကို လွမ်းနေလား”

တာလေ။ နင့်ရည်းစားကိုများ မေးနေတယ်ထင်နေလား။ ကဲ”

“အ...”

နဖူးကို ဖျတ်ခနဲထုလိုက်တာကြောင့် ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်နေရင်းမှ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်သားဖြစ်သွားရပါ၏။ တွေ့လား။ အင်္ကျီအဲဒီလို လက်က မြန်ပါတယ်လို့ဆို။

“အစ်ကိုလေးကလည်း အဝေးရောက်နေတာ မလွမ်းဘဲ ဘယ်သူ့မှာလဲ။ အထူးသဖြင့် အမှေကို ဝိုလွမ်းတာပေါ့။ အမေက ကျွန်မကို သိင်ချစ်တာ”

တကယ်လည်း ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို နင့်နှင့်သီးသီးသတိရလာတာမျိုး မျက်ရည်ပင်ဝဲလာရလေ၏။ မေမေ ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းရှိနေသေးသလို မေမေ့ကိုရှောင်ပုန်းနေတဲ့သမီးလေးကို မေမေရော လွမ်းနေမှာဟောင်း။

“အရှူးမ၊ ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဝိုချင်လာပြန်ပြီ။ သားဦးအရှူးဆို ဘာလည်းလည်းရှိတာပဲ။ နင့်အမေ နင့်ကိုအချစ်ဆုံးဆိုတာကို ငါယုံပါ။ မဝိုချလိုက်နဲ့နော်၊ ငါမချော့တတ်ဘူး။ နင့်ကိုပြောတာနဲ့ ငါပါမသေခင်မေမေ့ကို လွမ်းလာသလိုပဲ”

သူက လေပြည်လေးဖြင့် အမရာကို ချော့သလိုလေးပြောတာမို့

ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုလည်း ပြောတတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် များ ဟောက်ဆာရှင် လုပ်နေပါလိမ့်နော်။

“အန်တီမူတို့က ဘာလို့ အဲဒီမှာ အကြာကြီးနေတာလဲဟင်”

“ဖေဖေကုမ္ပဏီကိစ္စကြောင့်ပေါ့။ နေပါဦး... နင် ခုန မေဖေ ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အန်တီမူလို့ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား... မေဖေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးမသိဖူးပါဘဲ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ။ ပြောစမ်း!”

“အဲ, အဲဒါ ဒေါ်လေးတို့ ဦးမောင်တို့က မမမူလို့ခေါ်တာကြောင့် ကြားဖူးလို့ပါရှင်။ သူတို့ပြန်လာရင် နှင်ထုတ်မှာ ကြောက်ပါတယ် ဆိုနေမှပဲ အစ်ကိုလေးက ဖိပြောနေပြန်ပါပြီ”

သူက နောက်ဆုံးကိုင်ဆောင်ပိုင်းကို မြေထုပ်စည်းနှောင်လိုက် ပြီး ပစ္စည်းတွေကို စုပုံထားလိုက်ပါ၏။ အမရာက ပန်းအိုးတွေထဲမှ ပေါက်နေသည့် မြက်ပင်ပေါက်တွေကို နှုတ်နေသည်မှာ တစ်အိုးခွဲ နောက်တစ်အိုးပါပဲ။

“ရွှေဝါ”

“ရှင်”

“နင်မတတ်တဲ့အလုပ်ရယ်လို့ ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဘာတွေလဲ ပြောပြပါဦး”

“အင်း, အများအကျိုးသယ်ပိုးတဲ့အလုပ်မျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ဖူး နူး ဥပမာ-တံတားခင်းတာမျိုး၊ လမ်းခင်းတာမျိုးကိုပေါ့၊ ပြီးတော့ ချွေးကြီးတွေလှူလှေ့ရှိကြသလိုမျိုး ရွာလုံးကျွတ်၊ မြို့လုံးကျွတ် မီးခိုး ညီတ်လှူတဲ့အလှူမျိုး ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး မလှူဖူးသေးဘူး၊ ပြီးတော့”

“အေးပါ အေးပါ၊ နင်ကတော့ လူထူးလူဆန်းပါပဲလား၊ ဘယ် ချမှပေးဖူးတဲ့အတွေးဆန်းမျိုး ထူးထူးခြားခြားတွေ တတ်တယ်လို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ နင့်အတွေးတွေ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြည့်ဝလာပါ ဆိုရမယ်”

“ဟင်! ဘယ်တစ်နေ့လဲ”

“သူဠေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နင်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေ့ကိုပြော နားလေ၊ သိပြီလား”

“အစ်ကိုလေးနော်၊ ကျွန်မက အကောင်းပုတ်ပြီး နားထောင်နေ ဘာကို”

“နင့်ကို လကုန်ရင် ငါ မုန့်ဖိုးပေးပါမယ်၊ အိမ်ကို ငွေပို့ချင်ရင်

ဦးမောင် စာတိုက်ကပို့တဲ့အခါ အတူရောပို့ပေးလိုက်ပေါ့... ပြီးတော့ ပထမဆုံးလစာအဖြစ် အမှတ်တရဖြစ်အောင် နင့်ကို ငါ ရွှေလက်စွပ် လုပ်ပေးမယ်၊ သိလား”

“ရှင်!”

မျက်လုံးအစုံ ပြူးသွားရပေပြီ။ လက်စွပ်တဲ့လား။ ကျားသားမိုး ကြိုးပါပဲ။ ဘာမှသွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်စွပ်ဝယ်ပေးရင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဆိုတာကို သူ မတွေးမိဘူး တဲ့လားနော်။ ရင်ထဲမှာ ဘာလိုလိုကြီးမှန်းမသိဘဲ ကတုန်ကင်ဖြစ်ကာ သက်ပြင်းကို ကြိတ်ချလိုက်မိတော့၏။

အမရာ၊ နင်တော့ အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်တဲ့ နိမိတ်မျိုး ပြု ပါရောလား။

အခန်း (၁၆)

“ကဲ၊ ဒီနေ့တော့ လစာထုတ်ရက်မို့ အားလုံးကို လစာပေးမယ်၊ ညနေကျရင် ရွှေဝါကို အဝတ်အစားလိုက်ဝယ်ပေးမှာ။ ဒေါ်လေးရော ထိုက်မှာလား”

“မလိုက်ပါဘူး သားရယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲ မမမှုတို့လာတော့ နာဆိုတော့ အခန်းတွေဘာတွေ ပြည်ပြည်ချင်းပြင်ပေးရဦးမှာ၊ သမီး က လူငယ်မို့ လိုတာသာ လိုက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါလေ”

အလို! နောက်တစ်ပတ်ထဲ အန်တီမူတို့ ပြန်လာတော့မှာဆိုပဲ။ အဲဒီက နောက်မှဆိုတော့ ထားပါတော့။ အခုက မြို့ထဲကိုခေါ်သွားမှာ ဆွဲလေ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ အပြင်ကိုထွက်မှတော့ မတော်၊ အသိတွေနဲ့တိုးရင်

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ကဗျာတစ်ယောက်တော့ တစ်လကုန်သည်အထိ ဘယ်ကိုမှာ သေဝေထိုးနေပါလိမ့်နော်၊ တကယ်ပဲ ဘုရားပူးပဲ လိုက်သွားလေသလား အမရာကိုတော့ ဒုက္ခအိုးထဲတွန်းချခဲ့ပြီး သူကဖြင့် ကုသိုလ်တွေရမယ် ခရီးကို ပါသွားရင်လား။

“ညနေသုံးနာရီ ပြန်လာခဲ့မယ် သိလား... အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်”

“ကျွန်မ မလိုက်လို့မရဘူးလားဟင်”

“မလိုက်လို့ရမလား နင့်ကိုယ်တိုင်းကို ဘယ် size ဘယ် garment မှန်း ငါမှမသိတာ။ ဟိုကအရောင်းစာရေးမလေးတွေကို နင့်ကိုယ်တိုင်း မှန်းပြီး ဆင်ပေးရမှာ။ ပြီးတော့ နင့်လက်နဲ့တိုင်းပြီးမှ လက်စွပ်ဝယ်လေ လို့ရမှာလေ။ မလိုချင်ဘူးလား၊ ရွှေဈေးက ခေါင်နိုက်နေမှန်း သိသိပြန် နဲ့ စေတနာလပွထားပြီး ဝယ်ပေးမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ဦး”

“မလိုချင်ပါဘူး”

“အံ့ဟာ၊ တောသူကများ ပဲမများတတ်ဘဲ ပဲပေးနေသေး”

“အား...”

စောစောစီးစီးအထုပ်ပြန်ချေပြီး ဒီမနက်တော့ ကျန်းမာ

ခေါင်ခေါင်မြည်နေတဲ့သူက ထူးထူးခြားခြား လူမမာစာတောင်းလေရဲ့။ ဆန်ပြုတ်ပြစ်ပြစ်လေးတဲ့လေ၊ ကြက်သွန်ဖြူသီသပ်၊ ကြက်သွန်မြိတ် နိုင်းချင်း၊ ငရုတ်ကောင်းနို့မွှေးမွှေးလေး၊ ခတ်ထားတဲ့ဆန်ပြုတ်ထဲကို အိ ကြာကွေးညှပ်ထည့်ပြီးမှ စားချင်တယ် ပူဆာလို့ မနက်အစောကြီး ဦး မောင်တစ်ယောက် လမ်းထပ်ထွက်ပြီး အိကြာကွေးဝယ်ပေးရတာလေ။

အိမ်က (၂၅)နှစ်သားက အဲဒီလိုကလေးလို ပူဆာတတ်လေရဲ့။

“နင်ရော မစားဘူးလား”

“မစားပါဘူး၊ အဲဒီလိုလူမမာစာတွေကို မုန်းလွန်းလို့၊ ခေါက်ဆွဲ တွေ ကြာဆံတွေပြုတ်ကျွေးရင်တောင် မစားတာ”

“ငါက အဲဒါတွေလည်းကြိုက်တာဟာ၊ ခေါက်ဆွဲဆိုလို့ ဒီ sunday ပိတ်ရက်ကျရင် ငါ့ကိုခေါက်ဆွဲပြုတ်ကျွေးပါလားဟင်၊ Ready made ခေါက်ဆွဲအထုပ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟို အချောင်းပြားပြားရည်ရည်အစည်း လေးကို အသားတွေအရွက်တွေနဲ့ ပြုတ်ကျွေးတာ စားချင်တာ၊ korean food ဝေါ့”

ဟင်းနော်... မြန်မာ့အသံတို့ ဗြဝတီတို့မှာ စားဖိုဆောင်ချစ်သူ ကဏ္ဍရဲ့ခေါင်းဆောင်နေရာမှာသာ အလုပ်ခန့်ထားဖို့ ကောင်းတော့တာ လေ။ အစားကိုရှာရာမွေမွေပူဆာတတ်တဲ့သူနဲ့ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို လုံးဝ

ဝါသနာမပါတဲ့ကဗျာတော့ တွေကြပြီ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အန်တီမူတို့ရောက်မလာခင် အမရာ အိမ်ကနေ တစ်ဆုတ်ရတော့မှာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်တီ တို့က အမရာကိုပြင်လည်းမပြင်ပူးကြဘဲ ကဗျာကိုသာ သိကြတာတို့ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်ပေးရင်း အိမ်ပြန်ဖို့အကြောင်းရှာရတော့မ ပင်။

“ချက်ကျွေးမှာလား”

“ဪ၊ အစ်ကိုလေးပြောတိုင်း ဘယ်နှခါချက်မကျွေးတာ များ ရှိဖူးလို့လဲ၊ ချက်ပေးမှာပေါ့”

“နင်က ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အသက်က (၉၁)နှစ် ရှိပြီ ဆို တော့ ငါပြောသမျှအကုန်မေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒီပါးစပ်ကတော့နော်၊ ဆန်ပြုတ်စားနေရင်းခွဲကို ပွစ်ပွစ်လှုပ်နေ တော့တာပဲ။ သူကမှ အသက် (၈၀)ကျော်အဘိုးကြီးခွဲတူနေတာ မဟုတ် လာ။

“ထမင်းချိုင့် ပြင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းတွေလဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ မျှစ်ခဲ့ပဲပြုတ်ရောကျော်တာ စားချင်လို့ဆို။ အဲဒါ တစ်မျိုးရယ်၊ ပန်းဂေါ်ဖီကို ဝက်အူချောင်းနဲ့ကြော်တာ တစ်မျိုးရယ်၊ ကြော်သားကိုပြုတ်ပြီး အပြားလိုက်လေး ကြက်သွန်နီနဲ့ ကြော်တာရယ်၊ အဲဒီပြေအောင် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ငါးနဲ့ရောချက်ထားတဲ့ဟင်းရည် နော်”

“ကောင်းတယ်ကောင်းတယ်၊ ပဲပြုတ်ဆိုလို့ မနက်ဖြန်မနက် ငါ့ နဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့နံ့ပြား ကျွေးဦးခနော်”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခဲရောက်သွားရပါ၏။ ပူလည်းပူဆာတတ် သေး တစ်ခါတစ်မျိုး ရိုးကိုမရိုးရပါလားခနော်။

“အစ်ကိုလေးမေမေက အစ်ကိုလေးပြောသလို ချက်ကျွေးလား ဆို”

“မကျွေးပါဘူး၊ အဲဒီလောက်အစားဖီဖာချဲ့နေတာ ကိုယ့်ဖာသာ နှိပ်သင်ပြီး ချက်စားတဲ့။ ငါက နဂိုကတည်းက ဟိုတယ်မှာ စားဖိုမျိုး ဆင်ရင်တာ။ မေမေက အခြောက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အဲဒီလိုသင်တန်း ဆက်ခိုင်းတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းတော့တာလေ”

အလို! ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုစေ့စေ့စပ်စပ်သုပြောပြီး ချက်ခိုင်းတတ် တာနော်။ ဘယ်လိုပီဘတွေပါလိမ့်နော်၊ သားရဲ့ဝါသနာကိုကြည့်ပြီး လိုက်

လျော့ပေးမယ်မရှိ သူတို့ဖြစ်စေချင်သလိုမျိုး အတင်းကို ကုပ်ဆွဲထား တော့တာပဲကိုး။

“အချက်အပြုတ်သင်ရုံနဲ့ အခြောက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို လေးရာ”

“အေးလေ၊ ငါက အပင်စိုက်တာကအစ ဝါသနာပါတာဆိုတာ နောက်တစ်မျိုးက Beauty saloon ပဲရှိတော့တယ်ဆိုပြီး ဝါသနာပါ စွန့်ခိုင်းတော့တာပဲ။ အခု နင် ရောက်လာမှ ငါ့စိတ်ကြိုက်အောင် လည်း စိုက်ရတယ်၊ ငါကြိုက်သမျှတွေလည်း စားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုကျေးဇူးတင်လို့ အင်္ကျီဝယ်ပေးမယ် ပြောတာပေါ့”

ဝမ်းသာပါ၏။ အမရာကြောင့် သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ မင်္ဂလာတစ်ပါးပင်မဟုတ်ပါလား။ စားချင်တဲ့လူကိုချက်ကျွေးတာ အမာ ကုသိုလ်ရမှာပါနော်။

“နင် ငါ့ဆီမှာသက်နေရင် နင့်ကို ငါ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ပေးမယ် လေ။ နင်က အိုးသူကြီးလုပ်ရုံပဲ။ ဟင်းချက်တဲ့နေရာမှာ ဦးစီးပြီး အထူး သမားတွေကို ခိုင်းစားရုံနဲ့ မပင်ပန်းနိုင်ပါဘူး။ လုပ်မလား”

“မလုပ်ပါဘူး”

“ကြည့်ပါလား။ နင့်အတွက် စီးပွားရေးတစ်ခုလုံး ထောင်မယ်”

ယ်ဆိုတာကို လက်မခံချင်တဲ့ ငန့်ငအမျိုးလည်း ရှိသေး။ အလကား အဆဲမရှိတဲ့ဦးနှောက် waste Brain ”

အဲဒါက စိတ်ဆိုးတာပဲလား။ အမရာ သေချာမရိပ်မိပါလေ။ သူ က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီသွားရန်ထပြီမို့ ကားထဲကိုထမင်း နှိုင့်ပို့သည့်အလုပ်ကို အမြန်လုပ်ရလေ၏။

အင်း၊ စိတ်ဆိုးပြီး အပြင်ကိုခေါ်မသွားတော့ဘူးဆိုရင် အမရာ ကော့ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒုဝေဝေ ထခုန်ရုံတော့သာ ရှိတော့တာလေ။ ထမင်းချိုင့်ကို ဘေးခုံမှာတင်ပေးပြီး ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက် ခြင် သူက တစ်ဖက်အပေါက်မှ တံခါးဖွင့်ကာ တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကားစက်ကိုနှိုးအပြီးမှာ ကားမှန်ကိုချလိုက်ပြီး အိမ်ဝမှာရပ်နေ သည့်အမရာကို လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“သုံးနာရီ ပြန်ရောက်မှာနော်၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါစေ”

ဟော၊ စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်တော့ဘူးထင်နေတာကို ရအောင်ပြော ချားပါရောလား။

“ကျွန်မအစ်မ ရောက်မလာခင် ပြန်နှင့်မှပဲထင်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်”

“အန်တီမတို့ ပြန်လာရင် ကျွန်မကို မြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး ဒေါ်လေးရဲ့။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မလုပ်ရပ်က သိပ်သဘာဝမကျလှဘူး”

“ဘာလို့သဘာဝမကျတာလဲ”

“ကဗျာကလေး အစ်ကိုလေးကိုလက်မခံချင်တာနဲ့ ကျွန်မကို အကြောင်သိရအောင် အရင်ပိုထားတာ ပြီးတော့ သူ မကြိုက်တာတွေ ချည်းလုပ်ရမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဟယ်!”

“အဲဒါ ကျွန်မရောက်ပြီး သုံးလေးရက်နဲ့ အစ်ကိုလေးလည်း ရောက်လာရော အစီအစဉ်တွေက ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ တော့ ကျွန်မကလည်း လိမ်ညာတာမျိုးမလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ကမောက်က တွေဖြစ်၊ အစ်ကိုလေး စားချင်သမျှမလုပ်တာတွေလို့ ပြောရမှာဖြစ်။ မယ့် ကိုယ်တိုင်ငါသနာပါတော့ ဒီလိုပဲချက်ပြုတ်ပေးဖြစ်ရော ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး။ အခုလည်းကြည့်၊ မေမေမသိအောင်

ထွက်တယ်လို့ ညာထားတာကိုမသိဘဲ ကျွန်မကို အစ်ကိုလေးက အပြင် ဆီတော့မှာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ သမီးရယ်၊ သမီးလုပ်သမျှအကုန်လုံးက ပိုင်လေး ဒေါ် လိမ်ညာကောက်ကျစ်တာမျိုးမှမရှိခဲ့တာ။ အကုန်ကောင်းတာ နည်းခဲ့လို့ သူ စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူး။ နားလည်အောင်ရှင်းပြရင် နားမကျယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့။ တော်ကြာ၊ ညာတိုအရူးလာလုပ်ရလားဆိုပြီး ဒေါ်သဖြစ်မှာပဲ စိုးတာပါ”

“မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်... အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဒေါ်လေးတို့လင် ကလေး ဝိုင်းပြီးရှင်းပေးမှာပေါ့။ သမီးဘက်မှာ ဒေါ်လေးတို့ အမြဲရှိနေ နေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေး”

ညနေသုံးနာရီမထိုးခင်မှာ ရေငှက်ချိုး သနပ်ခါးလူးပြီး ဆံပင်တွေ ချိုးဆီတိုင်းလိုပင် နှစ်ဘက်ခွဲ၍ မြင့်မြင့်လေးစည်းထားလိုက်ပါ၏။ အင်္ကျီ ခြုံပေးမှာဆို၍ အမရာချုပ်ပြီး ယူလာသည့် ဝတ်စုံအကောင်းစားအင်္ကျီ ခြုံ၍ ဝတ်၍မဖြစ်တော့ပါလေ။ ထို့ကြောင့် သိပ်အသစ်ကြီးမဟုတ်သည့် အင်္ကျီပန်းနုရောင်လေးကိုသာ ဝတ်လိုက်ရလေ၏။

“ဟိ!”

“အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေဆိုတာ ဘာလို့ထွက်စောင့်မနေတာလဲ ပြန်လာပါပြီ။ ကားဟွန်းသံနဲ့ပြိုင်တူ သူ့အသံကပါ ဟိန်းထွက်လာတာလေ။ အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာတော့ သူက ကားဘေးမှာ ခါးထောက်ပြီး မတ်မတ်ရပ်နေလေ၏။

“အင်း၊ အခုမှ ထွက်လာဖော်ရတော့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အကြီးရှင် မှတ်နေလားမသိ၊ လာ၊ ရှေ့ခန်းထဲပါကြွပါ မေရဲ့”

ကားရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ တက်ထိုင်လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ညနေစောင်းတာတောင် ပလာဇာတွေမှာ လူတွေရှိနေကြတုန်းပဲလား။

“ဘာအရောင်အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“အဖြူရောင်”

“ဝတ်လာတော့ ပန်းရောင်ကြီး”

“ဒါပဲရှိတာကိုး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ကြားမနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒါကိုသိလို့ အခုလိုက်ဝယ်ပေးတာလားလား၊ ဆင်းမယ်”

ကားပေါ်မှဆင်းတာရော plaza ထဲဝင်စဉ်မှာပင် မျက်စိက

ရှင်ထားရလေ၏။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နိုင်မှာသာ အသိတွေတွေ့ရင် ဦးအောင် ရှောင်နိုင်မှာမဟုတ်လား။

“ဟဲ့... နင့်ကို တောသူမှန်း မြင်တာနဲ့ သိကုန်ကြတော့မှာပဲ။ အယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်လုံးက ပြူးပြူးကြည့်နေရတာလဲ။ အမျိုးသမီးထက်အထက်က အပေါ်မှာ လာ၊ တက်စို့”

စက်လှေကားဖြင့်တက်စဉ် ဒါတိုင်းလည်းစီးဖူးပါလျက် အခုက အလိုလိုနေရင်း လန့်နေတာမို့ အပေါ်ဆုံးထစ်တက်စဉ် ခလုတ်တိုက်လေ၏။ သူ့လက်က မြောက်တက်လာပြီး အမရာနဖူးပေါ် ကျလာသလို နှုတ်မှလည်း ရေရွတ်သံ ထွက်လာလေသည်။ ‘တောသူမ’တဲ့။

“သူနဲ့လိုက်မယ်ထင်တာလေး... ရွှေပေးပါ။ သိပ်အဆန်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ လည်ပင်းနဲ့ပခုံး မကျယ်ရဘူး။ အရမ်းကျပ်ထုပ်မနေရဘူး။ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“အရောင်နုနုလေးတွေထဲက ဆယ်ထည်လောက် Design... ဆောင်တာ ရွှေပေးပါ”

အလိုလေး (၁၀)ထည်တောင်ဆိုပါလား။ ဘာသဘောနဲ့များ ဒီဆောက်ထိ သဘောမနောကောင်းပြီး ဝယ်ပေးရတာပါလဲ။ အရောင်း

စာရေးမလေး ယူလာပေးသည့် အင်္ကျီရောင်စုံတွေကို ချိတ်မှတ်တိုင်း တစ်ထည်ချင်း အမရာကိုယ်ပေါ် ကပ်ကြည့်ပြီးမှ စိတ်တိုင်းကျ ခြိတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါ၊ အားလုံးယူမယ်၊ ရွှေလိ၊ စကပ်ဝတ်ရဲ့ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“အရမ်းတိုတာမျိုး မဝယ်ပေးဘူးလေ။ အရှည်နှစ်ထည်နဲ့ miniskirt နှစ်ထည်စီတော့ယူပေါ့။ Jeans လည်းလှမှာ”

“မလိုချင်ပါဘူး”

“မလိုချင်လို့မရဘူး... ယူ၊ ဒီဝတ်စုံတွေနဲ့လိုက်မယ့် skirt မျိုး ရှာပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဟော၊ မှာပြန်ချေပြီ။ သူပြောသည့်အတိုင်း ရောက်လာသည့် စကတ်တို့ကို အမရာလည်ပင်းထက်တိုင်းပြီး ရွေးပေးကာ ခါး size နှင့်တော်မှ ယူလေ၏။

“တစ်ခုခုသောက်ပြီးမှ လက်စွပ်ဝယ်ကြတာပေါ့၊ လာ”

အအေးဆိုင်ထဲမှာ အအေးဝင်သောက်ကြပြီး စက်လှေကားဆီ လျှောက်ခဲ့စဉ် အမရာမျက်လုံးတွေ အကျယ်ကြီးပြူးသွားရပါ၏။ ပြေး

ထွက်လာ။ အောက်ထပ်ဆီမှတက်လာသည့် ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်ကို။

“အစ်ကို့. . . အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ၊ ဆင်းကြမယ်လေ၊ လာ”

“မဆင်း. . .”

ပြော၍မဆုံးသေးခင် အမရာလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲခေါ်တာကြောင့် လှေကားထိပ်မှ ဆင်းရချေပြီ။ တစ်ဖက်လှေကားမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာသည့် ဆရာဝန်အုပ်စုကဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော။ ထိုလူစုထဲမှာပါလာသည့် နောက်တစ်ယောက်က အမရာဆီမှာ ပန်းလာဝယ်သည့် ဒေါက်တာသက်မှူးလွင်ရယ်လေ။

အလိုလေး! ဘယ်လိုများရှောင်ရပါ့မလဲ။ ဘေးမှာပါလာသည့်သူ နောက်မှပတ်ကာ ဒီဘက်ကိုအတင်းရွှေ့ပြီး ပန်းထက် မျက်နှာထုတ်မိစဉ် သူ့အသံ ထွက်လာလေသည်။

“ဟာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အထုပ်တွေလည်း ပြုတ်ကျကုန်တော့မယ်။ လူပါ ဒေလိမ့်ကောက်ကွေးကျတော့မှာပဲ မိရွှေဝါရယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြောက်. . . ကြောက်လို့”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ plaza မှာ နင့်ကိုကိုက်စားမယ့်ဘီလူး ရိုတယ်ထင်နေလား”

ဘေးယှဉ်လျက်သားဖြစ်သွားသည့် အုပ်စုလေး၏ နောက်ဆုံး တက်လာသည့် ဒေါက်တာသက်မျိုးလွင်၏အကြည့်တို့က အမရာတက် သို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေသည်။

“ဟော...”

နှုတ်ဆက်မလိုဖြစ်သွားသည့်ဆရာဝန်လေးကိုမကြည့်ဘဲ အမရာ ခေါင်းကို သူ့လက်မောင်းနှင့်ကွယ်ကာ မျက်စိမှိတ်ကာ ထားလိုက်လေ၏။ လုံမလုံလည်း အမရာ မသိတော့ပါ။ အမရာ ခရီးထွက်သွား သည်ပြောပြီး မြို့ထဲမှာ မြင်ခဲ့သည်ဟု သတင်းပြန်ရောက်လို့ကတော့ သေပြီလေ။

“ဒါလေးပြပါ”

လက်စွပ်ကောင်တာထဲမှ အသည်းပုံကျောက်လေးတွေ စီထား သည့်လက်စွပ်လေးကို သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“ဝတ်ကြည့်ဦး၊ တော်သလားလို့”

ပြောလည်းပြော၊ အမရာလက်ကိုလည်းဆွဲကာ ဝတ်ပေးလိုက် သည့်လက်စွပ်လေးက fitting ကျနေလေ၏။ အလိုလေး၊ ဒါဆို

က နည်းမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

“အတော်ပဲ၊ လှလည်းလှတယ်၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ တွက်ပေး ြ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရွှေရော ကျောက်ပါ အားလုံး တစ်သိန်းသုံးသောင်း ပါရှင်”

“ဟင်! အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မ မယူဘူးနော်”

“မယူလို့ရမလား၊ ဒါ အမြဲဝတ်ထားရမှာ။ နင့်လက်မှာ မတွေ့ လို့ကတော့ အဲဒီနေ့ သေပြီမှတ်”

ကဲ၊ ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပစ္စည်း တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်သယ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။ အမရာ တော့ ကဗျာလူဆီကနေ မတရားသဖြင့် ယူသလိုဖြစ်နေပြီလေ။

Phone မြည်သံကြောင့် အဝတ်မလဲဖြစ်သေးဘဲ Phone ထကိုင်လိုက်ရပါ၏။

“ဟယ်လို”

“သား၊ မေမေပါ”

“ပြန်လာတော့မှာမို့လို့ Phone ဆက်လိုက်တာလားမေမေ”

“ဟင်းဟင်း... ပြန်လာမှာပေါ့သားရယ်၊ သိပ်မလောပါနဲ့၊ အခု

အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေမေရဲ့”

“သေချာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာမှထူးခြားတာမျိုးမရှိဘူးလားသားရဲ့။ အိမ်မှာတစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းမျိုးလေ၊ အထူးသဖြင့် မေမေသားအတွက်ပေါ့”

“ပိုင်အတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“အင်းလေ”

မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်... ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုပါလား ရုတ်တရက် သူ ဘာမှချက်ချင်းစဉ်းစား၍မရပါချေ။

“ပိုင် မသိဘူးမေမေ”

“ဖြစ်ရလေ၊ မေမေသားကတော့ အတော့်ကိုဝေးလှချည်လား အိမ်မှာ လူပိုလေးဘာလေးများ ရောက်မနေဘူးလားကွယ်၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ဗျာ!”

“သတိပြုလား”

“လူပို... လူပိုဆိုတာ”

“အေး၊ အဲဒီကောင်မလေးကို သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အခုလို မေမေတို့စီစဉ်ပေးလိုက်တာ သားရဲ့။ သားနဲ့အနီးကပ် အတူတူ နှိမ့် တစ်ယောက်သဘောကိုတစ်ယောက် လေ့လာလိုရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူနဲ့ နေ့စဉ်စကားများရတဲ့၊ သူ နေ့စဉ် ခေါင်းထုထုနေတဲ့ကောင်မလေးက သူနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ့် ဦးနီးကလေးတဲ့လား။

အို၊ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားလာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါကြောင့် တစ်မျိုးကြီးပါလို့ စိတ်ထဲထင်နေတာကိုး။ ဒီကောင်မလေးဆိုမှာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲလို့ ထင်နေတာ။ ခုတော့ အကယ်ပါပဲလား။

ဒါနဲ့များ ဦးမောင်ရဲ့တူမဆို၊ ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့သမီးကြီးဆို။ အောက်ဆဲ အငယ်တွေရှိနေတဲ့အစ်မကြီးဆို၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်မလေး ဒီအကြံဆွနဲ့ သူ့ကိုချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါလား။ သူ့ဘာကြောင့်မတွေ့မိပါလိမ့်နော်။

“အန်တီမူ” လို့ခေါ်လိုက်ကတည်းက သူ့သိကိုသိရမှာ။ “အစ်ကိုဆေးထက် သုံးနှစ်ငယ်တာ” လို့ပြောကတည်းက ဘာလို့မသိလိုက်ရတာလဲ။ ဘာလို့ သူတောင်းဆိုသမျှ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးနေတာလဲ။ ဘာ

ကြောင့် သူ့ချက်စိုင်းသမျှ မညည်းမညူချက်ကျွေးရတာလဲ။ ဘာလို့မှာ
သူငါသနာပါသလို အပင်တွေကို လိုက်စိုက်ပေးနေတာလဲ။

အတွေးတို့အဆုံးမှာ နှလုံးသားဆီမှာ တဒုတ်ဒုတ်နှင့်အခုန်ခြေ
လာတော့တာလေ။

“သားသဘောကရော”

“မေမေ၊ သူ... သူက”

“ဆောင်းကဗျာ တဲ့၊ သားသဘောကျရဲ့လား၊ ဟယ်လို”

Phone ကိုပင် စင်ပေါ်ပြန်မတင်ဖြစ်တော့ဘဲ သူ့အောက်ထပ်
သို့ အပြေးဆင်းခဲ့ပါ၏။ မီးဖိုချောင်ဆီမှရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူမ၊ ဆီ
လေးနှင့်အတူရှိနေမှန်းသိကာ မီးဖိုခန်းတံခါးကို သူ တွန်းဖွင့်လိုက်
မိလေသည်။

ညနေစာ ချက်ပြုတ်နေရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည် မျက်စိ
နက်တစ်စုံကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ မေးလိုက်မိပါ၏။

“ရွှေဝါ”

“ရှင်၊ အစ်ကိုလေး”

“မင်း၊ ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာပါလိမ့်။ အရှုပ်ထုပ်ထဲကိုမှ ပြုတ်
ကျတယ်လို့။ သူမက အင်မတန်ယုံလွယ်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်း
ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ‘အချစ်’ အကြောင်းကို
ဘာဆိုဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဆို
ရင်လည်းမပွားပါဘူး။ ဒီလိုကောင်မလေးရဲ့အဖြူရောင်နုလုံး
သားကိုမှ ဘာကြောင့်များ အပြာရောင်ဆိုးဆေး တင်ချင်ရ
တာပါလိမ့်နော်။

(အမရာမောင်)

အခန်း (၁၇)

သူက မေးတာကိုမဖြေဘဲ ကြောင်ကြည့်နေသည့် အမရာအနီး
သို့ ရောက်လာလေတော့၏။

“မဖြေဘူးလား”

လေသံက အတော့်ကို ပျော့ပြောင်းလွန်းနေမှန်း သိနေပါသည်။
အမယ်လေးနော်... ကဗျာသာ အချိန်မီရောက်လာရင် ဒီပြဿနာက
အကြီးကြီးအထိ ဖြစ်စရာမရှိတော့ဘူးလေ။ အခုတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ
“ဆုပ်ကြော်ရင်း ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့။

“တူးတော့မယ်၊ နေနေ၊ သမီး ဒေါ်လေးပဲ ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”
အမရာ ကျော့ခိုင်းထားမိသည်ဆီအိုးကို ဒေါ်လေးလာကြည့်စဉ်

သူက အမရာလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲကိုင်လျက် ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေ၏။ အလိုလေး! ဘာတွေများ ဒီလောက်အရေးကြီးလို့ အတင်းမေးနေတော့တာပါလိမ့်။

“အစ်ကိုလေး”

“ဒီကိစ္စတွေကို အစောကြီးကတည်းက မင်းသိထားပြီးသားလေ”

“ရှင်. ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကိုညာခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်! ကျွန်မ မညာပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဘာမညာရမှာလဲ၊ ဦးမောင်တူမ၊ ဒေါ်ဂျမ်းသမီးဆိုပြီး ရောလတာ မင်း၊ ကိုယ့်ကိုညာတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါ အစ်ကိုလေးဟာ အစ်ကိုလေး ကျွန်မ စမြင်ကတည်းက ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကပေါ့၊ ကျွန်မ ညာတာမှမဟုတ်ဘဲ”

သူက အမရာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတာမို့ နေရောင်က မျက်လွှာကို ချထားလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေတာပါလိမ့်နော်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာကိုသိပြီး အမရာကို လာမေးနေတာလဲ။ တစ်ခုတော့ လွဲနေပြီထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ်က ကွယ်ရာမှာ လှောင်ရယ်စရာသတ္တဝါ ဖြစ်မှန်းမသိ ခြင်နေရတာပါလား”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ (၁၀)တန်းအောင်တုန်းက တွဲခဲ့ဖူးတဲ့မြနင်းဆီ ချီတတ်ပုံနဲ့ အသည်းအသန်ရူးနေတဲ့ကိုယ်က မင်းအတွက် ရယ်စရာ ခြင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ရွှေဝါရဲ့”

“အို! မဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုလေးကို ကျွန်မ အဲဒီလိုတစ်ခါမှတော့ မမြင် မရယ်ခဲ့ပါဘူး။ ယုံပါရှင်. . . ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”

သူက အမရာဆီမှအကြည့်လွှဲလျက် သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်လေ။ ခုချိန်ထိ ဘာမှ ရေရေရာရာမသိဘဲ အမရာ လန့်နေမိတာကတော့ အမှန်ပါလေ။ မြနင်းဆီကြောင့် အမရာ၊ ရယ်မှာကို စိုးရိမ်သတဲ့လား။ မြည်းစားဦးအကြောင်းကို အမရာက ဂယနဏသိတာမှမဟုတ်တဲ့ ဘာကြောင့် ရယ်ရမှာလဲလေ။

“အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ မေမေပြောပြလိမ့်မယ်ထင်ဘူး”

“ဘာလဲဟင်”

“မြနင်းဆီလေ”

“ဪ”

“ကိုယ်ပြောပြမယ်ဆိုရင် နားထောင်ပေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမယ်လေးနော်၊ ဘာများအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့လို့ လူကို ခန့်ခမ်းထဲကနေ လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါလိမ့်။ ပြောချင်တဲ့လူက ပြောခွင့်တောင်းနေတာမို့ ခေါင်းညိတ်ပြန်ကလွဲပြီး အမေရာ ဘာများတင်နိုင်မှာမို့လဲ။

“မြနင်းဆီဆိုတာ... ကိုယ်နဲ့အလယ်တန်းကတည်းက ကောင်းအတူတက်ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းလို့လည်း ပြောသုံးပါတယ်။ သူဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိပြီး ချစ်စရာကောင်းလဲဆိုတာကို မင်းလည်း ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးလို့က်မှာပါ”

ယောင်ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီဓာတ်ပုံကို ဥစ္စာခြောက်လွန်းလို့ ဘယ်သွားသွားယူသွားလေ့ရှိတဲ့ နားမှာရှိတာကိုပဲ သတိထားခဲ့မိတာပါ။ ထိုကောင်မလေး ယဉ်တာတောတွေကိုသိရအောင် အမေရာက အဲဒီပုံကို တစ်ခါမှအနီးကပ်မမြင်ဖူးတာပဲ။

“မင်းထင်သလို ကိုယ်တကယ်လည်း ရူးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ဟော့၊ သူ့ကိုယ်သူ အရူးလို့ ဝန်ခံပြန်ပါရောလား။ အမေရာက

အဘွားနားမလည်တော့ဘူး ရှင်ရယ်။ တုံးတယ် ညှိတယ်ပြောလည်း ခံမရပါပဲ။ အခုချိန်ထိ သူပြောနေသမျှ အမေရာမှ သဘောမပေါက်တာပဲ။

“ဆယ်ကျော်သက်နဲ့လုံးသားဖြစ်ပေမယ့် နှင်းကို ကိုယ်၊ အရူးအမေရာချစ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ် ရွှေဝါ။ မြနင်းဆီဟာ လှတာချောတာထက် ယဉ်တာက ပိုပါတယ်။ အသံလေးက ချိုပြီး အေးသလို စကားပြောရင်လည်း နှစ်ယောက်ကြားသာယာပုံ တိုးတိုးလေးပဲ ပြောတတ်တယ် ဆို”

အမေရာလည်း အစက အဲဒီလို မတုန်မလှုပ်အရုပ်ကလေးပါပဲ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်မှ(မဟုတ်သေးဘူး)ရှင်နဲ့တွေ့မှ ဒီလိုဘုဘုဘောက်ဘောက် ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ဆိုးတွေ အမေရာဆီ အလိုလိုရောက်လာတာပါရှင်။

“ကိုယ့်အပေါ်သည်းခံပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့နှင်းအပေါ် ကိုယ့်စိတ်တွေ တိမ်းညွတ် ရှုံးနိုင်ခဲ့တာ အပြစ်လား”

ဘယ်သိမှာလဲ...။ ကိုယ့်ဖာသာပြော ကိုယ့်ဖာသာ မေးတာကို အမေရာက ဘယ်လိုဖြေတတ်ပါ့မလဲလို့။

“သူက အပြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုစွပ်စွဲခဲ့လေရဲ့။ မိဘချင်းလည်း ရင်း

နို့။ အရွယ်ချင်းလည်း တူ၊ ခင်မင်မှုချင်းလည်း သင့်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုမချစ်နဲ့လို့ ကန့်ကွက်ခဲ့လေရဲ့”

ဆိုဟန်နောက်မိကို နောက်ကျောမှ ကိုင်ထားလျက် သူ့အကြည့်တို့က အတိတ်ကိုလွင့်သွားသည့်နည်း ခံစားရလေ၏။ နံဘေးမှာ အမေတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကိုတောင် မေ့ရှားမေ့သွားပြီလားမသိ။

“အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းလေလား။ ကိုယ်မသိခဲ့တာအမှန်ပဲ။ သူ့ကို ကိုယ့်လိုကောင်လေးတွေက မျက်စိနဲ့ကြည့်တာကိုလည်း ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ စကားပြောတာကိုလည်း ကိုယ် မလိုလားဘူး။ သူ့ဘယ်သွားသွား... သူ့အရိပ်လို့မျိုး လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်ချင်စိတ်က အချစ်ပဲမဟုတ်လားဟင်”

ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အမေက အဲဒီအချစ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါမှမတတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်သာသာ အရွယ်ပါရှင်ရယ်။

“နောက်ဆုံးတော့... ကိုယ် ခွဲရာတော့ ရခဲ့ပါတယ်။ သူ့အကြည့်မကြာခဏဒေါသတွေဖြစ် ရန်ပွဲတွေရှင်းတတ်တဲ့ ကိုယ့်လိုလူဆိုတာကို သနားပြီး ပြန်ချစ်ခဲ့တာပေါ့”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးနေတာကို အမေမြင်နေရလေ၏။ အမေကို ကြည့်နူးနေရှာတာပါပဲလား။ ကဗျာ၊ နင်ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိဘူး

ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲက နှလုံးသားပလ္လင်ထက်မှာ ‘မြနှင်းဆီ’ ဆိုတဲ့ အချစ်နတ်သမီးကို နေရာအပိုင်စားပေးထားပြီးပြီဆိုတာကြောင့်ပါ ကဗျာ။

“ကိုယ် တကယ်ကိုရူးခဲ့တာအမှန်ပဲ။ မိုးမပြင်လေမပြင်အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့မိတာ မပြောပါနဲ့။ သူ့များတွေ ပျော်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ် ဆောင်မိတဲ့အထိတောင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတဲ့အချိန်မှာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့သွားတဲ့အထိမိခဲ့”

တကယ်ပြောနေတာပါ ‘နှင်း’ရယ်။ အခုပြောနေသမျှ မနေ့တစ်နေ့ကလို ကိုယ့်ရင်တွေ နွေးထွေးလာတာကို နှင်းသိပါရဲ့လား။ အဲဒီတုန်းက ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း မျက်လွှာချသွားတဲ့နှင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်မိခဲ့ဖူးဘူးလေ။

အပျော်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ခဏတာ အလည်လာတဲ့ညှော်အညှော်မှန်း အဲဒီတုန်းကသာ ကြိုသိခဲ့ရင် ကိုယ့်အပျော်တွေကို အတတ်ကြီးဆုံး လျှော့ချခဲ့မိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာမဆို အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံနေမိတဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ဘဝထဲကို အဲဒီသူစိမ်းကြီး ဝင်မလာရင် ဒီလိုကြေကွဲညှော်တွေကို ဘယ်တော့မှကြုံရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

တစ်နှစ်ဆိုတာ သူများတွေအတွက် ကြာကောင်းကြာနိုင်တဲ့အချိန် ကာလဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်ကတော့ အရမ်းကို တိုတောင်းလွန်းလှပါတယ်။ ဒီလက်ကလေးကိုတွဲခွင့်က တစ်နှစ်လေးပဲရှိခဲ့တာပေါ့နော်။

နှစ်ယောက်အတူလျှောက်လည်ကြရင်း Platform ပေါ်ကို slip ဖြစ်ပြီး လမ်းချော်လာတဲ့ကုန်ကားကြီးရဲ့အန္တရာယ်ကိုသာ သိခဲ့ရင် အဲဒီနေ့က ဘုရားဖူးဖို့ပူဆာတဲ့ 'နှင်း' ကို လိုက်ပို့ပေးမိမှာမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ 'နှင်း' ကို ဒီကားကြီးတိုက်မှာကိုသာသိရင် လမ်းမဘေးဘက်မှာ 'နှင်း' ကိုထားပြီး လျှောက်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး 'နှင်း' ရယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တိုးလာတဲ့ကာကြီးကြောင့် အော်လိုက်ကြတဲ့လူသံတွေကြားမှာ သတိလက်လွတ်ငေးကြည့်နေမိခဲ့တဲ့ကိုယ့်ကို ဘဝအဆက်ဆက် ပြစ်တင်မှန်းတီးလှည့်ပါ 'နှင်း' ရယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုတွန်းပစ်ပြီး ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ 'နှင်း' ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးတာအမှန်ပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းလို့ မှားယွင်းဘာသာပြန်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ကို အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ် အနစ်နာခံခြင်းဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သင်ခန်းစာတစ်ခုအဖြစ် 'နှင်း' သိစေခဲ့တာ အမှန်ပါကွယ်။

"ကိုယ့်အပျော်တွေက တစ်နှစ်ပဲ ခံခဲ့ရတယ်လေ"

"ဘာကြောင့်လဲဟင်"

"ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မြနှင်းဆီဆိုတဲ့မိန်းကလေး မရှိတော့ဆိုပါ ရွှေဝါ"

"ရှင်!"

"မထင်မှတ်တဲ့ Accident... တစ်ခုမှာ ကိုယ့်အသက်ကိုကယ်တင်ပြီး သူ့အသက်ကို ရင်းပေးခဲ့တယ်လေ"

"အို! ဖြစ်ရလေ"

အမေ့ရင်ထဲပင် အောင်သွားရလေ၏။ ဘုရား ဘုရား သူ့ဆီမှာ ရင်နင့်စရာချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိနေခဲ့တာပါလား။ မထင်မိပါလေ။ သူ့နဲ့ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရရှိခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်အတွင်းမှာ ဒီခံစားချက်ကို ဆူပယ်မပြင်အောင် သူ ကြိတ်မှိတ်ခုံးကွယ်နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

"မြနှင်းဆီရဲ့အမှတ်တရဆိုလို့ အဲဒီဓာတ်ပုံလေးပဲ ကိုယ့်ဆီမှာ ချိတ်ထားပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် ကာကွယ်မှုမပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားအစ်ယောက်ကို မင်းမြင်ဖူးပါ့မလား။ လောကကြီးထဲမှာ တကယ်ရှိခဲ့ဖူးတယ် ရွှေဝါ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ အရူးတစ်ပိုင်းနဲ့ သတိပြန်ရလာတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားမိခဲ့တဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်ပါ သေ"

“ကျွန်မ အများကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်”

“အဲဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းရော အထင်သေးတာပဲ ဘူးလား”

ငဲ့စောင်းမေးလာသည့်သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပြုံးမျိုး ပြုံးပြလိုက်မိသလို ကြံမြာကိုသာ အပြစ်ပုံချလိုက်ပါတော့လား။ ကိုယ်မပြုမိမိဘဲ ဆိုတာရောက်လာခဲ့တဲ့ကံကိုသာ မပုံရင် ဒီနောင်တကို အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်လုံး ထွေးပိုက်သွားမှာတဲ့လား။

“ဒါကြောင့်လည်း... မေမေ စိစဉ်ပေးတဲ့မိန်းကလေးတိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ကိုယ် အခါခါငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ် ရွှေဝါ”

ဟုတ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကဗျာနဲ့သူ့ကို အမှတ်မထင်ခြင်းမျိုးဖြစ်အောင် အန်တီမူ ဖန်တီးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ အန်တီ ဖန်တီးပေးတဲ့ကိစ္စကတော့ အကောင်အထည်ပေါ်မပေါ် မသေချာဘူးပါလေ။

“အခုတစ်ခါတော့ ကိုယ်ရှောင်လို့မရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို မေမေတို့စိစဉ်ပေးခဲ့တာပါ”

အမရာ အံ့သြသွားရပါ၏။ သူ့အကြည့်တို့ကို သတိထားမိသွား

လာသည်။ ကြည့်ပါဦး။ အမရာကိုကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းတွေက ထူးခြားတာလေ။

“မင်းနာမည် ဆောင်းကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိစ္စနဲ့ပဲဆိုပါဦး။ ကိုယ့်အတွက်တော့ မင်းက ရွှေဝါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို အများကြီး ပြောင်းလဲစေပြီး ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်စေခဲ့ကောင်မလေးပါ ရွှေဝါ”

“ရှင်!”

အခန်း (၁၈)

'အစ်ကိုလေး...

ဒီစာဖြင့် ရိုသေစွာကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဝါနာမည်က 'ဆောင်း
ထဏ္ဍာ'မဟုတ်ရပါဘူး။ အစ်ကိုလေး အမှတ်မှားပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကား
တွေကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကို နားလည်
ဆိုက်ပါပြီ။

အစ်ကိုလေးနဲ့သဘောတူထားတဲ့ 'ကဗျာ'ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့အစ်မ
မိမိ၊ အစ်ကိုလေးအကြောင်းကိုသိချင်လို့ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မကို ခဏ
ထားခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်လာရတာ မထင်မှတ်တဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတွေ
ကြောင့်ပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစ်ကိုလေးကို ကျွန်မညာခွဲတာတွေအားလုံးဟာလည်း မရည်
ရွယ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်လာတဲ့အကြောင်းကြောင့်ပါနော်။ အစ်ကိုလေးအပေါ်
နှစ်နာထိခိုက်စေလိုတဲ့စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ကို
နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ...

ဖြူစင်စွာဖြင့်
ရွှေဝါ'

စာက တိုတိုလေးပါပဲ။ သို့သော် သူက ဆက်ပြီးဖတ်ချင်နေသေး
တာလေ။ ထိခိုက်လိုတဲ့စိတ်မရှိဘူးတဲ့လား ရွှေဝါ။ ဒီရင်ထဲမှာ ထိထိ
ခိုက်ခိုက်ကြီးခံစားနေရတာကိုတော့ မင်းမမြင်ဘူးတဲ့လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းကစပြီး ညာခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင်ကိုက စပြီးမှားခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ အပင်တွေကို ရေငိုက်နဲ့ရေလောင်
နေတဲ့ မင်းနဲ့စေ့ဆုံချိန်က မြင်ကွင်းလေးကို ကိုယ်မြင်ယောင်နေမိဆဲ။

'ဟိုကောင်မလေး' ဆိုတဲ့နာမ်စားနဲ့စပြီး ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောပြီး နိုင်
ခဲ့တာလေ။ အဲဒီကတည်းက မင်းဘယ်သူဆိုတာကို သေချာရှင်းပြချင်
တာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ဒါမှလည်း မင်းကို ကိုယ်နဲ့တယ်လိုတော်စပ်ထည့်
ဆိုတာကို သိရမှာပေါ့ ရွှေဝါ။

အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါတော့မလဲ။ မင်းကို ကိုယ်နဲ့ အဆင့်
အတန်းမတူဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့ ပွန်း
ခဲ့ကုန်တာကို မင်းမမြင်ဘူးလားကွယ်။

စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့အတိုင်း မင်းကိုပူဆာသမျှ မညည်းမညူချက်
ကျွေးလုပ်ပေးခဲ့တာတွေကရော ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလို့ပဲမဟုတ်
လား ရွှေဝါ။ ကိုယ် ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ဆူဆူအောင့်အောင့်လုပ်သမျှ မင်း
နုရူးကို ထုခွဲမိတာတွေအားလုံးဟာ မင်းကိုချစ်နေမိတဲ့ ကိုယ့်မသိစိတ်
ကြောင့်ဆိုတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့တဲ့အဖြစ်ပါလားကွယ်။

မင်းကို ပြုံးပျော်ပျော်စေချင်သလို တင့်တယ် လှပစေလိုစိတ်နဲ့
အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ဆင်ပေးကာမှ ကိုယ့်အနားကနေ ထွက်ပြေးရ
သတဲ့လား။ ဒီလက်စွပ်ဝတ်ထားတာ မမြင်တဲ့နေ့ အသေပဲလို့ သေချာ
ပြောထားပါလျက်နဲ့ တမင်ကြီးချန်ရစ်ခဲ့ရတယ်လို့ကွယ်။

“ဒေါ်လေးတို့က မတားဘူးလားဗျာ”

“တာ့လို့ဘယ်ရမျှမလဲ သားရယ်။ သမီးက ဒေါ်လေးတို့ကို အစ
တတည်းက ကြိုပြောပြီးသားကွယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပိုင်ကိုရိုက်မိအောင်လို့ သတိပေးပါတော့လား”

“ပြောချင်တာပေါ့ သားရယ်။ သမီးကို သားကိုယ်ထိလက်ရောက်

လုပ်လိုက်တိုင်း ကိုမောင်ရာ ဒေါ်လေးပါ ဝင်ပြောကြတာပါ။ သား
သတ်မထားတာဘဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူမခေါင်းကို သူ လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုလိုက်မိတိုင်း
ဦးမောင်ရာ ဒေါ်လေးပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားမှန်း သူမြင်ပေမယ့်
လုပ်ချင်ရာကိုသာ ဆက်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

“သူ့ကိုနှိပ်စက်လွန်းလို့ဆိုပြီး ပိုင်ကို သူ မုန်းပျားသွားပြီလား
မသိတော့ဘူး”

“မုန်းတော့မုန်းလောက်ပါဘူး သားရယ်၊ သူသာ သားကိုနှိပ်
ရင် ဒီလိုပြောပြောကြောင်းစာတစ်စောင်တောင် ရေးထားခဲ့ပါဦးမလား”

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ သူ့ကိုမုန်းသွားရင် ညတွင်းချင်း မျက်နှာ
ချင်းတောင်ဆိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘဲ ထွက်သွားတော့မှာလေ။ အခုတော့
မနက် (၆)နာရီ သူမနိုးခင်အချိန်လေးမှာမှ ထွက်သွားရတယ်လို့

“သူဘယ်မှာနေလဲဆိုတာရာ ဒေါ်လေးတို့ကို ပြောသေးတာ
ဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောဘူးသားရဲ့။ ဒီကို မမလေးကိုယ်တိုင် လာ
သွားတာမို့ မမလေးလာလို့မေးကြည့်ရင် သိမှာပေါ့”

“အာ၊ သူ့အစ်မနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူး။ ပိုင်က ရွှေဝါကိုပဲ သေ

ကျတဲ့ဟာ။ သူ့အစ်မကို မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဟင်! ဘာကိုဒုက္ခလဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

“သမီးလေးကို သူ့မိဘတွေက ဆရာဝန်နဲ့စေ့စပ်ပေးတော့မှာ
သားရဲ့။ သားနဲ့မမလေးကိုက တစ်တွဲဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာကို”

“ဟာဗျာ”

ရင်ထဲကို အပူလုံးက ပြေးဆောင့်လေ၏။ ဆရာဝန်နဲ့စေ့စပ်ပေး
တော့မှာတဲ့။ သေချာနေပြီလား ရွှေဝါ။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်
နဲ့စေ့စပ်ပေးမှာကို ဘာတစ်ခုမှဆန့်ကျင်မှုမရှိဘဲ ငြိမ်နေတာပဲလား။

မင်း သူ့ကိုပြန်ချစ်ဖို့များ ဆုံးဖြတ်ထားလားရွှေဝါ။ ကိုယ်နဲ့အခု
လိုမျိုး တစ်လကျော်ကျော်ကာလလေးနဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်မှုရှိသလိုမျိုး
သူ့အပေါ်မှာလည်း ဒီလိုနှောင်တွယ်မှုမျိုး မင်းလုပ်ပြီးနေပြီလား။ ပြီး
တော့... ပြီးတော့ ရင်ထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်များချစ်သွားပြီ
လားကွယ်။

“သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်မှ ရင်းနှီးနေပြီလို့ပြောလားဟင်”

“အဲဒီလိုတော့မပြောဘူးသားရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လေးဘက်
ကတော့ သမီးလေးကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိပြီး စေ့စပ်ပွဲကို လုပ်တော့မှာလို့

တော့ ဒေါ်လေးကိုပြောဖူးတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူမဘက်က အဲဒီဆရာဝန် ဘက်ကို ယိုင်သွားခြင်းမရှိသေးလို့ပေါ့နော်။ စိတ်မဝင်စားလို့လည်း ဒီလို ဖွင့်ပြောတာပေါ့။ ဟုတ်ပါ့မလား... အခုလို သူ့ဆီကနေ နှုတ်ဆက် ခွင့်မတောင်းဘဲ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။

ဟိုလူကိုပဲ သူ့ထက် သံယောဇဉ်ပိုသာနေလို့များလား။ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ရဘူးနော်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရဘူး။ မင်းအပေါ် ကိုယ်ဘယ်လို စိတ်မျိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုပဲ မယုံကြည်လို့များလား။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းယုံကြည်တဲ့အထိ သက်သေတွေ အမျိုးမျိုးပြပါမယ် ရွှေပါ။ ကိုယ် ရှာလို့တွေ့တဲ့အထိ စောင့်နေပါလို့ပြောပါရစေလား။ ကိုယ်အနီးမှ ပျောက် သွားခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးရယ်။

“ဘယ်လို! ဘာပြောလိုက်တယ်၊ သက်ပျိုး”

“မနေ့က ငါတို့ဘောင်းဘီသွားဝယ်ကြတဲ့ plaza မှာ သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ပြောတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ... အမရာရော သူ့အစ်မပါ ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ ဘုရားဖူးခရီး ပါသွားကြတာက”

“မင်းမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ငါက သေချာအောင်ကြည့် ပြီးမှပြောလိုက်တာ။ အမရာမှအမရာပဲ။ ဘယ်လိုမှ မျက်စိမှားစရာမရှိ ဘူး... သူ့ထားနေကျ ဆံပင်နှစ်ဖက်မြင့်မြင့် စည်းထားတာရယ်။ ဘလောက်စိပ်နန်းရောင်လေးနဲ့ အောက်က လုံချည်က အနက်ခဲမှာပန်း ချောင် sport လေးတွေပါတဲ့ အပျော့သားကို ဝတ်ထားတာ။ ဘယ်လို မှားနိုင်ဘူး”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ခရီးက ပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် သူ့ဆီကို အန်တီသက် Phone ဆက်မှာပေါ့။ ဒီသတင်း သူ့ကိုပိုမို သေချာပြောထားတာလေ။ အခုတော့ သက်ပျိုးတစ်ယောက် အမရာကို ဘယ်လိုများ ခြုံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာတဲ့လဲ။

“မနေ့က တို့ငါးယောက်အုပ်စု အတူသွားကြတာပါ။ သူ့ကို ငါ တွေ့ဘဲနဲ့ မင်း ဘယ်လိုများ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

သက်ပျိုးက အခန်းထဲမှာ တခြားဆရာဝန်တွေပါ ရှိနေတာမို့ မပြောချင်ပုံဖြင့် သူ့ကို အပြင်ဘက် corridor ဆီ မျက်စိပြ ခေါ်ထုတ် ထား၏။ ဘာများအရေးကြီးနေပုံပါလိမ့်။

“ဖိုးသစ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း စိတ်အေးအေးထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ငါကြံစဉ်ပါရစေ”

“ဘာလဲကွ... ငါက ဘာကိုစိတ်အေးရမှာလဲ။ မင်းစကားအရင်းမရှိအဖျားမရှိကြီး”

သက်မှူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကံက သူ့လက်မောင်းကို ခနဲခိုက်လိုက်လေ၏။ ဒါ နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့သဘောမျိုးလေလား။

“ငါတော့ မင်းရဲ့အမရာဆီမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ယူဆထားဖိုးသစ်”

“ဘာ!”

ရင်ထဲဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းတွေပူထူသွားရလေ၏။ ဟန်ဆောင်မဖြစ်နိုင်တာ။ အမရာမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလို့ သူ့စကားပြောစဉ်ထဲက ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့တာလေ။ အခုမှ ဘယ်ကနေဘယ်လို အမရာမှာ သူဆိုတာက ထွက်လာခဲ့တာတဲ့လဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က ငါတို့ Escalator ပေါ်တက်တော့ အဆင်းလှေကားမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဆင်းလာတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အေး၊ ငါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ယူဆပြီး သေချာအောင် လည်နှိုးတဲ့အထိ ကြည့်ခဲ့တာကွ။ အမရာမှအမရာအစစ်၊ လုံးဝရေမရောဘူး။ ငါတို့ကိုမြင်မှာစိုးလို့ သူ့လူရဲ့ကိုယ်နဲ့ကွယ်ပြီး ဆင်းလာတာ”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ”

“ငါလည်း မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ၊ မင်းအတွက် ဆုတောင်းပါတယ်နဲ့သစ်၊ ငါလိမ်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်း ယုံပေးပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အင်မတန်လိုက်ဖက်လွန်းလို့ သူ့ကိုတောင် ငါ ခြောက်ခဲ့သေးတာပါ”

“သူတို့... သူတို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွဲသွားတာလဲ”

“အဲဒီလူရဲ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကြီးဆုပ်ကိုင်ထားတာ။ နှုတ်နာကိုလည်း အဲဒီလူလက်မောင်းမှာ ငါတို့မမြင်အောင် ဝှက်သွားတာပဲ။ သူ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ ငါနှုတ်ဆက်ဖို့ပြင်တဲ့ကိစ္စကို လက်ခံလို့ရတာပဲ”

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားသည့်အထိပင်။ ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာပါလဲ အမရာ။ ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တာအတိုင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ချစ်သူမရှိဘူးလို့ထင်ခဲ့သမျှ အကုန်

သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလားကွယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ”

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ဆေးရုံနံရံထက် မှီချလိုက်တဲ့ က အားမရှိတော့သည့်နှယ်။ အမရာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့ သံသယစိတ် လေးကတောင်မှ ကိုယ့်ဆီမှာ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့သလို ခံစားနေရရင် မင်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုယ် သွက်သွက်ခါ ရူးသွားလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“သေချာအောင် သူ့ကိုမေးကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ သူငယ် ချင်။ ငါလည်း မင်းနဲ့ထပ်တူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ဖိုးသစ်ရာ။ ဒီသတင်းသို့မဟုတ် မပြောချင်ပေမယ့် ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောရတာ ပါ။ မနေ့က ဆိုင်မှာတင် ငါတို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာကို။ စောစောစီးစီး အမင်္ဂလာများ ဖြစ်သွားပြီလား”

အမင်္ဂလာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း အမရာက မိဘတွေမသိအောင် သူမချစ်သူနောက်လိုက်သွားမယ့် မိန်းမလိုက်မျိုးလေးမှမဟုတ်တာထဲ အထူးသဖြင့် ဘုရားဖူးထွက်တယ်အကြောင်းပြပြီး ဒီလိုကိစ္စမျိုးကိုမလုပ် ဝံ့ပါဘူးနော်။

“ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူရှိနိုင်တာပဲ ဖိုးသစ်ရာ။ နားလည်ပေးလိုက်”

“မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်အောင်တော့ လူကြီးတွေက စိစဉ်ပေးမှာပါပဲ။ စိတ်ကိုလျှော့ထားလိုက်ပါ”

သက်မှူးက သူ့ပခုံးကို ခပ်နာနာလေးညှစ်ကာ အားပေးလိုက် လေ၏။ မဖြစ်ရပါဘူး မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြား သူစိမ်းတစ်ယောက်ယောက်က ရသွားမှားဖျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး အမရာ။ လောဘကြီးတယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ ကိုယ်သာလျှင် မင်းဆီက ဘာမဆို နိုင်ဆိုင်ချင်တာအမှန်ပါလေ။

“Phone မြည်နေပြီ ကိုင်လိုက်ဦး”

Duty coat အိတ်ကပ်ထဲမှ Hand Phone ကိုထုတ်ယူ၍ နှုတ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှပြောတာကိုသာ အာရုံစိုက်နားထောင်ပြီး ဘာမှ မြန်မပြောဖြစ်တဲ့အထိ ရင်မောလျက် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတော့ သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“အမရာ ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့”

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုအသိမပေးဘဲနဲ့ ပြန်ရောက်နေရတာလဲ”

“ပြန်မလာလို့ဖြစ်မလား၊ အမရာရောက်ပြီး သုံးရက်လည်းကြာ
ဆရာ သူရောက်လာတာလေ။ ပြောတော့ဖြင့် အမရာဆီ Phone ဆက်
မယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ တစ်လကျော်တဲ့အထိ တစ်ရက်မှ လူရော အသံပါ
ဆီမလာရတာလဲ. . . ပြော”

တစ်ခါမှ စကားအများကြီးမပြောပါဘဲ ပြောမိသည့်စကားတွေ
ထဲမှာ ဒေါသက ပါနေလေ၏။ အိမ်ထဲမှာ မေမေရှိနေတာကြောင့် နှစ်
အသက်သား အမရာပန်းခြံထဲမှာ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ပြောနေကြတာ
မို့

“ငါ ခရီးထွက်သွားတာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အစုံပဲ၊ ချောင်းသာ၊ ငွေဆောင်၊ ငပလီ ကမ်းခြေအစုံပေါ့”

“အတော်တရားတယ်နော်၊ အမရာကိုကျ ပစ်ချင်သလိုပစ်ထားပြီး ကဗျာက ဒီလိုလျှောက်လည်ပတ်နေတာ ကောင်းသလား။ မေမေတို့ကိုအကြောင်းပြတုန်းကလို ဘုရားဖူးပါသွားတယ်ဆိုရင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သေးတယ်၊ ခုတော့... ”

“sorry... အမရာ”

“sorry တစ်ခွန်းနဲ့ ပွဲမပြီးသေးဘူး ကဗျာ။ အမရာအပင်တွေကို မေမေကရုစိုက်ပေးတာတောင် သေမလိုဖြစ်သွားတာ ငါးပင်မကဘူး။ ထားတော့ အပင်က အမျိုးအစား ရှာကြည့်လို့ရသေးတယ်၊ အခုဟိုအိမ်မှာ အမရာတစ်ယောက်တည်း ကဗျာလူ၊ ဆူငေါက် ရိုက်မှတ် နှိပ်စက်သမျှခံပြီး အိမ်ဖော်လို သူခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ရတာတွေအတွက် ဘယ်လိုလျော်ပေးမှာလဲ... ပြော”

“လျော်ပေးရမယ်၊ နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး အမရာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အမရာရဲ့ကုန်သွားတဲ့အချိန်တွေနဲ့ ကျဆင်းရင် သိက္ခာတရားကို မလျော်ပေးနိုင်ရင် နောက်ထပ်ဒီကိုမလာပါနဲ့တော့”

“ဟယ်! အမရာရယ်၊ ညီအစ်မချင်းကို ဒီလိုစိတ်မျိုးထားစရာဘူး”

“အဲဒီစကားက အမရာပြောရမှာပါ ကဗျာရဲ့။ အမရာဘက်ကသာ ကဗျာအပေါ်မှာ ညီအစ်မလိုသဘောထားခဲ့တာပါ။ ကဗျာမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိလို့လား... ပြောပါဦး”

ကဗျာ အတော့ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါစေ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အမရာပြောတာ မှန်သင့်သလောက်မှန်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းသာသမီးချင်းအတူတူ ကဗျာမှာ ပိုပြီးကြီးတဲ့အတ္တနဲ့ မာနတွေသာ ရှိတာလေ။

“ငါ ဘယ်လိုလျော်ပေးရမလဲဟယ်”

“ခုမှတာလုပ်လို့ရပါတော့မလဲ၊ အားလုံး လွန်ပြီးကုန်ပြီ”

“ငါ သူနဲ့သွားတွေ့ပြီးပြောပေးပါ့မယ် အမရာရယ်၊ ဒီလောက်တာ့ ငါလုပ်နိုင်ပါတယ်”

ပြောအားရှိမှာပေါ့။ ကဗျာက အမရာလိုမှမဟုတ်တာကို။ ဘာပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ပြောတတ်လုပ်တတ်လွန်းလို့ သူမကို မေမေပါ အပြစ်တင်တတ်တာလေ။

“အမရာလည်း စာရေးပြီး ဝောင်းပန်သင့်သလောက်တောင်း”

ပန်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ သူ့အိမ်ပေါ်
တက်ပြီး လာလိမ်သလိုဖြစ်သွားရတာ သိပ်အားနာဖို့ကောင်းတာပဲ။
တကယ်ဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောသင့်တာ၊ အမရာ မျက်နှာပူလွန်းလို့
သူမသိအောင် ထွက်ခဲ့တာ ကဗျာရဲ့”

တကယ်လည်း မျက်နှာပူပါတာပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အမရာ
လက်ဖျားလေးကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ အစ်ကို
လေးရဲ့စကားတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အမရာ ယုံခံမှာတဲ့လဲ။ အမရာ
အပေါ် မရိုးသားဘဲ ဆန်းပြားတဲ့စိတ်ကရော၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက
ဖြစ်လာတာတဲ့လဲ အစ်ကိုလေးရယ်။

ကဗျာနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်သူမှန်းသိလို့ စတွေ့တာနဲ့ အစ်ကိုလေး
လို့ နာမည်တပ်ခေါ်ခဲ့တာတောင်မှ ဒီလိုဖြစ်ရသတဲ့လား။ အရင်လို ဦး
မောင်ရဲ့တုမ၊ ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့သမီးကြီးအဖြစ်နဲ့ မှားပြီးမြင်တဲ့အမြင်မျိုးခဲ
ဆက်ရှိပါတော့လား အစ်ကိုလေးရယ်။

အိမ်အလုပ်သမလေးနဲ့ အိမ်ကြီးရှင်ရဲ့သားဆိုတဲ့အဆင့်အတန်း
က အမရာနဲ့ အစ်ကိုလေးကို သတိမဟာတံတိုင်းကြီး ကာဆီးထားပေး
ထားမှာပါ။ အဲဒီအတားအဆီးကို ဘာလို့ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
တာတဲ့လဲရှင်။

“မမလေး”

“ရှင်”

“မမလေးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို မမသက် ခေါ်နေပါ
တယ်”

ကိုသောင်းစကားကြောင့် ကဗျာနှင့်အမရာနှစ်ယောက်သား တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။

ဘုရားရေ! အမရာတို့ပြဿနာကိုများ မေမေရိပ်မိသွားပြီလား။

“သွားရအောင်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ အန်တီသက်၊ ငါတို့စကားများတာကို
သိသွားပြီထင်တယ်”

“သိမှာတော့ ရင်ဆိုင်ဝန်ခံရုံပေါ့ ကဗျာ၊ ဘာကိုကြောက်နေရမှာ
လဲ၊ ဘယ်သူမပြုမိမိမှာတဲ့ လာ”

အမရာက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသည့် ကဗျာလက်ကိုဆွဲ
တာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေက ဧည့်ခန်းရှိခုံမှာ စကားပြော
ရန် အသင့်စောင့်နေချေပြီ။

“ကဲ၊ လာပါ မရွှေ့ချာနှစ်ယောက်၊ မအေကို ဘယ်လိုဆင်ခြေ
ပေးရမလဲဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားပြီးလောက်ရောပေါ့နော်၊ ထိုင်ကြ”

နှစ်ယောက်သား ကုန်ကုန်လေးဖြင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ခဲ့မှာ အထူး ထိုင်လိုက်မိကြလေသည်။ ကဲ၊ မပြောလား၊ စလုပ်ကတည်းက သမား သမတ်မကျမှတော့ နောက်ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းလို့ရပါတော့မလဲလော့

“ပြောကြစမ်း၊ သမီးတို့အသက် ဘယ်နှစ်ရှိပြီလဲ”

“(၂၂)နှစ်ပါ မေမေ”

“ကဗျာက နှစ်လစွန်းပါပြီ အန်တီသက်”

“အေး၊ အဲဒီအသက်လက်တောင့်လေးက ဒီလိုဉာဏ်နိဉာဏ် နက်တွေထွက်လာတာ အံ့ပါရဲ့။ ပြောစမ်း၊ အဲဒါဘယ်သူ့အကြံလဲ”

“ကဗျာပါ အန်တီသက်”

“အမရာလည်း အတူတူပါမေမေ”

“ကိုယ့်အပြစ်ကျတော့ ကိုယ်သိသားပဲ။ နေပါဦး၊ ဘုရားဖူးသွား တယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြတာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ကံကြီးထိုက်မှာ နည်းနည်းပါးပါးလေးမှ မကြောက်ကြဘူးလားဟင်”

“ကြောက်ပါတယ်အန်တီ၊ ကျောင်းက ဘုရားဖူးသွားကြတာ တကယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမပြီးသေးတဲ့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ပဲ သွားကြတာပါ။ ကဗျာတို့ဘွဲ့ရတွေကို လိုက်ရင်လည်း ရတယ်ဆို ပြောတာပါအန်တီ၊ တီချယ်ကတော့ တကယ်ခေါ်ပါတယ်”

“တကယ်ပဲ တစ်လကြာတဲ့ခရီးမဟုတ်ဘူးမှတ်လား”

“(၁၀)ရက်ပဲကြာတာပါ အန်တီ၊ ပုဂံညောင်ဦးဘုရားအစုံပဲ ဖူး ကြတာမို့ပါ”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို အန်တီ သိရတာပဲ။ ဘယ်နှယ် နင်တို့ကလေးတွေကို အန်တီတို့လိုမိဘတွေက သွားချင်ရာသွားဆိုပြီး ထွတ်ထားပေးမယ် ထင်ထားသလားဟင်”

နှစ်ယောက်သား ဇက်လေးတွေ ပုသွားရပါ၏။ အလိုလေး၊ အစ် တို့လေး ဆူတုန်းကဆို နဖူးကို တစ်ချက်တည်းထုလိုက်တာနဲ့ ပြီးသွား ချောမဟုတ်လား။ အခုလို ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ခိုင်းထားပြီး နားပူတဲ့ အတွက် အမရာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ အခုပဲကြည့်။ အမရာ အကြောက် ဆုံးကိုမှ ရင်ဆိုင်နေရတာလေ။

“သမီးတို့တီချယ်ဆီကို Phone ဆက်ကြည့်တော့ နှစ်ယောက် စလုံး ပါမသွားမှန်းသိတာ။ မေမေ စိတ် ဘယ်လောက်ပူသွားတယ် ဆင်သလဲ။ တီချယ်ဒေါ်နှင်းနုက ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးအတူတူ ဆင်နေရာရာကို သွားတာဖြစ်မယ်။ အချိန်တန်ပြန်လာမှာ စိတ်မပူနဲ့ ခြာပေမယ့် ပူတာက ပူရတာပဲ”

မေမေက ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍ ပြောနေတာမို့ မေမေ့ရင်

တွင်းအပူကို အမရာ မြင်နိုင်ပါသည်လေ။ မွေးထားတဲ့သမီးအတွက် မိခင်အဘယ်မျှရင်ပူအောင် လုပ်မိပြီလဲ။ အမရာတော့ ငရဲတွေ အကြီးကြီးကြီးပါရောလား။

“ကမ်းခြေတွေ တော်တော်နဲ့ပြီး... တော်တော်ပူပျော်ခဲ့ရဲ့လား သမီးကဗျာ”

“ရှင်! ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသက်”

“ကဗျာကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ကမ်းခြေပါသွား သတင်းကို သုံးရက်အကြာမှာ မေမေ ကြားခဲ့တာနဲ့ ထားတော့ သမီးက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

မေးချေပြီကော၊ အပျော်ခရီးသွားခဲ့တဲ့ကဗျာက အကြောင်း ချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ အဆုလွတ်သွားလေပြီ။ ဒါဆို ရှိသမျှအကြောင်း အမရာတစ်ယောက်တည်း ခံရတော့မှာပါလား။

“အမရာ ရန်ကုန်မှာပဲရှိတာပါ မေမေ”

“ရန်ကုန်ဘယ်နေရာ ဘယ်သူ့အိမ်မှာလဲ၊ တိတိကျကျပြော”

“()လမ်းက အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်ုပ်! ကိုဝေယံပိုင်တို့အိမ်မှာပါ မေမေ”

“ဝေယံပိုင်... ဝေယံပိုင်ဆိုတာက”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသက်၊ ကဗျာနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်ကောင်လေး ြ”

“ကောင်းတယ်... အစ်မနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့် ကောင်လေးအိမ်မှာ သမီးက တစ်လကျော်ကျော် ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“ကဗျာကြောင့်ပါ အန်တီ၊ အမရာကို မဆွဲပါနဲ့။ ကဗျာ သွား နေခိုင်းလို့ သွားနေတာပါ။ အမရာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“တော်ပြီတော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ အိမ်မှာမရှိတဲ့အလုပ် တွေကို နှစ်ယောက်စလုံးလုပ်ခဲ့တာ သိကြရဲ့လား”

မေမေက နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်မလက်ခလယ်ဖြင့်ဖိလျက် ပြောလိုက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားရလေသည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာမရှိမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဒီအလုပ်ကို အမရာ ဘာကြောင့်များလုပ် ခဲ့တာပါလိမ့်။

ဒီပြဿနာကို ပေါ့ပေါ့လေးသဘောထားမိခဲ့တာ မှားပါပေါ့လား။ မေမေ ဤမျှအလေးအနက်ထားပြီး စုံစမ်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ရာကအစ ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် အပြီးသတ်သွားမယ့်အဆုံးအထိ ဒီလိုတွေဖြစ် ထားမယ်ဆိုတာကို အမရာ ဘယ်လိုကြောင့် သေသေချာချာလေးလေး ဆက်နက် မစဉ်းစားခဲ့မိတာပါလိမ့်နော်။

“ဟင်း...ကဲ၊ ကဗျာပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

“အန်တီ”

“နောက်ကို အန်တီသမီးကို အခုလို နာမည်အမည်းစက်ထင်အောင်လုပ်ဖို့ကြံရင် သမီးလေးလေးရဲ့ခြံရံကိုတောင် မနင်းမိပါစေဖို့အတွက် အန်တီပြောချင်တယ်။ ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ ကဗျာ ဒီဇိုင်းကို သမီးမိဘတွေဆီ အန်တီမတိုင်ပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အခြားရိုတာမှန်ပေမယ့် အမရာအပြစ်က ပိုပြီးကြီးလေးတယ်လို့ယူဆပြီး အန်တီသမီးကိုပဲ အန်တီ ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

ကဗျာက အမရာလက်ဖမိုးကို တစ်ချက်ညှစ်ကာ အသာလေးထဲသွားလေတော့၏။ နာမည် အမည်းစက်ထင်တာတဲ့လား။

ဘုရားရေ! အမရာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုပါပဲလား။

“အမရာ”

“ရှင်၊ မေမေ”

“မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဆိုတာ အသက်ထက် အရေးကြီးတာ ပိုပြီးအဓိကကျတယ်သမီးရဲ့။ မေမေ့သမီးက ကိုယ်နဲ့သွေးမထော်သားမစပ် ဘာမှမပတ်သက်တဲ့သူမိန်းမတစ်ယောက်အိမ်မှာ ရက်စက်စေမိတာမျိုး

နာမည် သွားနေခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့သွားခဲ့ပြီး သမီးတစ်သက် လူဖြစ်ရှုံးပြီဆိုတာကို နည်းနည်းမှမတွေ့ခဲ့ဘူးလားလို့ထင်

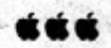
ခေါင်းထဲ မိုက်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားဘုရား... အမရာအပြစ်ကြောင့် မှုတ်မှုတ် ကြီးမားနေလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားတာလေ။

“မေမေ၊ ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို မျက်နှာဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“မေမေ... မေမေ”

“မေမေ သိပ်ရှက်တယ်။ သမီးကို အဖြူစင်ဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံး ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သမျှ ဒီတစ်လပိုင်းလေးနဲ့ ဒီလို ရိုက်ချိုးပြရက်ရစေမယ်လို့”

မေမေ့ပေါင်ထက်မှာ အမရာ မျက်နှာအင်လိုက်မိပါတော့၏။ ပါးခြင်ထက် စီးကျသွားသည့်မျက်ရည်နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်လာမည်က 'နောင်တ' တဲ့လေ။

အခန်း (၂၀)

“မမလေး လာပါတယ်”

ကုမ္ပဏီက စောစောပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားလိုက်ရသည့်
အသံက သူ့အတွက် မဂ်လာပါပဲလား။ ရှုပ်ကြယ်သီးဖြုတ်နေရင်းမှ
အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆင်းလာခဲ့မိလေသည်။ ကဗျာတုံး၊ ကဗျာနဲ့တွေ့
ဆုံ ချွေ့ဝါသတင်းကို သူရနိုင်တော့မှာလေ။

ညဉ့်ခန်းဆီရောက်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့် ကဗျာ ဖျတ်ခနဲမတ်
ဆီရပ်လိုက်မိပါ၏။ ဘေးနားလာရပ်လိုက်သည့် အမျိုးသားလေးကို
အညွှန်ရစဉ် ရင်ဘတ်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်လေသည်။

အလို! ထူးဆန်းလေစွ။

“ကဗျာ၊ ဆောင်းကဗျာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ရွှေဝါရော ဟင်၊ ရွှေဝါဘယ်မှာလဲ၊ ပါမလာဘူးလား”

မျက်ဝန်းညှို့တို့က ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေလျက် အလောတကြီးမေးနေသည့် မထူမပါးနှုတ်ခမ်းအစုံကို အငေးသားကြည့်နေမိလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ဒါကဗျာနဲ့သဘောတူထားတဲ့ သတို့သားလောင်းလေးတဲ့လေ။ အပေါ်နှစ်ကြယ်သီးသုံးလုံးကို ဖြုတ်ထားလျက်နဲ့ ကပိုကရိုဖြစ်နေတဲ့ပုံစံလေးတောင် အဘယ်မျှကြည့်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ဟင်၊ ရွှေဝါရောလို့”

“ရွှေဝါဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ကိုယ်မေးရမယ့်မေးခွန်းပါ ကဗျာရဲ့။ ကိုယ်မေးနေတာကဗျာညီမလေးရွှေဝါကိုပြောနေတာပါ”

ကြည့်စမ်း! ကဗျာတစ်ယောက်လုံး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေပါလျက် လူကိုသတိမထား။ အမရာကိုမှ တတွတ်တွတ်မေးနေရတယ်လို့ သူ့ပတ်သက်ရမယ့်ကဗျာကို အသိအမှန်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့လား။

“သူ့နာမည် ရွှေဝါမဟုတ်ပါဘူး။ အမရာပါ”

“အမရာ၊ ကိုယ် မသိဘူးကွာ။ ရွှေဝါလို့ပဲသိတာ။ ရွှေဝါ

မှာနေတာလဲဆိုတာ ကိုယ်သိရမဖြစ်ပယ် ကဗျာ။ အဲဒါ ကိုယ့်အတွက် သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ”

ခက်တော့နေပါပြီ။ အမရာကို ဒီမှာလာထားလိုက်မိတာ အမှားကြီးမှားပါပေါ့လား။ မနေ့က အန်တီသက် ဆုတုနံ့ကတောင် ဒီလောက် ဖခံစားမိတာအမှန်ပါပဲ။ သူပြောနေတဲ့စကားတွေကမှ ကဗျာရင်ကို စူးစိုက်နာကျင်စေသည့် ဆူးချွန်မြားတွေနယ်လေ။

“ပိုင်နဲ့ ကဗျာကိုမှ လူကြီးတွေက သဘောတူထားတာပါ။ ဒါနဲ့ များ ကဗျာကိုအသိအမှတ်ပြုပုံတစ်စက်ကလေးမှမပြတ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အမရာကိုပဲ တတွတ်တွတ်မေးနေတာလဲ”

“မှန်တယ်လေ။ အဲဒါ ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့မင်းမိဘတွေ စီစဉ်ပေးမယ့်အစီအစဉ်ပဲ ဆောင်းကဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ်နဲ့ရွှေဝါကို ဆုံဆုံအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်တာ မင်းအသိဆုံးပဲလေ”

“အဲဒါ... အဲဒါ ကဗျာ ဒီမှာလာမနေချင်လို့ အမရာကို ခဏလာထားခဲ့မိတာပါ။ ပိုင်... ပိုင်ပြောသလိုမဟုတ်ရပါဘူး”

“မျက်စိမှိတ် မငြင်းချင်ပါနဲ့ ဆောင်းကဗျာ။ မင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုညာရင်တောင် ကိုယ့်နဲ့လုံးသားကိုတော့ မညာသင့်ပါဘူး။ နှစ်ရှည်လများ မေ့မရနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ဦးကို တမ်းတစိတ်

တွေကို ဖြေသာပေးနိုင်တဲ့ရွှေဝါကို ရက်တွေကြာလာတဲ့အမျှ တစ်စေ
တွယ်တာလာမိတဲ့ ကိုယ့်သံယောဇဉ်တွေကို ငဲ့ညှာထောက်ထားပေးပါ”

ညာတာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကဗျာတို့ညီအစ်မ
ညာမိခဲ့ရင်တောင် ဒီလိုနဲ့လုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ညာတဲ့အညာမျိုးတော့ ဘယ်
လုပ်ခုံ့ပါ့မလဲကွယ်။ ထင်ရက်ရတယ်လို့ ပိုင်ရယ်။

“ကဗျာ... ကဗျာ၊ မညာရပါဘူး ပိုင်ရယ်”

“ဒါ ညာတာမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ရောက်နေတဲ့ညီမလေးပါလို့ သူသာပြောခဲ့ရင် ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ တစ်
မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းကောင်းပြောင်းနိုင်ပေမယ့် သနားမိရာကစတဲ့ကြီးက
ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေတာ ဖြည့်လို့မရတော့ဘူးကွ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီလောက်ရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အမေ့
အပေါ် ပိုင် ဒီလိုစိတ်ထားစရာလား။ ကဗျာမယ့်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူက ခေါင်းခါပြီး မျက်ရည်ကျလာသည့်ကဗျာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်
နေလေ၏။ မမျှတဘူးနော်။ အမေ့ထက်စာလျှင် ကဗျာက ပိုခေတ်မီ
ပြီး ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အလှတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံပါလျက်နဲ့ မြင်မြင်ချင်
ချစ်တဲ့အချစ်က ကဗျာအပေါ် ဘာကြောင့်မရှိရတာပါလိမ့်။

မနာလိုခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လေးလေးအဆီ

ဒါပါ။ မနာလိုမရှုမိသလိုမျိုး အမေ့အပေါ်မှာလည်း အဲဒီစိတ်ထားကို
တဗျာက ထားခဲ့မိတာလေ။ အစစအရာရာပြည့်စုံပါလျက်နဲ့ အမေ့ရိုင်
ဆိုင်သမျှအရာဝတ္ထုတိုင်းကို လိုချင်စိတ်နဲ့အမြဲတမ်းတောင်းခဲ့မိတာပါ။

အဲဒီလိုတောင်းတိုင်းလည်း ဘယ်သောအခါမှငြင်းခဲ့တာမျိုးမရှိ
ဘဲ အမြဲရှေ့ရှေ့ရှုရှု ဝယ်ပေးခဲ့တာချည်းတာပဲ။ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ
မက်မက်မောမောဝယ်တိုင်း အမေ့ကိုယူမလားဟု တစ်ခါမှမမေးဖြစ်
ခဲ့။ အဲဒီလိုပဲ ကဗျာဟာ ကိုယ့်ဖို့တစ်ခုတည်းကိုသာသိခဲ့မိတဲ့ ကောင်မ
လေးပါလေ။

အခုတော့ အခုတော့ ကဗျာနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့သူက ကဗျာမဟုတ်
ဘဲအမေ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်နေရတယ်လို့။

“မင်းယုံတာမယုံတာကို ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး... ဆောင်းကဗျာ
ကိုယ်က ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုပဲ ဦးစားပေးတဲ့လူပါ။ ဒီလိုပဲ ဒဏ်ရာရဖူး
တဲ့ ဒီသားကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားခဲ့တဲ့ ကိုယ့်မိတာတွေလည်း ကိုယ့်
အဘဘကို ဦးစားပေးရွေးချယ်စေမှာအမှန်ပဲ။ ကိုယ်အသေချာဆုံးပြော
ဆိုက်မယ် ကဗျာ။ ဒီလောကမှာ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဟာ
အသေပဲဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်ဆိုတာ မင်းသိသွားလိုက်ပါ။ ဒါပါပဲ”

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် သူ့အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်ခဲ့

မိပါသည်။ 'အလိုကြီး အရနည်း' ဆိုတဲ့စကားကို ကျောင်းဝယ်တုန်းက သိခဲ့ဖူးပါလျက် ဘာကြောင့်မယ့်ခဲ့မိပါလိမ့်။ လက်တွေ့မှာ ကျောင်းလိုချင်တဲ့ သူ့ချစ်ခြင်းတို့ကို ဖြူတစ်မှုန်စာလေးတောင်မှ မရနိုင်တော့ပါလား။

ကျောပေးထားပါလျက် မျက်နှာတွေပူနေတာ အမှန်ပါပဲ။ အနာစိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်တို့အတူ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲမယ့် အမေ့ရှုမှုကို ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တောင်လာခဲ့ပြီလေ။

'အမည်းစက်' တဲ့။ စွန်းထင်သွားတဲ့နာမည်တစ်ခုကို ဘာနဲ့ ကွယ်လို့ရပါတော့မလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအပြစ်တင်ပြီး ကိုယ်စိတ် ကိုယ်ပြန်ညှင်းဆဲနေခြင်းရဲ့အဆုံးမှာ ခပ်ပါးပါးလေးသာ ကျန်တော့တဲ့ ကိုယ်က လေအဝေ့ ယိုင်လဲတော့မည့်နယ်။

"နေလို့ကောင်းရဲ့လား အမရာ"

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ကရုဏာမေးခွန်းလေလား။ အသေ

နှုတ်ဖြင့်ပြန်မဖြေမိဘဲ ခေါင်းကိုသာ အသာအယာညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ သူ့ပြင်ပိုမလား။ အမရာကိုတော့ ကြည့်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။

စကားနည်းကြသူတွေပီပီ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေတာနဲ့ သစ်ခွံခြံလေးထဲမှာ အေးစိန်နေပြီး ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသံကိုသာ ကြားနေရတာလေ။ မေမေသွားခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူ့နောက်မှာ ပါလာခဲ့ရသလို သူမေးသမျှ မကွယ်မငှက် မထိန်ချိန်ဖို့ကို အထပ်ထပ်အခါခါ မေမေ သတိပေးလိုက်တာကြောင့် ပြန်ဖြေဖို့အသင့်ပါပဲ။

"ခရီးထွက်ခဲ့ရတာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လားဟင်"

တမင်ဟန်ဆောင်ပြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းလေလား။ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းကာ သက်မကို ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိအံ့။ 'မညာနဲ့' တဲ့။ 'ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မယ့် သတို့သားလောင်းအပေါ် လိပ်ညှာမိရင် တစ်သက်လုံး ပြင်လို့မရတဲ့အမှားမျိုးဖြစ်မယ်' လို့ အတန်တန် ပြောထားသည့်မေမေစကားသံတို့က နားထဲမှာ အခါခါကြားနေရလေ၏။

မေမေ... အမရာကို ဒီဒေါက်တာ တန်ဖိုးမထားမှား လွယ်လင့်တကူ စွန့်ခွာသွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေသတဲ့လေ။ မတန်ဘူးလို့ ယူဆသွားလေမလား။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ အမရာ

ခြေရာတွေကို လိုက်ဖျက်ပစ်လိုရတာမှမဟုတ်တာဘဲ။

“အမရာ ခရီးမထွက်ခဲ့ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အသိတစ်ယောက် အိမ်မှာ သွားနေခဲ့မိတာပါ”

‘ဘယ်သူ့အိမ်မှာလဲ’ လို့ သူမေးလေမလားဟု စောင့်နေပေမယ့် သူထံမှာ မေးခွန်းထွက်မလားပါ။ အမရာဖြေရကျပ်စေမယ့်မေးခွန်းတွေ မေးလာမယ်ထင်ထားပေမယ့် အဲဒီလိုမေးခွန်းတွေ တစ်ခွန်းမှထွက် မလားပါလား။

“ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းအုပ်စု Plaza ကို ရောက်ခဲ့တယ် အမရာ”

စကားကိုမဆက်ဘဲ နောက်နားမှာရပ်နေရာမှ အမရာညာဘက်ဘေးမှာ ရပ်လာသည့်သူ့ကိုမကြည့်ဖြစ်။ မျက်လွှာချထားမိသည့်အကြည့်က သူ့က ခြေဖိုဖြူဖြူနှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်ဆီမှာသာ။ အမရာ နဲ့မတူမတန်ဘူးဆိုရင်တော့ အမရာက သူ့စီးထားတဲ့ဖိနပ်လေးလောက်တောင် အသုံးမဝင် တန်ဖိုးကင်းမဲ့သွားရမှာပါလေ။

“ကိုယ်တို့အုပ်စုကိုတွေ့ရဲ့သားနဲ့ အမရာ ဘာလို့နှုတ်မဆက်တာလဲလို့ သက်မှူကတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြောသေးတယ်”
သေချာတာပေါ့၊ အမရာတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာသက်မှူ

လွင် တကယ်တွေ့ခဲ့တာပဲ။ မညာတတ်ပီသစွာပြောတတ်တဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို အမရာ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိလေ၏။ တကယ်ဆို ‘အမရာနဲ့အတူ တွဲလာတာ ဘယ်သူလဲ’ လို့ ခွဲတိုးမေးရင် ရပါလျက် နိုင်းမည်ယူဆသည့် ကောင်းလုံးတို့ သူ မရွေးချယ်ပါလေ။

“ကိုယ်ကတော့ သက်မှူ၊ မျက်စိမှားတာလို့ပဲပြောလိုက်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မမှားပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာသက်မှူလွင် အမရာကိုမြင်လိုက်တာ အမှန်ပါပဲ”

“ဒါဆို တကယ်ပေါ့”

တီးတိုးရေရွတ်သံက သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့်နယ် တိုးတိုးရယ်သာ။ သံသယဆိုတာ ဝင်လာခဲ့ရင် ညှိနှိုင်းလို့မရနိုင်တဲ့ပြဿနာတွေ ဝင်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဒီအခြေအနေမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်မိရဲ့။

“အမရာကို... အမရာကို လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြီး ဆွဲလိုက်တာအမှန်ပေါ့။ ကိုယ် ယုံတောင်မယုံဘူး”

ဟုတ်ပါတယ်။ အမရာက... အမရာက ဒေါက်တာ မယုံသင့်တဲ့ကောင်မလေး ဖြစ်နေခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ ဖြစ်တင် ရှုံ့ချလိုက်ရင်လည်း ခြေမယ့်အခြေအနေမျိုးပါလေ။

“သက်မှူးက ပြောတယ်”

အသံက တိမ်ဝင်သွားလေ၏။ စွပ်စွဲဖို့စကားလုံးတွေ စီနေပြီလား။ သက်ပြင်းရှိုက်သံက ကျယ်လောင်တာမို့ အမရာပင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အမရာမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ပြောတာ ကိုယ် ယုံတောင်မယုံခဲ့ဘူး။ ကိုယ်မေးတုန်းက...”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်!”

“အမရာနဲ့တွေ့တွေ့လိုက်တာ အမရာချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ အဲဒါ ကဗျာနဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်သူပါ။ ကဗျာ သွားထားတာမို့ လူ့စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေကို ကုလုပ်ပေးဖို့ အစ်ကိုလေးတို့အိမ်မှာ အမရာ သွားနေနေတာပါ။ အဲဒါ အမရာချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး”

“အမရာရယ်”

ဖြေရှင်းချက်နောက်မှာ ပါးပြင်ထက် ဝေါက်ခနဲကျသွားသည့် မျက်ရည်ကို ဖျတ်ခနဲသုတ်လိုက်မိစဉ် သူက အမရာကို အသာဆွဲဖက်လိုက်လေ၏။ သိမ်ငယ် ရှက်ရွံ့ခြင်းက သိက္ခာတရားကို လှုံ့အားလွှမ်းခြုံပေးနိုင်ပါ့မလား။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ အမရာမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုရုံနဲ့ ကျန်ဘာတွေ ကိုယ် မသိချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ အမရာကို အမြဲ ဘမ်းယုံနေခဲ့တာ အမှန်ပါ ကလေးရယ်”

ကျေးဇူးပါပဲ၊ အမရာလည်း အမရာကို ယုံပေးတဲ့ဒေါက်တာ့ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်တာ အမှန်ပါရှင်။

အခန်း (၂၁)

"ပိုင်၊ ရွှေငါ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ ရွှေငါ့ကိုပဲလက်ထပ်ပါရစေ၊ ဖေဖေ
မေမေ"

"ငါ့သားကတော့ကွာ၊ ဖအေနဲ့မအေ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပူ
ဆတာက အဆန်းတကြယ်ပဲ"

ဖေဖေနဲ့မေမေကို ညနေစာစားရန် အောက်ဆင်းလာရင်း ပြော
တိုက်မိ၏။ စကားက ကပေါက်တိကပေါက်ချာဖြစ်နေတာကိုး။

"ရွှေငါဆိုတာ ဘယ်သူလဲသားရဲ့။ မေမေ့ကိုပြောပါဦး"

မေမေခါးကို အနောက်မှသိုင်းဖက်ထားလိုက်မိ၏။ လိုချင်တာ
အောင် ဒီလို ပွတ်သီးပွတ်သပ်အမှုအရာမျိုးလုပ်တတ်တာ ငယ်ငယ်

ကတည်းက သူ့အကျင့်ပါလေ။

“ရွှေဝါဆိုတာ ဆောင်းကဗျာရဲ့ညီမလေးပါ မေမေ။ ဒီအိမ်မှာ လာနေသွားတဲ့ကောင်မလေးပါ”

“ဘယ်လို၊ ဒီမှာလာနေသွားတာ ကဗျာမဟုတ်ဘူးလား သားရဲ့။ မေမေတို့ကို ဆွေတို့က ကဗျာကိုပို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာလေ။ ဘယ်နှယ် ရွှေဝါဖြစ်နေရတာလဲ”

“နေပါဦး မူရဲ့။ မောင်မောင့်သမီးနာမည်က ရွှေဝါ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်းဆန်းလေးပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ အမရာမောင်လေ”

“ပိုင်ပြောတာလည်း အဲဒီအမရာကိုပဲပြောတာပါ မေမေ”

“ပုဒွေ့! ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးသားရဲ့။ အမရာကို သတ်ခဲ့ ကိုမောင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့စေ့စပ်တော့မယ်လို့ အရင်ပြောထားတာ။ ဒါကြောင့် မေမေတို့က သားကို ကဗျာနဲ့ပေးစားမယ်ဆိုပြီး အဆုံး ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလို့ရအောင် ဒီလိုစီစဉ်ပေးခဲ့တာလေ”

“အခုလည်း အရင်ဆောင်ပေးလို့ရတာပဲမေမေ။ ပိုင်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ပဲ ပေးစားလှည့်ပါနော်”

ထမင်းစားခါနီး ဂျီကျုဂျစ်တိုက်နေသည့်သူ့ကို ဖေဖေ မကြည့်

လို့ကြည့်လိုက်လေ၏။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အချစ်က မီးစနဲ့တူရိုးမှန် နှင့် သူ့ရင်ထဲ မီးဖြိုက်ခံရသလို ပူလောင်နေတာအမှန်ပင်ကို။

“မင်းသားကတော့ကွာ၊ ဟိုကောင်မလေး မြဲနင်းဆီတုန်းက ညည်း အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး အခုတစ်ခါ လာပြန်ပြီ”

“ဖေဖေကလည်း ပိုင်၊ ရွှေဝါကို တကယ်ချစ်လို့ပါဆိုနေ”

“မင်းဟာက ယုံချင်စရာကို။ အချစ်ကလည်း ချစ်၊ ချစ်နိုင်လွန်း”

“မေ့”

“ကဲပါ သားရယ်၊ ထိုင်ဦး”

ညှော်ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ ခရီးက ပြန်ရောက်ပြီး မနား ညည်းမိဘတွေကို သူ ဒုက္ခပေးနေမိပြီလား။ ရွှေဝါရေ မင်းနဲ့နီးရဖို့ ညည်းက မိဘတွေရှေ့မှာ သားဆိုးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။

“မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦး။ သေချာပြော၊ အမရာကိုတွေ့တာ အလွန် ညည်းလှ တစ်လပေါ့။ အဲဒီတစ်လလေးနဲ့ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ သားကိုယ် သေချာရဲ့လား”

‘သေချာရဲ့လား’ တဲ့။ မေးနေပြီရွှေဝါ။ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့တွေ့ မိက်အတန်ကာလလေးက အရမ်းကိုတိုတောင်းလွန်းတာလေ။

ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေးမိရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးလေးရှိနေသလိုပဲ။ နဖူးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွထုလိုက်မိတဲ့အားကို ကိုယ်မမှန်းဆနိုင်ပေ။ မျက်ဝန်းမှာခွဲအိုင်လာတဲ့မျက်ရည်ကြောင့် နာတော့နာမယ်မှန်း ခံမိပါတယ်လေ။

သို့သော် ဒီလိုမလုပ်တော့ဖို့ ဒီလိုမလုပ်မိစေဖို့အတွက် သူ့ကို ကို သူ ထိန်းမှမထိန်းနိုင်ခဲ့မိတာဘဲ။ ပြီးတော့ မင်းလက်ဖျားထောက်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြောစဉ်က အဆမတန်ခန့်ပေါက်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ်သာ အသိဆုံးပါလေ။

“သေချာပါတယ် မေမေ”

“ဘာကိုသေချာတာလဲ”

“ဖေဖေကလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို စတော့တော့ချင်း ခြေချင်း ပိုင်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတာကိုး”

“ဒါဖြင့် မြဲနှင်းဆီတုန်းကရော”

“နှင်းတုန်းက နှင်းက... နှင်းမှုံလေးလို လှတာဆိုတော့”

“ငါ နားရင်း ထအုပ်လိုက်မိတော့မယ်။ နှင်းတုန်းကလည်း ရင်က ခုန်၊ အခုကောင်မလေးကပြန်တော့လည်း ခုန်၊ ဒီလောက်အထိ အခုန်ပြန်တဲ့နည်းကို သွားခွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

“အို! ကိုကလည်းလေ၊ သားကို မဦးမရွတ်”

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ မူရဲ့။ မင်း၊ သားလုပ်ပုံကိုက ဟုတ်မှ ဟုတ်တာ”

သူက ကော်ဇောထက်ဆင်းကာ ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။ မေမေက သူ့အဖေကို အသာသပ်တင်ပေးကာ နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

“သားရယ်၊ သားစိတ်တွေ အနည်ထိုင်တဲ့အချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ အခုလိုစိစဉ်ပေးရတာပါ။ အမေ့ကို သားရင်ထဲ တကယ် ချစ်ချစ်ဆိုတာ သားကိုယ်သား အချိန်ယူပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်ပါဦးလား”

“မလိုပါဘူးမေမေ၊ နှင်းတုန်းက ရူးမတတ် ပိုင်ခံစားခဲ့ရတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ရွှေ့ပျံကို ဒီအိမ်မှာ အိပ်အကူမိန်းကလေးလို အမျိုးမျိုး ခိုင်းခဲ့၊ နှိပ်စက်ခဲ့ရာကစပြီး ပိုင်စိတ်တွေ သူ့အပေါ်မှာ လုံးလုံး ခြောက်လဲလာခဲ့တာကို နားလည်လိုက်ကတည်းက ပိုင် သိပ်ချစ်သွားမိ ခဲ့တာ အသေအချာပဲ”

“မင်းကတော့ ဇွတ်ပဲ သားရာ”

“သူ့မှာက သက်ဆိုင်သူ အဆင်သင့်ရှိထားပြီလေ သားရယ်”

“မသိဘူးဗျာ... ပိုင်သိတာ ရွှေ့ပျံကိုပဲချစ်တာ။ ပိုင်ခဲ့ပါသနာ ဆည်းတူ၊ ပိုင်ဖြစ်ချင်တာကို လိုက်လျောပေးတဲ့ မိန်းကလေးပီသတဲ့

ကောင်မလေးကိုပဲ ပိုင် လိုချင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သားကိုယ်သား၊ ကုမ္ပဏီ GM ဆိုတာလည်း သင် ရပါဦး”

“မရချင်ပါဘူး။ သူ့နဲ့ပိုင်ကြားမှာ အဲဒီဂုဏ်တွေ ပကာသနထဲ ဘာမှမရှိဘဲ ရိုးရိုးလေးပဲ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ မေမေတို့ မရရအောင် လိုက် တောင်းပေးတော့ဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက သူ့ဇက်ပိုးကို ထရိုက်လိုက်တယ်။ နာလိုက်တာနော်၊ ဒီလောက်လေးတော့ အနာခံနိုင်ရမှာပေါ့။ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက သူ့နဖူးကို ချစ်စနိုးနဲ့နှမ်းလိုက်တာ။

OK... ရွှေဝါ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ မင်းရှိရာဆီကိုလာပြီး ကိုယ် လက်ကမ်းပေးတော့မှာလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီး။ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ပြန်ရောက်တယ်ဆို”

အခန်းထဲဝင်လာသည့်မာမာကြောင့် အိပ်ရာထဲ လူးလို့နေတာ

“ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ရပါ၏။ မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည့် ကဗျာမျက်လုံး မှာ မျက်ခွံက လိပ်ခုံးဖြစ်နေပြီလေ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ မှာသမီးမျက်နှာလှလှ လေး ဖောင်းကားနေပြီ”

“မာ”

“ပြော”

“ကဗျာကို... ကဗျာကို ပိုင်က ပြောလိုက်တယ်”

“သားပိုင်က ဘာတဲ့လဲ”

“ကဗျာကို မချစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘာရယ်”

“သူ့ချစ်တာ အမရာတဲ့၊ မာရဲ့”

“ဘာ!”

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ မာမာလည်း အံ့သြသွားရတာမဟုတ်

“သားပိုင်နဲ့ အမရာက ဘယ်မှာဆိုလို့ အမရာကိုကြိုက်တယ် ဆိုတာလဲ”

“အဲဒါ ကဗျာကြောင့်ပါပဲ မာမာ၊ မာမာတို့စိစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း ကဗျာ မလုပ်ခဲ့မိလို့ပါ”

“နေပါဦး။ သားပိုင်နဲ့ရင်းနှီးအောင်လို့ မာမာကို သမီးကို သွား ခိုင်းခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပိုင့်အိမ်မှာ ကဗျာမနေဖြစ်ဘဲ အမရာကို သွား ထားမိလို့”

“နေဦး... နေဦး၊ မအေးရေ”

“ရှင် မေ”

“ငါ့ကို သွေးဆေးဘူးနဲ့ သံပရာရည်တစ်ခွက်ချော်ပြီး ယူလာခဲ့ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေ”

ဒုက္ခပါပဲ။ မာမာပင် သွေးတိုးချေပြီ။ ကဗျာရဲ့မဆင်မခြင်လုပ် ရပ်က ဤအခြေအနေထိဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ ပါမိသားသိရင် ကဗျာက ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်လေမည် မသိပါချေ။

“ကဲ၊ ဆက်ပြော၊ အဲဒီမှာ အမရာကိုထားမိလို့ ဟိုကောင်ဆေး က အမရာကိုသဘောကျသွားတယ်၊ အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်”

“ဖြစ်ရလေ၊ နင့်အဖေသာသိရင် နင့်ကိုအသေသတ်တော့မှာပဲ မိကဗျာရယ်... ဘာလို့မဆင်မခြင်လုပ်တာတဲ့လဲ။ ဟိုက သူ့ဟာသူ ဆရာဝန်နဲ့စေ့စပ်ပေးတော့မယ့်ဟာကို ပြဿနာမရှုပ်ရှင်အောင် လုပ် ခုလားဟဲ့”

မာမာက အသည်းယားသည့်ထင်၊ ကဗျာပေါင်ကို တဖတ်ဖတ် နှိုက်လိုက်လေ၏။ ဒီလိုရိုက်လို့ရော ကဗျာအပြစ်တွေက လျော့ပါးသွား မှာမှမဟုတ်တာလေ။

“ကဗျာ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ခုမှဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ မမက သူတို့သားအကြောင်းကို သိထားလို့ သမီးနဲ့အဆင်ပြေရလေအောင် တမင်ဇာတ်လမ်းဆင်ပေး ထားတာ။ ဒါကို မှာသမီးက တလွဲလုပ်ခဲ့ရသလား”

ငိုချင်လျက် လူကို လက်တို့လိုက်လေသလား။ ပါးပြင်ထက် စီး တူလာသည့်မျက်ရည်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်စဉ် မာ မာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။

“ဟင်၊ နင့်အဖေမသိအောင် မမှတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ရတော့မှာ ပဲ။ ခု သားပိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သားပိုင်ကို သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သည့်ကဗျာခေါင်းကို မာမာက ဒေါက်ခနဲခေါက်လိုက်လေ၏။ ပြောစကားနားမထောင်တဲ့သမီးကို ကရ ဣာဒေါသတွေ ဖြစ်နေပြီလား မာရယ်။

“ဟိုကောင်လေးက အမရာကိုသဘောကျတယ်လို့ တကယ်ပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်း၊ အဲဒီကောင်လေးဟာ ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်အကျိုး ပေးမှန်းကိုမသိ၊ သိပ်မျက်နှာပွင့်တာပဲ။ ဟိုဆရာဝန်လောင်းကလည်း မြင်မြင်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာတဲ့။ နေဦး၊ အမရာကရော အဲဒီသား ပိုင်ကို သဘောကျတယ်ပြောသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုတော့မပြောဘူး မာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင်တော့ အခြေအနေသိပ်မဆိုးသေး ပါဘူး။ မမမုတို့နဲ့ ညှိလို့ရနိုင်ပါသေးတယ်”

“ဒါဆို မာ၊ အန်တီမုတို့ဆီ Phone ဆက်မှာလား”

“အေးပေါ့၊ Phone အရင်ဆက်၊ စနည်းနာပြီးမှ လူချင်းသွား တွေတာ ပိုကောင်းမှာ”

Phone ဆက်ရန် မာမာ ထထွက်သွားစဉ် သိချင်စိတ်ကြောင့် အနောက်မှ အသာလိုက်သွားမိလေ၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲဘေးခုံမှာ ထိုင် လျက် Phone ခေါ်နေစဉ် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပါပျံ Phone ကို အသာ မ'ယု နားစွင့်လိုက်မိလေသည်။

“ဟယ်လို”

“မမမုလား၊ ဆွေပါ”

“ဪ၊ ဆွေ ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စကတော့ သမီးတို့ကိစ္စပဲ မမမုရယ်၊ ကလေးတွေက မဆင် မခြင်နဲ့ လျှောက်လုပ်တာနဲ့ အခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ”

“အင်း၊ မူတို့လည်း ပြန်ရောက်မှသိလိုက်ရတာလေ၊ သားပြော ပြပါတယ်”

“အခြေအနေမပြောင်းဘူးမဟုတ်လားဟင်၊ မမမုသား သဘော ထားကရော”

“အဲဒါပြောချင်တာပဲ၊ သားက ဆွေတူမလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စား သွားတာ ကံကြမ္မာဖန်တီးလိုက်လေသလားပဲ။ ဒီမှာ မူတို့လည်း ဘယ် လို့မှပြောလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အမရာက ဒေါက်တာနှစ်သစ်ဦးနဲ့စေ့စပ်ပေးတော့မှာ မမမုရဲ့”

“သိတယ်လေ... အဲဒါကြောင့်ပဲ ဒီမှာ ခေါင်းခဲနေကြတာ မှ
သဘောကတော့ ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပိုအလေးထားစေချင်
တာပါပဲ၊ ဆွေ။ သားက အငယ်မှအငယ်ဆိုတော့လည်း မှုတို့ ကြီးစား
ပေးရတော့မှာပေါ့။ ဆွေတို့ကိုတော့ အားနာပါတယ်။ သားကြောင့် မျက်
နှာလည်း ပူမိတာအမှန်ပဲ”

ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့်ပိတ်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ဖိုတ်လိုက်မိတော့
၏။ အမရာမှအမရာတဲ့လား ပိုင်ရယ်။

မ မ မ

အခန်း (၂၂)

“ကိုယ်လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့အင်္ကျီလေး ဝတ်ခဲ့ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဟုတ်ကဲ့’ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဟိုဘက်အိမ် ထမင်းသွားစား
ပြီးရင် ဒီဘက်အိမ် ထမင်းလာပြန်စားဆိုတဲ့ အပြန်အလှန်ဆက်နွယ်
မှုတွေကို ထုံးစံအတိုင်း လုပ်နေကြတာလေ။

စိတ်တွေရှုပ်လိုက်တာနော်၊ ဖေဖေဒဲ့မေမေကတော့ အပြင်က ပြန်
ရင်း ဝင်နှင့်မည်တဲ့။ ဒီတော့ အိမ်ကနေ အမရာပဲ ထွက်လာရတော့မှာ
လေ။ Phone ဆက်ပြီး သူလာကြိုမယ်ပြောတာကို Taxi နဲ့ပဲ လာခဲ့
ပါ့မယ်။ လာမခေါ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်လိုက်ရတာပါ။

ညနေခင်းမို့ အမြင်အေးစေရန် ဆင်စွယ်ရောင် blouse လေးကိုသာ ရွေးဝတ်လိုက်ပါ၏။ အင်္ကျီလေးကို ခါးတင်ရင်ဖုံးပုံစံလေး ချုပ်ထားကာ ရင်ဖုံးပေါ်မှာ ပန်းဆက်လေးတွေ ကပ်ချုပ်ထားတာမို့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှနေလေသည်။ ကြယ်သီးကိုလည်း အလှကြယ်သီး (ညှိရောင်သန်းနေသည့်)ဆင်စွယ်ရောင်ရင့်ရင့်လေးတွေ တပ်ထားတာမို့ ကဗျာမြင်တာနဲ့ ပူဆာခဲ့တာလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမလေး၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုသောင်းရယ်”

“ညှိသည်ရောက်နေလို့ သတင်းလာပို့တာပါခင်ဗျာ”

“ညှိသည်”

ဘုရားရေ! ညှိသည်တဲ့။ ဒီလိုနေစောင်းချိန်ကြီးမှ ဘယ်က ညှိသည်က ပေါ်လာတာတဲ့လဲ။ ပြောပြီးသည်နှင့် ကိုသောင်း ပြန်ဆင်းသွားသည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ချောကလက်ရောင်အောက်ခံမှာ ဆင်စွယ်ရောင်ပန်းဆက်ကျဲထားသည့် အပျော့သားလုံခြည်ကိုဝတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကိုတော့ နှင်းဆီညှိပန်းနှစ်ပွင့် ဆံညှပ်ဖြင့် ညှပ်လိုက်ကာ

အလှပြင်ဆင်ခြင်းက ပြီးချေပြီ။ မျက်နှာကို puff နည်းနည်းဖို့ကာ မှန်တင်ခုံထက်တင်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

အခန်းပုထွက်ကာ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်လေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သွားခါနီးလာခါနီးမှာ ဧည့်သည်ကို အချိန်ပေးဦးမှာပါလားနော်။ လိုက်ကာကို ဖျတ်ခနဲဖယ်၍ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် အိမ်ဝမှာ မတ်မတ်ရပ်နေသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် ဘွားခနဲဆုံလေ၏။

“ရွှေဝါ”

“ဟင်! အစ်ကိုလေး”

“ရှာလိုက်ရတာ ရွှေဝါရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ ရူးတော့မတတ်တဲ့ကွ”

ပြောလည်းပြော အမရာလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုပါ ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်မို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရလေ၏။ အို! ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်နော်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုလေးက”

“ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ၊ ဒီလက်စွပ်ကို မင်းလက်မှာ မတွေ့အံ့ အသေသတ်မယ်လို့ပြောထားလျက်နဲ့ ထားခဲ့ရသလား”

“ဟင်!”

သူက သူ့လက်သန်းမှာဝတ်ထားသည့် လက်စွပ်လေးကို အဖေ
ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ဖျက်ခဲခတ်ပေးလိုက်လေ၏။ အလို
ပြန်ပြီ။ ဒီပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်။

“ဟိုလေ၊ အစ်ကိုလေး”

“ကြည့်ပါဦး။ မတွေ့ရတဲ့တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်ကောင်မလေး
လှလာချောလာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ထိရက်စရာတောင်မရှိဘူး”

ထိရက်စရာမရှိဘူးပြောတဲ့လူက အမေ့လက်ဖျားနှစ်ဖက်လေး
ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တာမှ တင်းတင်းရယ်ပါလေ။ လူတစ်ကိုယ်လေး
ကို စုံချည်ဆန်ချည်စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်ညှို့တို့ကို
မဆိုင်ပုံဘဲ မျက်လွှာချရင်း လက်တို့ကိုရုန်းနေမိ၏။ သူက လွှတ်ပေး
ပါချေ။

“ရွှေ့ပါမေမေခွဲပေးပေရော”

“အပြင်သွားတယ်”

“အား... ဒုက္ခပဲ။ ကိုယ်က ကိုယ့်မေမေတို့နဲ့တွေ့ပေးရအောင်
လို့ သူတို့ဆီမှာ လာခွင့်တောင်းတာ”

“ဟင်! ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ... မတွေ့ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့တွေ့ရ
အကြောင်းမှမရှိတဲ့ဟာကို။ မလိုက်ဘူးနော်”

လက်လည်းရုန်း၊ ခေါင်းလည်းခါရင်း ငြင်းတာကို သူက သဘော
မကောင်းစွာဖြင့် ရယ်နေပြန်လေ၏။ ရော်၊ ခက်တာပဲ။ လူကို စ၊ စရာများ
ဆင်နေလေသလား။

“မတွေ့လို့တော့ မရဘူး ရွှေ့ပါရဲ့။ ရွှေ့ပါ လိုက်တွေ့ရင် အခြေ
အနေက သိပ်မထူးသေးဘူး။ ကိုယ်က မေမေတို့ကိုခေါ်ပြီး ဒီလိုလာ
ဆွဲရင်... ကျစ်! ဘာအဆင့်ရောက်သွားပြီလဲ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ဟင်”

မျက်ခုံးမင့်ကာ ပြောလိုက်သည့်သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်လုံး
ညှို့သွားရလေ၏။ သူ့နဲ့အတူပိတောက်တွေခေါ်လာမှတော့ စေ့စပ်တဲ့အဆင့်
ရောက်ရောပေါ့။ ဒါကိုမတွေ့ဘဲ ပြောရတယ်လို့။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ”

“အဲဒါဆို အခု ကိုယ်နဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပေါ့။ ခဏလေးပဲလေ၊ ကြာ
စရာ နာရီဝက်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ”

“မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ အခုပဲ အပြင်သွားတော့မှာ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အသိအိမ်”

“ဘယ်က အသိအိမ်လဲ”

“ဟိုလေ၊ ဒေါက်တာတို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ အဲဒါ”

“မသွားရဘူး”

“ရှင်!”

“မသွားရဘူးလို့ပြောတာလေ၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ထမင်းစားတာ သူ့အိမ် သွားစားမှ ဖြစ်တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်နဲ့အတူတူ အိမ်မှာလိုက်စားမလား။ ဒါမှမဟုတ် hotel မှာ သွားစားမလား။ ကြိုက်တာပြော”

အလိုလေး... စလာပြန်ချေပြီကော။ အမရာကို စိတ် ကင်ကအောင်ဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်ရမှပဲ အိပ်ပျော်စားဝင်တယ်ထင်ပါသေး

“အစ်ကိုလေး”

“ပြော”

“ဒေါက်တာအိမ်မှာ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့စောင့်နေနှင့်ပြီလို့ အမေ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့လေ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက စူးခနဲတောက်ပလာလေ၏။ မကြိုက်ဘူးဆို အမရာ အဲဒီလိုသွားမှာကို မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာကို မျက်ဝန်းနဲ့ အမေ့ပြလိုက်သလို လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်မှုကြောင့် နာကျင်သွားရတာလေ။

“ကျွန်မက အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့သူမို့လို့”

“ဘာလို့မပတ်သက်ရမှာလဲ။ မင်းက ကိုယ့်နှလုံးသားလေ ရွှေဝါနဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို အပိုင်စားရထားတဲ့ကောင်မလေးပါ။ ဘာလို့ ဆတ်သက်ဘူးလို့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောရတာလဲ။ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“အစ်ကိုလေးကို ကျားနဲ့”

“ကိုယ်သဘောမတူဘူး”

“လူကြီးတွေက...”

“ဆက်မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

ရွတ်ပါလားနော်၊ ကိုသောင်းကလည်း အမရာကို ဧည့်သည်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်၊ ပျောက်နေတော့တာလေ။

“မကြားချင်လို့မရဘူးလေ။ အစ်ကိုလေးက သားလိမ္မာဆိုရင် ဘာစကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ဂျစ်တိုက်နေချင်တာလဲ”

“ကိုယ်က သားလိမ္မာမဖြစ်ချင်ဘူး ရွှေဝါ။ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ဆတ်သက်လာရင် သားမိုက်ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ပါစေတော့။ ရွှေဝါအချစ် နဲ့မရရင် ကိုယ်သေသွားလိမ့်မယ်”

“အာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အစ်ကိုလေးမှာ မြန်းဆီ

တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာလေ”

“အဲဒီလိုတော့ မလှောင်ချင်ပါနဲ့ ရွှေဝါ။ မြနင်းဆီနဲ့ ကိုယ့်ထံ သက်မှုကို မင်းသိအောင် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ”

“အို! အမရာက အဲဒီလိုဆိုလိုပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့။ ဟိုလေ”

“ဒါဆို ကိုယ့်အချစ်ကို မယုံသေးတဲ့သဘောလားဟင်။ ဒါဖြင့် မင်းယုံကြည်တဲ့အထိ ကိုယ် ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ။ ပြော”

“အို!”

ရပ်ထားသည့်ကားနောက်မှာ သူ့ကားကိုရပ်သည်အထိ တိုက် ရှေ့မှလူနှစ်ယောက်က သတိမထားမိပါလေ။ နှစ်ယောက်သား ရင်ရင် အပ် မျက်နှာချင်းထိလှမတတ်အခြေအနေက သူ့ရင်ကို မီးစနှင့်ထိုက် လိုက်သည့်နယ် အခံရောက်စေလေ၏။

ကြည့်ပါဦး။ အမရာလက်မောင်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတာပါလား။ ဟိုချာတိတ်မလေးကတော့ မျက်လုံးအညို သာ။ နှုတ်ခမ်းအဟသားနဲ့ အထိတ်တလနဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ပါလေ။

“အမရာကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟင်! ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ပြောနေတယ်။ အမရာလက်ကို ခုချက်ချင်းလွှတ်လိုက်”

သူက ဒေါက်တာကို စူးခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အမရာကိုအသာ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အသာပွတ်ရင်း ခြေနှစ် ဆုန်း၊ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကာ ခြေလှမ်းမယိုင်အောင် အားတင်းလျက် ခပ်လိုက်ရပါသည်။ အမရာရောက်မလာသေးလို့ ဒေါက်တာ လာကြို တာပါလား။

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရွှေဝါကိုလာခေါ်တာ”

“အမရာ သွားစရာရှိတယ်လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား။ မင်း လူ နှုတ်ကို နားလည်မှပေါ့”

သူက ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ ဒေါက်တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ် ထိုင်လေ၏။ ဘုရား... ဘုရား၊ အမရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသားနှစ် ယောက် ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။

“လူမှုရေးဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကပဲ ပြောရသေးတယ်။ လူမှုရေး နားလည်လို့ အခုလို ရွှေဝါကို လူကြီးတွေရှေ့ ခွင့်တောင်းပြီး လာခေါ် တာပေါ့ဗျ”

“အမရာက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူပဲ ဝေယံပိုင်။ မင်းနဲ့သက် ဆိုင်တဲ့ကဗျာမဟုတ်တဲ့ အမရာကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ လာခေါ်

စရာမရှိဘူး။ မင်းသဘောပေါက်မှာပေါ့”

သူက ခပ်လှောင်လှောင်ဟန်ဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်လေ၏။ ဘူးပဲ။ စကားတွေများပြီး ထိုးကြဲကြဲတိကြဲ လက်ပါလာရင်တော့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာလေ။ နဂိုကတည်းက အစ်ကိုလေးက လက်မြန်ခြေမြန်ရှိပါတိသနဲ့။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဆရာဝန်ဘွဲ့ရထားပြီး လူတွေအကြောင်း ထင်စက်မှမသိပါလား။ ကျုပ်ရော ရွှေဝါပါ လူတွေဗျ. . . လူတွေ။ လူတောင်မှ နှလုံးသားနဲ့ခံစားချက်ရှိတဲ့လူ။ ခင်ဗျားလို မိဘသဘောကိုခေါင်းညှိပြီး ကိုယ့်ကိုချစ်မှန်းမသိ မချစ်မှန်းမသိတဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ ငတ်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ”

“မယုံရင် ရွှေဝါကိုမေးလိုက်လေ။ ခင်ဗျားကိုချစ်လား။ ကျွန်ုပ်ကိုချစ်လားလို့”

“မင်း. . . မင်း၊ မဆိုတာ မပြောစမ်းနဲ့”

“ဆိုင်လို့ပြောတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်၊ ရွှေဝါကိုချစ်တယ်။ ဒီလိုပဲ နှလုံးသားနဲ့ ရွှေဝါလည်း ကျုပ်ကိုပြန်ချစ်နေမယ်လို့ ယုံထားပြီးသား”

“အဲဒါ ယုံဦး”

“အား. . .”

မျက်လုံးထဲ မိုက်ခနဲပြာသွားရပါ၏။ အလိုလေး! ဒေါက်တာ့လက်ချက်နဲ့ ဗိုင်းခနဲ ကားခေါင်းပေါ်လဲကျသွားသည်က အစ်ကိုလေးရယ်ပါ။ ကားဘေးမှန်နှင့်ဆောင်မိသည့်နေရာမှ သွေးတို့က ဖျာခနဲ။

“အစ်ကိုလေး. . .”

အမရာအော်သံက သူ့နှလုံးသားကို ချေဖွလိုက်သည့်နှယ်ပင်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဝေယံပိုင်ကို အပြေးပွေ့လိုက်သည့်ပုံစံကပင် အဘယ်မျှ ပုပ်နဲကြောင်း သိသားစေသည်ပဲ။ နှုတ်မှ တကြော်ကြော်ခေါ်လျက် ခေါင်းကို ထူမတ် ပွေ့ပိုက်နေသည့်ကောင်မလေးကို အငေးသားကြည့်နေမိတော့၏။

အမရာ၊ ချစ်သူမရှိပါဘူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ကိုယ့်မြင်ကွင်းရှေ့မှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ပြီး ငိုကျွေးပြနေတာ ဘာသဘောပါလဲ။ ဆုံးရှုံးရပြီဟူသည့်အသိနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ကြီး ဟက်တက်ကွဲရချေပြီလေ။

ဩော်, ကိုယ်မြတ်နိုးပါတဲ့ အမရာဆိုတဲ့ကောင်မလေးရယ်။

အခန်း (၂၃)

“လာ”

ကားပေါ်မှဆင်းခိုင်းပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဆွဲ
ခေါ်နေတာကြောင့် ယက်ကန်ယက်ကန်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ပါလာရလေ၏။
ဒီအိမ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာပြန်လေပြီကော။

“ဟဲ့၊ သား။ အမယ်လေးလေး၊ ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးကြီးနဲ့။
နှုတ်ခမ်းမှာလည်း သွေးစို့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မေမေ့ချွေ။မ ပါလာပြီ”

“ဟောတော်”

“ငါ့သားကတော့ လုပ်ချလို့က်ပြီဟေ့။ သမီးမှာလည်း မျက်ရည်

တွေ့ပါလား။ ဘာလဲ၊ ဒီကောင်၊ သမီးကို အနိုင်ကျင့်ပြီးခေါ်လာတာလား သမီး”

“ဟင်! ဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေပြောမှပဲ ပိုင်က လူဆိုးကြီးဖြစ်ပါပြီဗျာ”

“မင်းက ယုံရတာမှမဟုတ်ဘဲကိုးကွ”

“လာလား၊ သမီးလေး။ ထိုင်ပါဦး။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သမီးက ချစ်စရာ လေးကိုး”

အမရာလက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းနေတာမို့ ထိုင်ချလိုက် ရပါ၏။ သူက အမရာရှေ့ရှိ ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုရမိ လေး။

“ဘယ်ကနေ ဒဏ်ရာတွေရလာတာလဲ သား”

“ရွှေဝိုကို ဟိုဒေါက်တာ့လက်ထဲကနေ မရမကလုခဲ့ရတာကို ဖေဖေရ။ ဒီလောက်တော့ နာမှာပေါ့”

“မင်း၊ သားကတော့ကွာ”

“သမီးကိုခေါ်လာတာ မသက်တို့သိရဲ့လား”

“ပထမတော့ ခွင့်တောင်းဦးမလို့ပဲ မေမေရ။ အန်တီတို့မရှိတာ

နဲ့”

“အဲဒီတော့”

“ဟဲ့ဟဲ့၊ ညဘက် အလစ်သုတ်လာတာပေါ့”

“ဟေ့၊ မင်းလုပ်ပုံက ပုဒ်မနဲ့နီးနေပြီနော် ဖိုးပိုင်”

“ပိုင်ရော ရွှေဝိုပါ အသက်ပြည့်ပြီးပါပြီဖေဖေရော။ ဒီလောက် ပူ မနေပါနဲ့”

“ဟင်၊ အမရာ၊ အစ်ကိုလေးနောက်ကို လိုက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး နော်။ ပြန်မှာ”

“ဘယ်သူက ပြန်ပို့ပေးမယ်ပြောလို့လဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ အန်တီတို့နဲ့ ခဏလိုက်တွေ့ဆို။ နာရီဝက်ပဲ ကြာမယ်လို့ ကတိပေးပြီးတော့။ မလိမ်နဲ့လေ”

“ဘယ်သူက လိမ်တတ်သလဲ မှန်အောင်ပြောပါဦး မိရွှေချော လေးရဲ့”

အမရာ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ပြောတုန်းကတော့ ခဏလိုက် တွေ့ဆိုပြီး ပြန်မပို့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အမရာတော့ မေမေပြော သလို နာမည်ပါမက၊ လူပါ အမည်းစက်ထင်တော့မှာလေ။

“အမရာကိုပြန်ပို့ပေးပါနော် အန်တီ၊ ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ရအောင် မင်းကို ဘယ်သူက ကိုက်စားမှာမို့

မမသခွါမောင်

လဲ။ ပြောပါဦး”

“ကဲပါ သားရယ်၊ ကလေးစိတ်ညစ်အောင် စမနေပါနဲ့။ သမီးကို အန်တီတို့ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ဖို့မှာပါ သမီးရယ်။ မစိုးရိမ်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဟိုဆရာဝန်နဲ့အတင်းပေးစားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပြန်မဖြေဘဲ မျက်လွှာချလိုက်မိပါ၏။ လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုလှဲချေကာ မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်သာသာလောက်သာ ရှိတော့တာလေ။

“သမီးက ဟိုဒေါက်တာကိုချစ်လို့လား။ လက်ထပ်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောသားပဲ သူ ပိုင့်ကိုချစ်လို့လိုက်လာတာပါဆိုမှ မေမေရာ”

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“အမရာ၊ အစ်ကိုလေးကိုမချစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မချစ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“မသိလို့ရမလား။ အိမ်တောင်မှ ပါလာပြီ။ ဒီရောက်မှ မချစ်ဘူး”

မပြောနဲ့”

“တွေ့လား... သူပဲအတင်းဒေါ်လာပြီးတော့။ အန်တီသားက အရမ်းဆိုတာပဲ”

“ဟော၊ ဘယ်လိုဆိုလဲသမီး ပြောပါဦး”

“အမရာကို နေ့တိုင်းနှိပ်စက်တယ်”

“ဟေ”

“နဖူးကိုလည်း ခဏခဏထုတာပဲ။ ပြီးတော့ စားချင်တာတွေကို မနက်ရော၊ နေ့လယ်ရော၊ ညနေပါ အမျိုးမျိုးပူဆာပြီး ချက်ခိုင်းသေးတယ်။ နောက် ညဘက်ဆာရင်လည်း ကွေကာအုတ် ဖျော်ခိုင်းလိုခိုင်းနဲ့ ခြံထဲမှာလည်း အပင်တွေစိုက်ခိုင်းသေးတာ။ ပါးစပ်က တရစပ်ခိုင်းတာ အားမရရင် လက်က ပါလာရော။ အဲဒီလိုလူကို ဘယ်သူက လက်ထပ်ချင်မှာလဲ”

တတွတ်တွတ်ပြောပြီးတိုင်နေသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ သူပြုံးနေမိလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးပါလိမ့်နော်။ ပုံစံအေးအေးလေးနဲ့မိန်းကလေးက သူ့အတွက်နဲ့ ပေါက်ပေါက်လှော်အောင် စကားတွေများပြီး မေမေ့ကို တိုင်ပြောနေလိုက်တာလေ။

“ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီလောက်တောင်ဆိုမှတော့ သမီးဘယ်ချစ်ရဲပြီမလဲ။ မှန်တယ်”

“မေမေနော်၊ ပိုင်ဘက်က မနေဘဲ”

“မင်းပုံက အတော်ချစ်စရာကောင်းတာကိုးကွ”

“ဖေဖေမချစ်လည်း ရတယ်။ မေမေမနဲ့ရွှေဝါချစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဪ၊ အတော်ဟုတ်တဲ့ကောင်”

မေမေက သူနှင့်စကားများနေသည့် ကောင်မလေး၏ ဆံနွယ်လေးတွေကိုသာ သပ်တင်ပေးနေလေ၏။ ချစ်စရာလေး။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေးကို မေမေလည်း မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး မဟုတ်လား။

“အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“မပြန်ရပါဘူးဆိုနေမှ”

“သားကလည်းကွယ်၊ သမီးစိတ်ဆိုးအောင် လိုက်စမနေနဲ့”

“ပြန်ဖို့လို့မဖြစ်ဘူး မေမေရဲ့။ ဟိုက ဒေါက်တာနဲ့ အတင်းပေးစားရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒေါက်တာက အမရာပြောရင် ရတယ်။ အစ်ကိုလေးလို ဆီးတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်က ဘယ်မှာဆိုလို့လဲ... ရွှေဝါကသာ ဆိုးတာ။ နာမည်လည်း လိမ်ပြောတယ်။ လူကလည်း ညာသေးတယ်”

“ဘယ်မှာလိမ်လို့လဲ။ ရွှေဝါဆိုတာ အမရာငယ်နာမည်ရှင်၊ မသိဘဲနဲ့များ စွတ်ပြောနေတာပဲ။ သူပဲရောက်ရောက်ချင်း ဟိုကောင်မလေး တံခါးလာဖွင့်ချိပြီး ဟောက်ပြီးတော့”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ်မှားလည်း မင်းရှင်းပြသင့်တာပေါ့။ ဘာလို့ ငြိမ်နေပြီး ဆက်ညာနေသေးလဲ”

“မညာပါဘူးဆိုနေမှ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“ကဲ၊ စကားများမနေကြနဲ့လေ။ သားနှုတ်ခမ်းက ရောင်လာပြီ။ တစ်ခုခုလုပ်မှထင်တယ်”

“အဲဒါ သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာမေမေ။ သူလုပ်ပေးမှဖြစ်မှာ လာ၊လာ လုပ်ပေး”

“တွေ့လား”

“အားအခုမှ နှုတ်ခမ်းကလည်း ပိုနာလာတယ်။ ခေါင်းပေါက် သွားတဲ့နေရာကလည်း တစ်စစ်ကိုက်လာသလိုပဲ”

“ဟင်!”

စလာပါပြီ။ ဒီမျက်ဝန်းနက်လေးမှာ စိုးရိမ်ရိမ်တွေ ပေါ်လာပြီ

လေ။ အဲဒါပဲ၊ ပြောတော့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုပြီး မင်းရင်ထဲ ဖြစ်သမျှကို ဖုံးကွယ် သိုလှက်ထားလို့ ရနိုင်မယ်များ ထင်နေသလား။

“တော်တော်နာနေပြီလားဟင်”

“နာတာပေါ့၊ မင်းရဲ့ကိုကိုဒေါက်တာက ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းမစာမနာ လုပ်လိုက်တာကိုး”

“အဲဒါ အစ်ကိုလေးက သူ့ကိုရန်သူ့စတာကိုးလို့။ အမရာရဲ့ ကိုကိုဒေါက်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သေချာလား”

အမရာက ဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ ဒေါ်လေးပူလာပေးသည့် ခေခဲဝတ်အထုပ်လေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းထက် အသာကပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဆိုးလိုက်တာနော်။ ဘယ်အချိန်ကာလအထိဆိုးမယ့် အစ်ကိုလေးပါလိမ့်။

“သေချာလားလို့မေးနေတယ်လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီဒေါက်တာကိုပြန်မချစ်တာ သေချာလားလို့မေးတာ”

“မချစ်ပါဘူးဆိုနေမှ ထပ်ကာထပ်ကာမေးနေတာပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုရော”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက ဒေါ်လေးလာခေါ်တာမို့ ထမင်းစားချိန်ဆို သို့ ထသွားမချေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဧည့်ခန်းဆုံပေါ်မှာ ထမင်း ဆိုင်ပြီး စကားများနေဆဲ။

“နာနေတယ်”

“ဟင်၊ ဒီလောက်ပြုစုပေးနေတာတောင်မှ နာနေတုန်းပဲလား”

“နာတာပေါ့၊ ဒီနားက နာတာ၊ ရွှေဝါပြန်မချစ်သေးလို့လေ”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို သူ့အသာပုတ်ပြလိုက်စဉ် သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့် ထွက်လာလေ၏။ သိနေတယ်လေ၊ မင်းဒီလိုမျိုးပဲ ကိုယ့်ကို အဖြေပြန်ပေးမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဖျတ်ခနဲဆွဲပွေ့ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက်စဉ် ကောင်မလေး ခေါ်တာပြစ်သံက တိုးတိုးသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေ၏။

“အဲလိုဆိုးလို့ကို ခေါင်းမညှိတ်ချင်တာ”

“သားတို့ရေ၊ ထမင်းစားကြစို့လေ”

“ဟေ့၊ မေမေခေါ်နေပြီ။ ရွှေဝါရော စားမှာလား”

“ဟင်”

“မဆာဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ ခိုက်ပြည့်နေပြီလို့ အော်လိုက်မယ်လေနော်”

“အစ်ကိုလေးနော်”

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည့်ကောင်မလေးကို ဝုံကြည့်ရင်း သူ
တီးတိုးရယ်မောလိုက်မိတော့၏။ တကယ်ပါရွှေဝါ။ မင်းညာနေမှန်း သိ
သိကြီးနဲ့ မင်းပြောသမျှ ယုံစားမိခဲ့တာလည်း ဒီရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ပါပဲ။ ပြီး
တော့ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲကပဲ မင်းကိုထုံထားမတတ် ချစ်နေတာကိုလည်း
မင်းသိသင့်ပါတယ်နော်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတော့ ညှာပြီး မယူသွားပါနဲ့လို့
တောင်းပန်ပါရစေလား ကောင်မလေးရယ်။

ပြီးပါပြီ

လေးစားလျက်...

မေ ၂၃^၃ ၂၀၁၁
1st May 2011
AM (12:00)

ပြဿနာရဲ့အစက 'ကဗျာ'ကြောင့်ပါပဲ။ ညီအစ်မအရင်း
တယျချစ်ရတဲ့ ဝမ်းကွဲညီမကိုမှ အသုံးချပိရတယ်လို့။ ပထမ စိတ်
ဝင်စားမှုပရိုခဲ့ပေမယ့် မြင်မြင်ချင်းရုတ်တရက်ရပ်သွားရတဲ့ ရင်
ခုန်သံကြောင့် အသက်ရှုမှားခဲ့ရတာလေ။ ဝန်ခံပါတယ် ပိုင်း။
ရှင့်ကို ကဗျာ သိပ်ချစ်ခဲ့မိတာပါကွယ်။

(ဆောင်းကဗျာ)